Ponson du Terrail

ŢIGANII LONDREI

Volumul 2

Regina ţiganilor

Versiune electronică: **[V4.0]**

PONSON du TERRAIL

ŢIGANII LONDREI

(Les bohémiens de Londres)

Volumul 2

REGINA ŢIGANILOR

(La Reine des Bohémiens)

Traducerea: România Inedit

Pierre Alexis de Ponson du Terrail

8 Iulie 1829 - 20 Ianuarie 1871

Traducerea în limba română a fost realizată
după volumul în limba franceză:

PONSON DU TERRAIL
LA REINE DES GYPSIES

PARIS; Victor Benoist et Co Éditeur,
Rue Git-le-Coeur,10

Structura romanului

ŢIGANII LONDREI
(Les bohémiens de Londres)

Volumul 1 - REGELE ŢIGANILOR
(Le Roi des Bohémiens)

Volumul 2 - REGINA ŢIGANILOR
(La Reine des Bohémiens)
sau
ÎNTOARCEREA REGELUI
(La tour du roi)

Partea întâi

Capitolul I

Ceaţa negricioasă care în timpul dimineţii învăluise toată Londra, se risipise brusc sub suflarea brizei care bătea de la sud-vest la nord-est. Discul de aramă al soarelui se dezvăluise din ce în ce mai luminos pe un cer fără nori, inundând cu razele sale de foc vechiul dom Saint-Paul.

Era o zi de mare bucurie pentru englezi, ziua de 1 iulie 1776.

Păcăliţi de recentele şi decisivele avantaje dobândite în faţa rebelilor americani, membrii Camerei Lorzilor erau departe de a gândi că, în câţiva ani, marea colonie americană, ajutată de sabia Franţei, şi-ar fi cucerit pentru totdeauna independenţa prin separarea de patria-mamă. Respinşi, fugăriţi rând pe rând pe malurile lacurilor Erie şi Ontario, englezii şi-au reocupat una câte una toate poziţiile lor.

Energia pe care tânărul marchiz d'Asburthon a arătat-o în apărarea fortului St. George şi exemplul incredibil pe care l-a dat, au condus, după părerea multora, la victoriile armatei engleze. Bătrânii generali, albiţi pe câmpul de luptă, au fost întrecuţi în vitejie de către un ofiţer de douăzeci de ani. Dar, era o zi de sărbătoare pentru englezi pentru că acest tânăr erou de douăzeci de ani, după ce debarcase la Plymouth, urma să revină în capitală în fruntea câtorva cavaleri curajoşi care mai rămăseseră din acest frumos regiment de dragoni care se numeau „dragonii regelui”.

Astfel, de la orele opt de dimineaţă, toată populaţia se adunase ca să întâmpine acest batalion sacru, dincolo de porţile Londrei.

Imensa mulţime fusese înconjurată cu mare dificultate de ofiţeri de poliţie. Femeile se ridicau în vârful picioarelor la marginile drumului, bărbaţii se înghesuiau şi copiii se urcau în copaci. Cu toate acestea, nimic nu apăruse încă la orizont. Într-o clipă, mulţimea devenise atât de compactă, încât echipajul strălucitor ar fi fost complet învăluit şi caii nu ar fi putut împinge acest potop uman.

Într-o trăsură descoperită, trasă de doi cai magnifici, se aflau

două femei care puteau fi luate drept două surori. Una radia strălucirea splendidă a tinereţii, cealaltă avea acea încredere nobilă şi demnitate calmă a maternităţii.

Aceste două femei păreau la fel de nerăbdătoare ca populaţia de a-i vedea pe dragoni, şi atunci când vizitiul anunţă că nu putea merge mai departe, cea mai în vârstă dintre ele exclamă:

— Ei bine, vom merge pe jos.

— Nu, doamnă, răspunse tânăra, nu aş accepta, pentru că v-aţi expune şi aţi putea fi strivită de mulţime. Şi apoi, adăugă ea, vom vedea mai bine de aici, din trăsură.

— O, fiul meu! murmură cealaltă femeie, fiul meu adorat!...

— Îl veţi vedea, dragă doamnă Cecilia! spuse miss Ellen, nepoata lui sir Robert Walden, care venise să-l întâlnească pe Lionel.

În acel moment, mulţimea auzi un murmur prelung, un nor de praf întunecă orizontul, şi o sută de mii de voci au strigat la unison:

— Uite-i! Ei sunt!

O femeie îmbrăcată într-un costum modest de burgheză, care a fost nevoită să se agaţe de uşa trăsurii, întinse mâna spre d-na Cecilia şi spuse pe un ton rugător:

— Ah! Doamnă, dacă sunteţi mamă, nu puteţi refuza rugămintea altei mame. Lăsaţi-mă să urc în trăsura dvs., pentru că şi eu, şopti ea sufocată de un suspin, şi eu vreau să-mi văd fiul!

D-na Cecilia întinse braţele spre femeie şi o trase lângă ea, în timp ce miss Ellen o privea pe necunoscută cu o curiozitate arzătoare. Această femeie, care părea să aibă treizeci şi opt sau patruzeci de ani, era încă deosebit de frumoasă, dar chipul său purta amprenta unei îndelungate şi adânci dureri sufleteşti.

— Biata femeie, spuse doamna Cecilia, aţi suferit şi aţi plâns de multe ori în timpul acestui război blestemat?

— Oh! Da, răspunse ea, ridicându-şi privirea spre cer, având ochii în lacrimi. Oh! Da, milady.

— Dar îl veţi revedea, în sfârşit! Pentru că el va veni, nu-i aşa? el s-a întors teafăr şi nevătămat.

— Da, doamnă, spuse străina tremurând.

— Aceasta este mama unui soldat, şopti doamna Cecilia la urechea domnişoarei Ellen.

Dar tânăra nu răspunse şi părea absorbită de unele amintiri îndepărtate.

— Cum îşi frământă mâinile şi cum le duce la inimă, biată

femeie! completă d-na Cecilia.

Necunoscuta nu răspunse, dar două lacrimi fierbinţi i se prelinseră pe obraji însoţite de un suspin înăbuşit.

— Uite-i! Uite-i! striga mulţimea din nou.

Şi, într-adevăr, se auzi tropotul copitelor cailor pe drumul asfaltat. Cele trei femei se înălţară în trăsură, privind la marea de capete din jurul lor. La câţiva paşi înainte, un ofiţer călare aducea drapelul regimentului, un drapel nobil, ciuruit de gloanţe, înnegrit de fum, zdrenţuit, dar plin de glorie! Apoi, în spatele port-drapelului, înainta singur, calm şi mândru, zâmbitor, un om a cărui faimă făcuse din el un erou, un colonel de douăzeci de ani, care ar fi stârnit gelozia multor generali bătrâni; era Roger d'Asburthon, care, folosindu-şi sabia, salută cu un gest cavaleresc mulţimea care-l aclama. La vederea sa, femeia necunoscută pe care doamna Cecilia o primise în trăsura sa, sărmana mamă îmbrăcată modest, scoase un strigăt de bucurie extremă.

— Ah! Cât este de frumos! spuse ea, trântindu-se aproape leşinată pe pernele trăsurii.

Dar, în acel moment, un bărbat îşi făcu loc prin mulţime, luă femeia în braţe, ridicând-o ca pe un copil, şi se îndepărtă murmurând:

— Ah, nefericito! Ce-ai făcut? Ai venit să te trădezi.

Miss Ellen avu timp să-l vadă şi să-l recunoască pe acest om.

— El! spuse ea, el pe care l-am crezut mort!

Apoi, ea se prinse cu entuziasm de braţul doamnei Cecilia, care era supărată de ceea ce văzuse şi auzise.

— Doamnă, nu ştiţi cine este această femeie?

— Nu! răspunse scurt d-na Cecilia.

„Aceasta este adevărata mamă a marchizului Roger d'Asburthon. Acum nu mai am nici o îndoială”, îşi spuse miss Ellen.

*
* *

Roger înainta la pas, scrutând mulţimea nerăbdător în căutarea unei priviri numai pentru el, Roger, şi nu pentru soldatul pe care-l reprezenta. Dintr-o dată, ofiţerul care mergea în spatele său îşi grăbi calul şi veni în stânga lui. Era Lionel, Lionel numit căpitan la sfârşitul campaniei. Tânărul ofiţer era palid de emoţie, dar buzele sale surâdeau.

— Uite-le acolo! spuse el cu o voce ascuţită, sunt acolo!

întinzând mâna spre mulţime.
— Cine? întrebă Roger.
— Mama mea... şi cea pe care o iubesc, logodnica mea!
Ochii lui Roger urmăriră direcţia mâinii lui Lionel. El o recunoscu pe doamna Cecilia în caleaşcă şi, imediat, pe miss Ellen lângă ea; el îşi înăbuşi un strigăt şi scutură cu furie mânerul săbiei sale.
— Dumnezeule! strigă Lionel care îl văzu clătinându-se în şa.
— Logodnica ta... femeia pe care o iubeşti... este...
— Miss Ellen! spuse Lionel.
Faţa marchizului se împurpură dintr-odată; bărbaţii se înfruntară pentru un moment, de la egal la egal, nobilul pair dispăru şi vocea sângelui de ţigan care-i curgea în vine îi încărcă vocea de o violentă şi teribilă ură.
— Ah! Deci pe miss Ellen o iubeşti! Ei bine, şi eu o iubesc! spuse fiul de ţigan aruncându-i rivalului său priviri înflăcărate.

Capitolul II

În timp ce regimentul dragonilor regelui abia putea să-şi deschidă un pasaj prin mijlocul mulţimii, care bătea din palme la trecerea lui, o trăsură, care reuşi să scape, mergea la trap revenind în suburbii. Această trăsură al cărei cal dovedea că e de rasă şi că aparţinea unui om bogat, traversă podul Londrei în viteză maximă şi se opri în Piccadilly, la poarta unui hotel fermecător. Doi bărbaţi coborâră din trăsură. Unul dintre ei ducea în braţe o femeie care părea să-şi fi pierdut cunoştinţa.
— Du-o în braţe, spuse celălalt, deoarece nu are puterea de a merge... săraca Cynthia!
Omul care vorbise nu era altul decât Jean de Franţa; nu mai era acel Jean de Franţa îmbrăcat într-o jachetă de marinar, ci frumosul nabab Osmany, gentlemanul de milioane, „frumosul”[1] a cărui nobleţe fusese recunoscută înainte de război. Cel care-l însoţea şi o purta pe braţe pe Cynthia, era Samson, braţul drept al regelui ţiganilor.
Samson, de asemenea, părea să-şi fi îmbunătăţit înfăţişarea. Haina sa dintr-o pânză de culoarea tutunului spaniol, vesta din brocart, pantalonii din caşmir negru şi faţa sa pudrată îi dădeau aspectul unui perceptor de taxe sau unui gentleman dintr-un comitat îndepărtat care venise la Londra special să înveţe bunele

[1] Se face referire la apartenenţa unui club, clubul Frumoşilor.

maniere.

Micuţul hotel în care cele trei personaje amintite intrară, aparţinea lui Osmany. Tot luxul din Asia, tot ce puteau crea împreună aurul şi gustul, erau acumulate în acest palat în miniatură. Samson o duse pe Cynthia într-o cameră la parter, un salon frumos tapetat cu mătase cenuşie. Înnebunită de durere, săraca mamă suspina, cu faţa îngropată în mâini. Jean de France îi spuse cu o voce emoţionată:

— Deci, vrei să-ţi pierzi fiul? Fiul tău, pentru care noi am jurat să ne dăm şi viaţa!... Cynthia, gândeşte-te la cei care nu s-au mai întors în trib.

— Ah! răspunse ea, nici chiar o mamă nu ar înţelege ceea ce am suferit în aceşti optsprezece ani! Să ai un fiu şi să nu poţi să-l vezi, să nu trăieşti lângă el şi să nu poţi să-i spui: „Eu sunt mama ta!” Ah! ţi-ar fi fost milă, Jean, dacă ai fi suferit un astfel de chin, dacă inima ta ar fi fost zdrobită de această tortură în fiecare minut.

Jean de Franţa zâmbi amar.

— Dar ce ar fi devenit acest copil, continuă el, în cazul în care ar fi rămas cu tine? Un ţigan mizerabil ca şi noi, pentru că niciodată nu m-aş fi gândit să devin bogat dacă nu aş fi avut vreo ambiţie pentru el!...

Cynthia plângea în tăcere.

— În schimb, continuă Jean de Franţa, fiul tău este bogat, este nobil, colonel, este pair englez, se poate alia cu familii de rang înalt, şi regele îi va semna contractul de căsătorie; în seara aceasta, el îi va săruta mâna lui George al III-lea şi va lua masa cu el.

Cynthia încă plângea.

— Vrei, continuă Jean de Franţa, să fie coborât acum de pe piedestalul pe care l-am ridicat şi să fie urmărit ca un slujitor, reproşându-i-se: „Tu nu eşti adevăratul marchiz Roger d’Asburthon, fiul legitim al lordului, guvernator al Indiei; eşti Amri, un bastard, fiul unei ţigănci, unul dintre acei blestemaţi fără un rost şi fără casă, condamnat să rătăcească prin lume?”

Cynthia se ridică brusc şi o flacără plină de furie i se aprinse în ochi.

— Dar nu ştii, nefericito, cine este tânăra care se afla în trăsura din care te-am luat?

— Nu, spuse Cynthia.

— Aceasta este duşmanul nostru de moarte, aceasta este miss Ellen, nepoata lui sir Robert Walden; este Topsy, fiica lui

Nathaniel, omul cu nevăstuica!

Cynthia aruncă un strigăt.

— Ai înţeles, acum? spuse Jean de Franţa.

Biata mamă îşi înclină capul şi privi în tăcere.

— Du-te, spuse Jean de Franţa, dacă simţi lipsa mângâierilor fiului tău, te vei bucura cel puţin de triumfurile sale pentru că nu este suficient pentru mine că este nobil, este frumos, că este pair englez. Eu vreau mai mult: să fie iubit; vreau să-i dau de soţie cea mai bogată moştenitoare din cele trei regate.

Încântată de cuvintele lui Jean de Franţa, regina ţiganilor făcu o mişcare plină de mândrie.

— Voi face tot ce vrei, Jean, spuse ea cu hotărâre. Trebuie să părăsesc Englitera, trebuie să merg în exil? Sunt gata să-mi sacrific viaţa pentru gloria şi fericirea fiului meu!

În timp ce vorbea, ea strânse mâinile a rugăciune şi aproape căzu în genunchi în faţa acestui om, copleşită de voinţa lui de fier.

— Nu, spuse Jean de Franţa, nu vreau să faci acest lucru. Este necesar să nu te mai expui, cum ai făcut deja. Astfel, dacă te vei trăda, îţi vei pierde copilul. Trebuie să-mi juri că, dacă într-o zi vei fi obligată să declari că Roger d'Asburthon este fiul tău, vei avea curajul de a răspunde că nu.

— O voi face! murmură Cynthia cu o voce fermă.

— Oh! exclamă Jean de Franţa, cu emoţie, când mă gândesc că de şase sute de ani rasa mea a fost dispreţuită, huiduită, călcată în picioare de aceşti normanzi vanitoşi, şi că am reuşit să pun totuşi un om din rasa mea alături de ei, că acest om este egalul lor, atunci simt în piept cum inima îmi tresaltă de bucurie, gândindu-mă că totul este munca mea!

Dar, în timp ce vorbea aşa, Jean de Franţa îşi aduse aminte brusc de miss Ellen, şi fruntea i se întunecă, o scânteie de ură îi ţâşni din ochi:

— O voi distruge pe această femeie, spuse el, aşa cum furtuna rupe ramurile uscate!

Şi, întorcându-se spre Samson:

— Mi-ai ascultat porunca? L-ai găsit pe chirurgul Bolton?

— Nu a fost uşor, răspunse Samson, pentru că doctorul s-a stabilit în taverna cea mai murdară din White Chapel, unde se îmbată în fiecare noapte.

— În final, l-ai găsit?

— Da, şi va veni, pentru că i-am dat întâlnire la prânz; dimineaţa este treaz.

— Te-a recunoscut?

— Nu.

— A ghicit cine este, de fapt, nababul Osmany?

— Nici pe departe. El şi-a amintit doar că te-a întâlnit într-o seară, în parcul marchizului Roger, la castelul de la Turnul regelui.

— Deci, el nu ştie de ce l-am chemat?

— El crede că Înălţimea Voastră este bolnav.

Osmany se-ntoarse către Cynthia, râzând:

— Doar nu crezi, spuse el, că bătrânul nostru Samson m-a luat în serios când mi s-a adresat „Înălţimea Voastră”.

— Nu eşti stăpânul meu, spuse pur şi simplu uriaşul, cel căruia îi aparţine ultima picătură din sângele meu?

— Eşti un câine credincios! spuse Jean de Franţa emoţionat.

Samson scoase un „lătrat” de satisfacţie. În acel moment se auzi clopotul de la poartă, care anunţa un vizitator.

— Trebuie să fie chirurgul Bolton, exclamă Samson care fugi afară.

— Lasă-ne, sora mea, spuse Jean de Franţa Cynthiei. Trebuie să am o lungă discuţie cu Bolton; ceea ce trebuie să-i spun este de cea mai mare importanţă.

Cynthia ieşi. Aproape imediat, uşa se deschise şi Samson reapăru împreună cu doctorul.

Bolton, pe care l-am întâlnit în Calcuta, devenise un fel de John Falstaff de cea mai joasă accepţiune a speciei. Veşmintele sale aflate în dezordine erau pline de pete de grăsime, peruca nu mai avea panglică şi barba lui de opt zile, indicau în mod clar că nu folosise în ultima vreme peria şi săpunul. Doar privirea era singura care-şi păstrase profunzimea şi toată fineţea.

Samson, servitor cu bun simţ, se retrase şi închise uşa după el, în timp ce Bolton, puţin ameţit de luxul care-l înconjura, salută pe Jean de Franţa cum se salută un nabab adevărat.

— Domnule, spuse el, mi-aţi făcut onoarea de a mă chema; aveţi nevoie de ajutorul meu?

— Doctore, spuse Jean de Franţa, trebuie neapărat să discut cu d-ta.

— Ah! spuse Bolton curios.

— Aţi trăit mult timp în India, doctore.

— Doisprezece ani, domnule.

— Aţi fost în serviciul special al lordului d’Asburthon?

Bolton tresări şi se uită la nababul Osmany.

— Într-o noapte, continuă acesta din urmă, v-aţi dus să luaţi

un copil din tabăra de ţigani.

— Niciodată! strigă Bolton.

— Foarte bine, doctore, spuse Jean de Franţa cu un zâmbet, sunteţi mut ca un mormânt, văd! Dar nu puteţi avea secrete faţă de mine.

— Nu am secrete, spuse chirurgul care îşi luă un aer de naivitate.

— Uitaţi-vă bine la mine, doctore.

Chirurgul îl fixă cu o privire îngrijorată.

— Nu mă recunoaşteţi?

— Nu.

— Ei bine, din moment ce nu vă amintiţi că aţi venit să luaţi un copil din tabăra de ţigani, cel puţin vă amintiţi cu siguranţă de un tânăr rănit la umăr pe care l-aţi pansat?

— Jean de Franţa! strigă Bolton uitându-se stupefiat la Osmany.

— Eu sunt, într-adevăr.

— Tu, tu? strigă uimit Bolton.

Jean de Franţa îşi scoase haina, îşi trase în sus cămaşa şi îşi descoperi umărul, care încă mai purta cicatricele loviturii de pumnal şi ale inciziilor făcute de doctor pentru a-i coase rana.

— Oh! spuse Bolton, tu eşti... recunosc tăietura bisturiului meu!

Şi el continuă să se uite la Jean de Franţa cu o profundă uimire, pentru că el nu putea să înţeleagă luxul care-l înconjura pe ţigan.

— Doctore, spuse Jean de Franţa, într-una din aceste nopţi, vă voi povesti aventurile mele, care sunt foarte asemănătoare cu o poveste arabă, dar acum am alte lucruri mai importante să vă spun.

— Vorbeşte, zise chirurgul care, cu o privire de vultur, recunoscu zâmbetul şi toate trăsăturile copilului pe faţa frumoasă şi masculină a bărbatului.

— Vreau să vă vorbesc despre *el*, spuse Osmany.

— Hei! spuse Bolton în şoaptă, ştii că la această oră el a revenit la Londra?

Un zâmbet trecu peste buzele lui Jean de Franţa.

— Sărmane doctor, spuse el, credeţi că l-am abandonat vreo o clipă? Cine l-a salvat de atacul ursului anul trecut? Cine, prin urmare, a împiedicat să fie ucis de către căpitanul Maxwell? Mai mult, cine, chiar şi în America, a reprimat o rebeliune în fortul St. George aflat sub comanda lui?

— Cum! exclamă uimit Bolton, l-ai urmat peste tot?

— Peste tot!

— Dar atunci, el ştie...

— El nu ştie nimic... şi el poate crede în continuare că este fiul legitim al lordului d'Asburthon... L-am ucis pe sir James, aşa cum şi sir Robert Walden l-a ucis pe sir Jack Asburthon; dar, adăugă Jean de Franţa, nu toţi duşmanii noştri au murit...

— Duşmanii noştri?

— Da, aceştia există... şi sunt foarte puternici...

Bolton se gândi la sir Robert Walden.

— Aceştia bănuiesc adevărul, continuă Jean de Franţa, şi noi trebuie să le împiedicăm planurile.

— Dar, spuse Bolton, acum că lordul d'Asburthon a murit, numai noi cunoaştem acest secret... şi nici tu, nici eu nu-l vom dezvălui...

— Este un martor teribil care va vorbi într-o zi, spuse Jean de Franţa, reducându-şi vocea.

— Ce vrei să spui?

— Acesta este semnul fatal pe care-l poartă pe umărul drept, şi care indică originea sa.

— Şi, spuse Bolton, nu se poate şterge acest semn.

— Te înşeli, doctore, pentru că există un copil cu sânge de ţigan...

— Miss Ellen! exclamă Bolton.

— Da, miss Ellen, care a reuşit să şteargă acest stigmat, aşa cum botezul spală pata păcatului originar.

— Cum a făcut? pentru că ştiu că nu există nici o substanţă care poate şterge acel semn.

— Ah! spuse Jean de Franţa, am căutat răspunsul pentru mai mult timp şi l-am găsit.

— Serios? spuse Bolton.

— Ascultă! reluă regele ţiganilor.

Bolton deveni extrem de curios gândindu-se că urma să afle un secret important.

— În fiecare trib, începu Jean de Franţa, există ceea ce se numeşte un marcator (persoană care face tatuaje). Jumătate medic, jumătate alchimist, acest om îi tatuează pe copiii nou-născuţi cu acest semn renumit, de neşters, care este pentru noi ca un pact de familie. Marcatorul tribului nostru era deja bătrân în momentul când ai venit să-l iei pe micuţul Amri, pentru a-l substitui adevăratului marchiz Roger d'Asburthon. Acest om era un taciturn şi foarte învăţat, a studiat alchimia şi astronomia

după ce tribul nostru a ajuns în India; el a început să alerge prin păduri şi junglă pentru a aduna plante medicinale cărora le-a încercat efectul. Josua – acesta era numele lui – ar fi dus o existenţă mai puţin pribeagă, dacă nu i-ar fi curs sânge de ţigan prin vene. În douăzeci de rânduri el a găsit o oportunitate de a practica medicina în oraşe mici din Scoţia sau Anglia, dar el întotdeauna a preferat să urmeze tribul. Într-o zi a revenit la tabără, şi ne-a zis:

— „Am găsit o modalitate de a şterge mărcile noastre. Sucul unei plante pe care am descoperit-o, aplicat pe o compresă pe membru marcat, elimină complet, după trei zile, triunghiul cabalistic."

Ţiganii care-l ascultau pe Josua, l-au întrebat care este secretul lui.

— „Nu, nu, răspunse el. După ce voi muri, veţi afla secretele mele, lucrările mele, reţetele mele de vindecare, rezultatele studiilor şi experienţei mele, dar până atunci, vreau să păstrez aceste secrete."

Într-o zi Josua dispăru, soarta lui a fost mult timp un mister pentru toată seminţia. Am aflat de el când s-a certat într-o noapte cu un marinar englez, într-un cabaret din Calcuta, pentru că fusese îmbarcat cu forţa, în ciuda vârstei sale, pe o navă ca membru al echipajului. În Anglia, Josua dezertă şi apoi a fost prins, şi încarcerat la Newgate. Cum a făcut sir Robert Walden că l-a descoperit pe acest om? Cum a învăţat el să facă să dispară semnul de ţigan? asta e ceea ce n-am aflat niciodată, şi abia de un an am aflat că acest lucru se poate face, când am aflat că acel semn a dispărut de pe braţul lui miss Ellen. Totuşi, am găsit în cele din urmă locul unde se afla Josua. Sir Robert Walden a reuşit să obţină graţierea lui, şi el a ieşit din Newgate. Din nou ancheta mea s-a oprit din lipsă de documente; la închisoare, am pierdut urma lui Josua; nici paznicii, nici deţinuţii, întrebaţi despre Josua, nu ştiau ce a devenit. În cele din urmă, după opt zile de la întoarcerea mea din America, unul din oamenii mei care a rămas la Londra şi care avea ca sarcină să-l regăsească pe Josua, mort sau viu, mi-a adus o cutiuţă de tablă pe care am recunoscut-o; era cutia în care marcatorul îşi ţinea altădată închise flacoane şi medicamentele; o descoperise într-un sat din Yorkshire, unde săracul Josua muri la scurt timp după eliberarea sa din închisoare. Această casetă cuprindea toate reţetele şi treizeci de flacoane etichetate cu atenţie. Şi printre ele se afla cea de care aveam mare nevoie!

Jean de Franţa deschise un sertar şi scoase o fiolă micuţă care conţinea un lichid maro, şi i-o dădu lui Bolton.

— Aici este, spuse el.

— Dar atunci, făcu chirurg, va fi foarte uşor de utilizat.

— Te înşeli, dragă doctore.

— Cum aşa?

— Amri nu cunoaşte secretul naşterii sale, el crede că este adevăratul marchiz Roger. Pentru a elimina acest semn, pe care, probabil, niciodată nu l-a luat în seamă, deoarece acesta este situat la partea de sus a umărului, va trebui să-i dezvăluim acest secret.

— Asta-i drept, spuse Bolton vizibil jenat, şi situaţia devine dificilă.

— Da, este dificil, de aceea m-am gândit că numai d-ta ai putea să mă ajuţi.

— Cum?

— Deja i-am venit în ajutor de trei ori marchizului, de trei ori el a fost surprins de a avea în mine un prieten, deoarece eram un necunoscut pentru el. M-am gândit că, de data aceasta, d-ta ai putea să-i spui o poveste la care m-am gândit.

— Şi... această poveste?

— Aveţi răbdare, spuse Osmany.

Şi el luă flaconul care străluci în ochii chirurgului Bolton.

— Cine mă asigură, continuă el, că aceasta licoare nu şi-a pierdut virtutea sa.

— Asta-i adevărat, mai întâi ar trebui să o analizăm. Câteva picături sunt suficiente pentru această operaţiune.

— Aşa este, dragă doctore, spuse regele ţiganilor. Vă voi da trăsura mea, duceţi-vă acasă şi puneţi-vă la muncă. Trebuie să ştim înainte de această seară, dacă vom reuşi. Iată, pentru efortul d-tale şi pentru munca pe care o veţi depune, adăugă Jean de Franţa în timp ce îi dădea un teanc de guinee pe care doctorul îl băgă în buzunar, fără nici o obiecţie.

După ce doctorul plecă, Jean îl chemă pe Samson.

— Ţi-am cerut, spuse regele ţiganilor, să închiriezi în Wapping o casa mică pentru Cynthia, ai făcut-o?

— Da, stăpâne.

— Este gata să o primească?

— Da, stăpâne, Elspy o ocupă şi este în aşteptarea Cynthiei.

— Ei bine, zise Jean de Franţa, trebuie ca Cynthia să plece de la hotel într-o oră.

Şi, în timp ce Samson plecă pentru a executa ordinele date de

Jean de Franţa, acesta din urmă intră în camera vecină în care se retrăsese Cynthia.

— Soră, trebuie să pleci din casa mea, altfel nu vei fi în siguranţă, deoarece ai putea deveni, fără voia ta, o armă teribilă în mâinile duşmanilor fiului tău.

— Voi face cum doreşti, frate, răspunse Cynthia cu acea resemnare pe care ţi-o inspiră dragostea maternă.

*

* *

O oră mai târziu, Cynthia părăsi hotelul lui Osmany.

Puţin mai târziu, acesta ceru să i se aducă trăsura. Avea o ţinută strălucitore şi oamenii lui purtau livrea. Nababul Osmany, moştenitorul titlurilor lui sir MacGregor, plecă la clubul *The beautiful Club* [2].

Capitolul III

Clubul *Frumoşilor*, care era unul dintre cele mai splendide hoteluri din Londra, era situat în mijlocul cartierului Strand.

Având forma unui templu grec, frontonul său era susţinut de două rânduri de coloane corintice. Două statui mari de marmură albă, amplasate în dreapta şi în stânga scării, reprezentau *Frumuseţea* şi *Plăcerea*.

O peluză ovală, în centrul căreia curgea un jet de apă într-un bazin de porfir[3] roz, se-ntindea ca un covor, în faţa faţadei. Trăsurile se roteau în jurul acestei peluze pentru a veni să se oprească în spatele hotelului, într-un peristil[4] de sticlă, unde frumoase plante exotice creşteau în vase mari de porţelan din China.

Luxul din apartamente era cu adevărat impresionant. Covoarele şi mobilierul, cu modele personalizate pentru club, erau unice în lume; toate mânerele uşilor, toate cheile erau din argint gravat. Toate draperiile din brocart, aveau brodată deviza clubului *Frumoşilor: Frumuseţe şi eleganţă*! Valeţii, selectaţi

---

[2] *The beautiful Club* – Clubul frumoşilor; în original, în limba franceză: „clubul *des Beaux”* (n.t.)

[3] porfir — rocă eruptivă foarte dură, cristalizată, de culoare roşie-purpurie, întrebuinţată în arhitectură.

[4] peristil — galerie formată dintr-un şir de coloane, care mărgineşte o clădire.

dintre cei mai frumoşi bărbaţi din cele trei regate, purtau o livrea din postav albastru de culoarea cerului, cu galoane argintii, erau încălţaţi cu ciorapi din mătase roz şi pantofi cu catarame de aur, se pudrau de două ori pe zi cu o pudră ambrată. Un celebru peruchier francez, numit Alcindor, era asociatul clubului, asemenea unui chimist-parfumier, care avea laboratorul într-una din clădirile hotelului. Croitorii, lucrătorii care construiau trăsuri, pălărierii şi bijutierii din Londra îşi disputau onoarea de a picta pe firma magazinului lor, titlul glorios de furnizor al clubului *Frumoşilor*; pentru că deţinerea acestui brevet, acordat numai după un examen, le aduceau avere în câţiva ani.

Regulamentul clubului *Frumoşilor*, conţinea articolele cele mai bizare. Membrii clubului nu aveau voie să iniţieze sau să se lase prinşi în vreo provocare: o lovitură de sabie sau un glonţ puteau să-i lase fără un ochi, să rămână cu cicatrice sau să devină infirmi, astfel fiindu-le afectată frumuseţea înfăţişării. După ce treceau pragul templului, membrii trebuiau să zâmbească în modul cel mai amabil, şi să rămână înfloritori într-o atitudine neschimbată. Toţi morocănoşii erau admonestaţi cu severitate de preşedintele clubului („frumosul” Nash). Cel care făcea orice grimasă de supărare sau de durere era pasibil de o amendă usturătoare. Într-o seară, un valet se împiedică de o mobilă, răsturnă un ceainic fierbinte pe picioarele ducelui de Sommerset. Preasfinţia Sa scoase un mieunat de pisică rănită şi făcu astfel de contorsiuni oribile, încât membrii prezenţi pronunţară imediat eliminarea sa din club timp de o lună. Stoicii neagă durerea, „frumoşii” – membrii clubului – condamnă grimasa.

Marchizul d’Asburthon fusese ales membru al clubului *Frumoşilor* opt zile înainte de plecarea sa America. În ziua întoarcerii sale triumfale la Londra, membrii clubului i-au trimis o delegaţie ca să-i ofere, în acea seară, ceaiul de onoare în salonul numit „Narcisa”.

Roger, care luase masa în acea seară la St. James, promisese delegaţilor să ajungă la club, la ora zece. Dar reprezentanţii clubului, după ce s-au întors, îngrijoraţi şi preocupaţi, prezentară un raport preşedintelui lor în legătură cu misiunea lor. Ei îl găsiseră pe marchizul d’Asburthon într-o stare de iritare vecină cu furia. Pe scurt, el revenise glorios, dar în condiţii fizice şi morale deplorabile.

Cititorul nu a uitat acea furtună pe care Lionel o dezlănţuise destăinuindu-i lui Roger că o iubeşte pe miss Ellen. Tânărul colonel, dându-şi seama că nu ar fi stăpân, de data aceasta, pe

mânia lui dacă s-ar întâlni cu locotenentul său la întoarcerea în palat, se prezentă la clubul *Frumoşilor*. Gelozia îi ardea inima, dar el trebuia să-şi stăpânească furia. La intrarea în club, Roger întrebă de prietenul său, preşedintele clubului, „frumosul Nash”, cu gândul să-l salute. Dar el află că acest onorabil, care se îmbolnăvise de variolă şi a cărui faţă, plină de urmele bolii, era ca o sită, fusese eliminat automat din lista „frumoşilor”.

Sărmanul Nash se otrăvise două zile după acest dezastru înghiţind conţinutul unui flacon cu esenţă de trandafiri. I se gravase pe mormântul său motto-ul clubului, puţin modificat: *Frumuseţe şi fidelitate*. „Frumosul” Spencer moşteni de la el scaunul şi clopoţelul.

După ceaiul de onoare, în timpul căruia aproape a fost mustrat de către noul preşedinte pentru un gest de nerăbdare şi o uşoară încruntare din sprâncene, Roger intră în camera de joc şi se aşeză la o masă de *Pharaon*[5]. Un „frumos” bătrân, pe nume Arthur Romsey, care avea o bancă, tocmai câştigase mii de lire sterline pe un dublet. Acest Arthur Romsey era un fel de păpuşă feminină strânsă în talie, purta o haină şi nişte pantaloni scurţi de mătase, un corset în roşu şi alb şi avea sprâncenele şi părul blond ca de copil. Reuşita lui, în timpul jocului, era atât de consecventă şi de completă, că superstiţioşii spuneau că purta un capăt al frânghiei unui spânzurat legată în jurul braţului drept. De fiecare dată, membrii clubului, cei lipsiţi de curaj, îşi retrăgeau miza atunci când îşi vedeau cărţile. Arthur Romsey i se păru insuportabil, la prima vedere, marchizului d’Asburthon.

— Jucaţi în seara acesta, domnule marchiz? îl întrebă sir Arthur, cu un zâmbet care-i făcu să-i crape fardul de pe obraji.

— Da, chiar şi un joc mare, dacă doriţi să-mi faceţi loc, răspunse Roger, aruncând o bancnotă de o mie de livre pe masă.

Sir Arthur Romsey se înclină atât de mult cât îi permiteau balenele corsetului său.

Marchizul puse pe masă regele de cupă. Sir Arthur îi tăie cartea cu alt rege de inimă şi câştigă. Roger dublă miza şi pierdu din nou.

După o oră, îşi pierduse toată averea lăsată de bătrânul marchiz d’Asburthon, şi jucă domeniul de la Turn regelui.

Când sir Arthur Romsey câştigă pentru a cincea oară în acea seară dubletul care îl făcu să câştige castelul d’Asburthon, „frumoşii” care făcuseră cerc în jurul lor, au început să bată din

[5] Pharaon — vechi joc de cărţi, asemănător stosului.

palme şi să rostească un strigăt de „Ura!” în onoarea acelui „frumos” colonel al dragonilor regelui. Un zâmbet fermecător înflori pe faţa celui ruinat; se lăsase înfrânt cu acea graţie şi eleganţă ale vechilor gladiatori.

Mizeria care-l aştepta acasă îl făcu să uite de rana pe care-o avea în suflet.

El se îmbătase în timpul jocului şi la acea oră nu mai era conştient de situaţia sa. Când se ridică să părăsească sala de joc, expresia celei mai mari uimiri i se citea pe faţă, când, reflectat într-o oglindă, el îl văzu pe mogulul Osmany sprijinindu-se de colţul căminului.

Osmany, îmbrăcat într-o elegantă haină de seară, se juca cu un baston prevăzut cu un diamant în partea superioară.

Indianul veni la el cu alura degajată a unui gentleman perfect, şi zise salutându-l:

— Permiteţi-mi să vă însoţesc, domnule marchiz.

— Osmany! spuse Roger, întinzându-i ambele mâini cu un elan plin de cordialitate.

— Veniţi, spuse mogulul cu un glas scăzut, nu trebuie ca sir Arthur să părăsească acest club înainte de a-i acorda revanşa.

— Dar nu mai am nimic ce să pun în joc, spuse marchizul.

În acel moment, sir Arthur Romsey veni la ei umblând pe vârfurile pantofilor.

— Când doriţi, domnule marchiz, spuse el cu o voce limpede şi domoală, ca să intru şi în posesia Turnului regelui.

— Dacă persoana voastră foarte generoasă vrea să ne acorde onoarea de a ne însoţi în camera verde, care trebuie să fie pustie la ora asta, domnul marchiz d’Asburthon care mi-a cerut să soluţionez această afacere, va semna actul pe care l-am scris în zece rânduri.

— Sunt cu totul la ordinele domnului marchiz, replică „frumosul” bătrân care se dădu deoparte pentru a-l lăsa să treacă înaintea lui pe tânărul colonel.

Când cei trei bărbaţi intrară în salonul verde, Osmany oferi scaune marchizului şi lui sir Arthur, şi aşeză dinaintea lor o masă mică lăcuită cu un lac chinezesc:

— Eu, spuse Osmany, merg pe o miză de douăzeci de mii de livre, sir Arthur, dar vă rog pentru început să-mi spuneţi la cât estimaţi valoarea acestui baston? şi el îi oferi cu graţie bastonul prevăzut cu un diamant.

— Dar, spuse sir Arthur pe un ton sec, eu nu sunt comerciant de bastoane.

— Eu vorbesc de valoarea diamantului, adăugă Osmany, şi trebuie să cunoaşteţi această valoare pentru că tatăl vostru, evreul Efraim Würmser, l-a vândut la Juden-Grass, în Frankfurt.

Sir Arthur deveni livid sub masca lui de fard.

— Priviţi-l, dragă domnule Würmser, continuă Osmany cu un zâmbet batjocoritor.

Atunci, sir Arthur se hotărî să examineze diamantul, şi un strigăt de admiraţie izbucni aproape imediat de pe buzele lui.

— Ei bine? făcu Osmany.

— Dar aceasta piatră este de o valoare inestimabilă, şi numai un suveran ar putea-o plăti singur...

— Deci aţi da, fără să regretaţi, cele douăzeci mii de livre şi castelul pe care tocmai le-aţi câştigat de la marchizul d'Asburthon, pentru acest diamant.

— Da, spuse sir Arthur, după o nouă examinare a pietrei preţioase.

— Ei bine, îl voi pune în joc pentru castelul d'Asburthon şi douăzeci de mii de livre.

— Sunt de acord. Daţi-mi cărţile, domnule, spuse sir Arthur nababului.

— Haide, făcu Osmany aşezându-se lângă marchiz, nu vă jenaţi faţă de mine, dragă domnule Würmser, şi jucaţi toată suita pe care o aveţi deja în buzunarul drept al vestei.

Sir Arthur sări din scaunul său, ca şi cum un câine l-ar fi muşcat pe sub masă.

Roger rămase împietrit de tot ceea ce auzise.

Sir Arthur pusese pe masă o casetă încântătoare de prizat tutun, din aur, în interiorul căreia era un smalţ mitologic dintre cele mai galante.

Osmany luă caseta cu agilitate şi i-o puse lui Roger în faţa ochilor:

— Vedeţi, domnule marchiz, ce bijuterie fermecătoare; şi ce capodoperă este acest mecanism. După ce luaţi cu vârful degetelor o priză de tutun Macouba pentru a vă deschide ideile, cu caseta aşezată în faţa d-voastră, apăsând pe perla de sub capac, în locul lui Jupiter şi Leda, apare ca prin magie o micuţă oglindă făcută special pentru a vedea cărţile care i se dau adversarului, şi Osmany acţionă mecanismul pentru a dovedi cele spuse.

— Este un obiect din magazinul tatălui dvs., spuse marchizul cu dezgust.

Sir Arthur păru derutat pe scaunul său.

Osmany dădu drumul casetei de prizat tutun în buzunar, şi cu o mişcare bruscă din încheietura mâinii scoase un pachet de cărţi din mâneca lui dreaptă, cu abilitatea unui scamator.

Sir Arthur amestecă cărţile de joc, Osmany le tăie şi întoarse regele de pică.

— Eu încep, spuse el. Noi mizăm douăzeci de mii de livre şi castelul d'Asburthon pe o singură carte... Uită-te bine, sir Arthur, cu câtă graţie voi face perechea...

— Şi încercaţi să profitaţi de lecţie, spuse Roger.

Osmany puse pe masă două dame de treflă.

— Dar m-aţi jefuit cu neruşinare, strigă sir Arthur cu o voce sufocată, văzând cum nababul luă portofelul care conţinea bancnotele marchizului d'Asburthon.

— Pe legea mea! zise Osmany impasibil, şi se întoarse către marchiz.

— Colonele d'Asburthon, am onoarea de a restitui averea şi castelul pe care evreul Samuel Würmser a avut... fericirea de a le câştiga în această noapte la *Pharaon*.

Bătrânul „frumos" fierbea de furie şi începu să-şi rupă cu mâna sa crispată jaboul din dantelă.

— Acum, continuă Osmany ridicându-se şi luându-şi bastonul pe care-l aşeză pe masă, uitaţi-vă bine la acest baston, sir Arthur. Ei, bine! Vă jur pe Dumnezeul lui Israel că vă voi rupe faţa cu el dacă veţi mai fi la clubul *Frumoşilor* peste cinci minute. De trei ani de când „exersaţi" la Londra, aţi furat aproape un milion, care este o sumă frumuşică. Redeschideţi-vă fostul magazin dacă nu vreţi să dormiţi pe paiele de la Newgate începând cu noaptea următoare.

— Daţi-mi înapoi tabachera, cel puţin.

— Permiteţi-mi să o păstrez ca suvenir, replică mogulul, dar vă rog să acceptaţi în schimb acest rubin brazilian care m-a costat două sute de ludovici francezi[6].

Evreul sări după inelul pe care i-l oferi nababul şi părăsi salonul verde aruncând celor doi parteneri o privire de şacal prins în capcană.

Regele ţiganilor şi marchizul se priviră câtva timp în tăcere.

— Atunci, cine sunteţi? strigă în cele din urmă tânărul colonel, punând mâna sa dreaptă pe umărul nababului. De ce aţi făcut atâtea minuni ca să înlăturaţi din drumul meu toate pericolele?

---

[6] ludovic – veche monedă de aur franceză care valora 24 de livre şi care datează de la Ludovic (Louis) XIII.

— Sunt cel mai umil dintre servitorii Graţiei Voastre, răspunse ţiganul, înclinându-se, sunt câinele de pază, sabia de căpătâi!

— Sunteţi prietenul meu cel mai devotat, cel mai de încredere, spuse Roger spuse cu o convingere nestrămutată.

— Şi mă iubiţi puţin, nu-i aşa? întrebă Jean cu o voce emoţionată.

Roger îl îmbrăţişă şi-l sărută ca pe un frate.

— Acum, că nu mai aveţi nici o îndoială, spuse el, veţi vorbi.

— Domnule marchiz, spuse Jean de Franţa cu demnitate, eu niciodată nu m-am îndoit de faptul că sunt gata să vă dau sângele meu şi viaţa mea. Dar nu-mi cereţi să dezvălui un secret pe care tortura nu mi l-ar smulge şi nici moartea însăşi nu ar putea să mi-l dezlege... Aici, ca şi la fortul St. George, trebuie să tac. Aveţi încredere! Eu veghez!

Capitolul IV

După ciudata dispariţie a femeii necunoscute care arătase o emoţie puternică la vederea marchizului Roger, doamna Cecilia privi în afara trăsurii pentru a-l vedea mai bine pe tânărul colonel, dar inima sa nu bătea mai repede decât pentru iubitul său fiu, Lionel, pe care-l căuta cu privirea peste tot. Tânărul căpitan, recunoscând-o pe mama sa, ar fi dorit să ajungă cât mai repede la ea, dar disciplina militară ce se impunea rangului său, îl determină să mai aştepte.

Se întoarse la cazarmă şi scrise un bilet pe care îl încredinţă unuia dintre dragonii săi, trimiţându-l la hotelul lui sir Robert Walden. Acest bilet îi era adresat mamei sale şi conţinea puţine rânduri:

„Mama mea adorată,

Serviciul are rigori destul de crude pentru inima unui fiu. V-am văzut pe tine şi pe iubita mea miss Ellen, şi nu mi-am putut încălca îndatoririle ca să alerg să te îmbrăţişez şi să-i sărut mâna celei pe care o iubesc. Regele va veni la noi pentru o inspecţie. Dar, în câteva ore, voi fi alături de tine, dragă mamă! Aproape de vechiul meu prieten sir Robert Walden, aproape de logodnica mea iubită. Te îmbrăţişez aşa cum te iubesc din toată inima.

Lionel”

Această scrisoare găsi pe miss Ellen şi pe doamna Cecilia

împreună cu sir Robert Walden.

Părul acestui gentleman devenise complet alb, iar anul care tocmai trecuse părea să-l fi apăsat cu o greutate enormă. Trist, preocupat, sir Robert avea deseori conversaţii cu doamna Cecilia de la care o excluse cu prudenţă pe nepoata sa. Când doamna Cecilia, în acea zi, îi arătă biletul de la fiul său, bilet care vorbea în mod clar despre dragostea lui Lionel pentru miss Ellen, sir Robert nu reuşi să-şi înăbuşe un suspin.

— Trebuie, în sfârşit, să afle! îi zise el în şoaptă.

Apoi, întorcându-se spre miss Ellen:

— Copila mea, spuse el, vrei să mă urmezi în biroul meu?

Solemnitatea pe care-o arătă baronetul când puse această întrebare îi stârni curiozitatea nepoatei sale. Cu toate acestea, ea nu-i adresă nicio întrebare tatălui său adoptiv şi îl urmă cu supunere. Sir Robert se închise cu ea în biroul său şi-i spuse:

— Ellen, ai douăzeci şi unu de ani, eşti dotată cu o inteligenţă ridicată, şi Dumnezeu mi-e martor că nu te-aş fi iubit mai mult, dacă ai fi fost într-adevăr fiica mea.

Miss Ellen, uimită la început, se uita cu mirare la baronet. Acesta din urmă continuă:

— Deci, pentru că te afli la o vârstă la care o femeie este în plinătatea raţiunii şi feminităţii ei, şi sper că-mi vei arăta măcar puţină afecţiune faţă de cea pe care o am pentru tine, cred că ar trebui să îţi dezvălui nişte secrete, pe care nu ar fi înţelept să le ignori.

Miss Ellen rămase impasibilă.

— Crede-mă, unchiule, că vor fi cu fidelitate păstrate.

— Copila mea, în urmă cu şaptesprezece ani, marchiza d'Asburthon, lady Cecily, a venit să-mi ceară un sfat. Separată toată tinereţea de soţul ei din cauza caracterului său imprevizibil, care devenise insuportabil, biata femeie fusese obligată să se ascundă pentru a evita accesele lui de gelozie – acte de violenţă nedemne de această nefericită. De două ori, mama a făcut să se creadă de moartea celui de-al doilea fiu al său pe care lordul Asburthon n-a dorit vreodată să-l vadă. Îi era teamă, sărmanei femeie, că marchizul l-ar fi răpit într-o zi, pentru că lordul Asburthon şi-a dat sfârşitul în urmă cu trei ani, convins că acest copil nu era de sângele lui; şi, adăugă sir Robert, martor îmi este cerul, lady Cecily era cea mai pură, cea mai nobilă dintre soţii.

În acel moment al povestirii sale, sir Robert fu întrerupt de miss Ellen, care, dând feţei sale o mască de surpriză naivă,

exclamă:

— Cum! Marchizul Roger d'Asburthon are un frate?

— Da, copila mea.

— Dar el nu ştie?

— Da.

— Şi, acest frate, unde este?

Sir Robert continuă:

— Lordul Asburthon, despărţit de soţia sa, era atunci guvernatorul Indiilor; fiul său Roger locuia cu el. Lady Cecily, rămasă în Scoţia, unde avea câteva proprietăţi, a vrut să rupă lanţul trecutului care o legase de soţul ei şi pentru asta ea făcu să se creadă în moartea celui de-al doilea fiu al său, pe care-l crescu departe de lume, într-o zonă muntoasă, fără să-i spună adevărul despre naşterea sa. Cunoscând caracterul feroce al lordului Asburthon, am fost de acord cu această intenţie a marchizei, care îşi luă numele de doamna Cecilia.

Miss Ellen scoase un strigăt de surpriză atât de bine regizat, că părea adevărat, încât sir Robert putea paria pe capul său că niciodată, înainte, nepoata sa nu bănuise adevărul.

— Cum! spuse ea, doamna Cecilia...

— Este lady Cecily.

— Şi... Lionel?

— Lionel este fratele marchizului Roger.

— Dar atunci, spuse miss Ellen, după ce lordul Asburthon a murit, de ce lady Cecily, care nu mai avea motive să-i fie frică, nu şi-a reluat rangul şi numele; de ce nu a plecat să-l găsească pe fiul ei cel mare; de ce...

Sir Robert o întrerupse cu un gest.

— Eu am fost cel care i-a adus ştirea morţii soţului ei. Am crezut că va zbura la fiul său cel mare şi că dorea să-şi reia rangul în faţa lumii. M-am înşelat. Lady Cecily mi-a spus cu tristeţe:

— „Legislaţia engleză care reglementează aristocraţia este nemiloasă pentru cadeţi, pe care-i privează complet de profitul cel mai mare: de avere, titluri, onoruri, de toate, în cele din urmă. Astfel, din această cauză poate naşte ura care desparte familiile. Le ştii, prietene, iar infamul sir Jack Asburthon este un groaznic exemplu de sub ochii noştri."

— Am aprobat-o, şi ea a continuat:

— „Lionel crede că este fiul unui sărman ofiţer, fără avere; el este fericit aşa. Ştiţi cum va reacţiona în ziua în care îi voi dezvălui secretul naşterii lui? Ştiţi dacă nu va cădea pradă, din a

doua zi, unor umbre de invidiei?”

— „Şi acest fiu, care nu şi-a cunoscut niciodată mama?” am strigat eu.

— „Oh! Acesta nu va fi mai fericit şi este mai bine să nu-i tulbur inima; şi în plus, cine-mi spune că el nu a învăţat să-şi dispreţuiască şi să-şi urască mama?”

— Lady Cecily avea dreptate. Putea să le facă rău celor doi fii ai săi, care fuseseră fericiţi până atunci, spunându-le aceste simple cuvinte: Sunteţi fraţi! Prin urmare, am lăsat-o pe lady Cecily să trăiască sub numele de doamna Cecilia, şi anii au trecut. Într-o zi, când Lionel avea şaisprezece ani şi tu aveai nouăsprezece, am observat cu groază că Lionel te iubea.

La cuvântul „groază”, miss Ellen făcu o strâmbătură de dispreţ.

— Copila mea, spuse sir Robert Walden, cu o gravă tristeţe, iartă-mă pentru aceste cuvinte dure pe care inima mea le condamnă, dar pe care loialitatea mea mi le dictează. În această lume, vezi tu, în ciuda acestor filozofii, un nobil este egalul altui nobil, un simplu cavaler este cât un duce sau pair şi toţi gentilomii sunt solidari între ei. Eu mi-am dat inima şi averea mea pentru tine, pe care te-am numit nepoata mea, şi totuşi în adâncul sufletului meu a crescut o voce reprobatoare care-mi spunea: Ţiganca Topsy, ar putea deci, fără vină, să devină soţia unui gentilom? Apoi, din nou, am îngenunchiat în faţa doamnei Cecily şi i-am spus adevărul. Ea m-a ridicat zâmbind şi mi-a spus:

— „Ai avea dreptate dacă Lionel ar afla într-o zi că este de sânge nobil d’Asburthon; dar toată viaţa sa, Lionel va fi fiul unui sărman ofiţer, şi, dacă o va iubi pe nepoata ta, tu şi cu mine ne vom opune unui prejudiciu legat de rasă pentru fericirea acestor doi copii?”

— Acest raţionament mi-a închis gura şi mi-a liniştit scrupulele. Deci, treptat, m-am obişnuit cu gândul de a te vedea într-o zi soţia lui Lionel, şi acest gând, îţi mărturisesc, a crescut doar din afecţiunea pe care ţi-o port. Dar într-o zi, am crezut că am descoperit un secret.

Atunci, miss Ellen, care ascultă cu ochii în pământ, îşi ridică dintr-o dată capul şi se uită la unchiul său.

— Secretul din inima ta, adăugă sir Robert.

Miss Ellen păli. Sir Robert continuă:

— Nu pe Lionel îl iubeşti, ci pe marchizul Roger.

Un suspin scăpă din pieptul strâns al tinerei. Sir Robert îi luă mâna şi continuă cu bunătate:

— Nu nega şi ascultă-mă în continuare.

Chiar dacă, aşa cum spun arabii: „cuvântul este de argint”, gândea tânăra cu prudenţă, existau mii de motive să adauge că „tăcerea este de aur”, şi se mulţumi să-şi coboare din nou privirea.

Sir Robert Walden continuă:

— Deci, din moment ce nu-l iubeşti pe Lionel, sacrificiul pe care ţi-l voi cere nu este prea mare.

Miss Ellen îl privi din nou pe sir Robert.

— În loc să-i încurajezi iubirea lui Lionel, trebuie să-l îndepărtezi de tine şi să-l ajuţi să se vindece.

— Dar, unchiule, din moment ce m-am obişnuit cu gândul că voi fi soţia lui într-o zi...

— Da, pentru că, atunci, m-am gândit că Lionel va ignora toată viaţa secretul naşterii sale.

— El l-a aflat?

— L-ar putea afla, continuă sir Robert cu un aer misterios, pentru că ar putea veni o zi în care marchizul Roger să cedeze averea şi titlurile sale, în favoarea lui Lionel.

Miss Ellen tresări.

— Atunci, încheie sir Robert Walden, ar fi posibilă căsătoria ta cu Roger, care, de asemenea, te iubeşte ca un nebun.

— Oh! Dacă este aşa, spuse ea, pot să vă asigur, bunul meu unchi, că voi face în aşa fel încât, în mai puţin de o lună, Lionel nu mă va mai iubi!

Câteva minute mai târziu, miss Ellen, singură în camera ei, îi scria lui Lionel biletul următor:

Iubitul meu Lionel,

Dacă mă iubeşti cu adevărat, dacă un an de absenţă nu m-a şters din inima ta, vei face ceea ce te voi ruga. Prima noastră întâlnire, în prezenţa mamei tale şi a unchiului meu, va fi foarte rece din partea mea; să nu te alarmezi: Te iubesc!... dar, motive pe care nu pot să ţi le spun şi de care depinde fericirea noastră, îmi vor impune acest comportament odios. Cu aceste cuvinte, dragul meu, te asigur că: te iubesc! În curând vei şti totul.

Ellen.

Ea sigilă biletul şi îl trimise la cazarma dragonilor printr-un valet care îi era devotat.

— Roger sau Lionel, unul sau altul se va căsători cu mine, dar va fi numai acela care va fi pair şi marchiz... Săracul sir Robert!

este atât de naiv, crede că-l iubesc pe Roger!

Şi miss Ellen îşi prinse fruntea cu ambele mâini şi începu să reflecteze. Arăta ca un general care-şi făureşte un plan de luptă.

Capitolul V

În timp ce Osmany discuta cu Bolton pentru a merge apoi la clubul *Frumoşilor* şi în timp ce sir Robert Walden îi încredinţa nepoatei sale un secret pe care-l păstrase mult timp, regele făcea o inspecţie a regimentului de dragoni.

Timp de două ore, Lionel aşteaptă cu nerăbdare să vină momentul în care va fi eliberat din serviciu. În timpul inspecţiei, Roger nu-i adresă nici un cuvânt. Doar un simplu cavaler îi predă, din partea colonelului, invitaţia de participare la banchetului regelui. George al III-lea nu se prezentă la ospăţ, care a fost, astfel, prezidat de către prinţul de Wales.

La ora zece, oaspeţii părăsiră palatul St. James.

Lionel se apropie de şeful său pe care-l trată cu respectul cuvenit unui superior, şi-i spuse:

— Domnule colonel, îmi permiteţi să merg să-mi îmbrăţişez mama?

Roger tresări şi se uită la Lionel. O gelozie din dragoste, atât de bruscă şi aşa de teribilă putea să şteargă în câteva ore un an de prietenie.

Roger avu un moment de pocăinţă; a fost o clipă în care aproape că întinse mâna spre Lionel cu gândul să-i spună „Iartă-mă!”. Dar, brusc, imaginea lui miss Ellen trecu prin faţa ochilor; un fier înroşit parcă trecu prin inima lui, şi întoarse capul pentru a ascunde lacrimile de furie şi de durere care-i scăldau ochii. Îi răspunse tânărului căpitan doar cu următoarele cuvinte:

— Du-te!

Lionel salută şi făcu un pas în retragere, dar se întoarse brusc.

— Ce mai vrei? spuse Roger, care se opri şi-l privi cu un aer arogant.

— Colonele, spuse Lionel cu o voce pe care emoţia o făcea să tremure, sunteţi bun să-mi acordaţi un minut?

Roger se cutremură.

— La ce bun? spuse el.

Şi se răsuci pe călcâie, lăsându-l pe Lionel nemişcat şi mut de stupoare.

„O, Dumnezeule! Dumnezeule! murmură tânărul acoperindu-

şi faţa cu mâinile, cu ce i-am greşit oare?”

În acel moment, dragonul care-i servea drept ordonanţă îi spuse:

— Locotenente, spuse el, în timp ce cinaţi la rege, a fost adus acest bilet pentru dvs.

Lionel luă biletul cu o nerăbdare vizibilă, pentru că recunoscu scrisul de mână al lui miss Ellen; când termină de citit, neliniştea îi crescu.

— Dar, exclamă el, deci, ce se întâmplă?

Apoi, brusc, memoria îi reveni şi înţelese că Roger, protectorul său, fratele său de arme, prietenul său, îl ura în acel moment şi că între genialul marchiz d’Asburthon şi el – un simplu ofiţer, alegerea lui sir Robert Walden va fi neîndoielnică. Începu să meargă şovăielnic, cu inima distrusă şi cu faţa scăldată de o transpiraţie rece, până când ajunse la casa lui sir Robert Walden. În tot acest timp el încercă să se gândească la fericirea de a-şi revedea mama şi că această fericire fusese otrăvită de gândul că Roger o iubea pe miss Ellen. Roger, prietenul său, binefăcătorul lui!

După ce uşa hotelului lui sir Robert Walden se deschise în faţa lui, un strigăt se auzi, un strigăt de bucurie explozivă, şi doamna Cecilia se aruncă de gâtul fiului ei pe care-l ţinu în braţele sale pentru mai mult timp. Lionel izbucni în lacrimi; în cele din urmă el privi peste umărul mamei sale, crezând c-o va vedea pe miss Ellen, dar văzu faţa onestă şi serioasă a lui sir Robert Walden.

Miss Ellen începea să îşi pună deja planul în practică. Aceasta îl aştepta liniştită pe Lionel în salon.

Sir Robert, în grabă, îl salută cu răceală pe tânărul ofiţer strângându-i cu ezitare o mână; dar, acesta nu-l judecă pe vrednicul gentilom! Lionel surprinse privirea furişă pe care miss Ellen i-o arunca, reflectată în oglinda plasată în faţa lui. Privirea însemna: „Credeţi în ceea ce v-am scris, şi nu vă alarmaţi!”. Această privire reuşi să calmeze oarecum neliniştea lui Lionel, care sfârşi prin a-i povesti mamei lui, care-l asculta cu extaz, despre frumoasa apărare a fortului St. George şi despre comportamentul eroic al marchizului Roger.

Când pendula anunţă ora unsprezece, Lionel se ridică, datoria sa era să se reîntoarcă în cazarmă, unde era de serviciu pe timpul nopţii. Miss Ellen l-a condus înapoi în anticameră şi îi strecură cu agilitate o cheie în mână, în acelaşi timp, spunându-i la ureche:

— Vino în grădină imediat, trebuie să vorbesc cu tine!

Lionel ieşi beat de bucurie şi speranţă. După ce plecă, sir Robert spuse nepoatei lui:

— Ei bine, copila mea, sunt mulţumit de tine.

— Săracul Lionel! murmură miss Ellen, cât de mult suferă.

Sir Robert oftă.

— E adevărat, spuse el, dar într-o zi va deveni pair de Englitera.

D-na Cecilia se întoarse în apartamentul său şi sir Robert rămase singur numai cu nepoata sa.

— Unchiule, spuse miss Ellen, permiteţi-mi să vă pun cel puţin o întrebare.

— Vorbeşte.

— Cum puteţi presupune că marchizul Roger va renunţa de bună voie la rangul şi averea sa în favoarea fratele său?

— Eu nu am spus cu bunăvoinţă, copila mea.

— Dar atunci, ar fi un jaf?

— O restituire, mai degrabă.

Miss Ellen luă aerul cel mai naiv:

— Cel mai mare fiu al Lordului Asburthon nu are nimic de restituit cadetului său, aşa mi se pare.

Sir Robert Walden ridică din umeri aproape imperceptibil.

— În termen de trei zile, spuse el, mă voi explica mai clar.

Şi el o sărută pe frunte şi o sfătui să meargă camera sa.

Miss Ellen pretinse că-l ascultă, dar coborî în grădină pe o scară din spate.

Cheia pe care i-o dădu lui Lionel era de la o poartă mică de serviciu care se deschidea într-o stradă vecină. Lionel, care ştia perfect toate intrările, era deja în grădină când miss Ellen sosi. Noaptea era întunecoasă, cu toate acestea, el o văzu pe tânără venind la el pe o alee acoperită. Halatul în care era înfăşurată era de culoare închisă şi ea păşea cu atenţie pentru ca nisipul de sub tălpile sale să nu scoată vreun zgomot. Lionel alergă şi îi căzu la genunchi.

— Ridică-te, spus ea, luându-l de mână, şi urmează-mă până la leagăn.

— Dumnezeule! Cât de emoţionată eşti, dragă Ellen!

Dar şi ea putea auzi bătăile inimii lui. Îi făcu semn să se aşeze lângă ea, în leagăn, şi îi prinse ambele mâini.

— Dragul meu Lionel, trebuie să ai încredere în mine!

— Ce vrei să spui?

— În primul rând, îmi vei face un jurământ.

— Care?

— Că vei ascunde, chiar şi de mama ta, secretul pe care am de gând să ţi-l dezvălui.

— În numele iubirii ce am pentru tine, jur!

— Unchiul meu vrea să mă căsătorească!

— Ah! spuse Lionel care simţi că i se opreşte inima.

— El vrea să-mi facă o nuntă strălucitoare, continuă miss Ellen, pentru că ambiţia lui este ca lumea să admire această ceremonie, dar, continuă ea, pentru a îndepărta de noi cel mai mare pericol – mânia unchiului meu, trebuie să pară că sunt de acord cu proiectele sale.

— O, Dumnezeule! Dacă vei ceda!... murmură Lionel cu teamă.

Ea îi strânse mâna:

— Nerecunoscătorule! spuse ea, nu ţi-am spus te iubesc?

Şi cum el se aşeză în genunchi, ea urmă:

— Îţi jur, Lionel, că voi fi soţia ta!

El îşi înăbuşit un strigăt de bucurie.

— Ssst!, spuse ea, unchiul meu nu s-a culcat încă; dacă ne-ar surprinde, totul ar fi pierdut!

— Dar care este acest pericol care ne ameninţă?

— Aceasta este tot ce pot să îţi spun încă.

Deodată Lionel avu o tresărire violentă.

— Ah! spuse el, ştiu care este bărbatul căruia îi eşti destinată: marchizul Roger Asburthon?

— Ei bine, da! spuse miss Ellen, el este! Dar, cum ai putut ghici?

Lionel îi povesti în câteva cuvinte despre schimbarea bruscă pe care a observat-o la Roger. Fata afişă un zâmbet calm dovadă că era sigură de un viitor triumf.

— Ascultă-mă cu atenţie, spuse ea. Jur că voi fi soţia ta, şi acest lucru se va petrece înainte de trei luni, dar cu condiţia să mi te supui.

— Ca un sclav, spuse Lionel.

— Mama ta, continuă miss Ellen, a găsit deja adăpost într-o casă din apropiere; vei rămâne cu ea şi vei veni foarte rar să mă vezi.

— Oh, ce exigentă eşti cu mine, Ellen!

— Dar, adăugă miss Ellen zâmbind, păstrează această cheie; în fiecare noapte, aproape de miezul nopţii, ne vom întâlni în această grădină. Acum, îţi interzic să-l provoci pe Roger.

— Ah! spuse Lionel, l-am iubit ca pe un frate!...

Cei doi tineri vorbiră încă o oră, schimbându-şi cele mai

blânde jurăminte. Apoi, miss Ellen îl concedie pe Lionel, amintindu-i că era de serviciu în acea noapte. Ea îl însoţi până la poarta mică a grădinii. Lionel îşi apăsă buzele pe mâna pe care miss Ellen i-o întinse, şi, îndepărtându-se, spuse: „Pe mâine.”

„Ah! spuse miss Ellen în şoaptă, strecurându-se în camera sa, bunul meu unchi sir Robert ar putea avea în mine un ajutor în demascarea falsului marchiz Roger... dar el va dori să acţioneze singur!...”

Cu toate acestea, după ce stinse lampa aflată la marginea patului şi încercă să adoarmă, faţa bronzată şi ochii de foc ai lui Osmany îi apărură ca printr-un văl.

„Oh! acest om!... spuse ea, numai el poate răsturna toate proiectele mele. Nu mă împiedică sir Robert, nici Roger pe care trebuie să-l implic în lupta de a deveni marchiză d’Asburthon, ci Jean de Franţa!”

Şi ţiganca avu un tremur de spaimă.

Douăzeci şi patru de ore trecură de la noaptea în care Osmany recâştigă cu atâta abilitate averea marchizului d’Asburthon. Din acea noapte, Roger rămase ţintuit în apartamentul său, pradă tuturor torturilor geloziei. El o iubea cu disperare pe miss Ellen, deşi el abia îndrăznise să-şi mărturisească dragostea.

Sub nopţile înstelate ale oceanului, la focul unui bivuac[7] aflat pe meterezele înalte ale fortului Saint George, de pretutindeni se reflecta imaginea radioasă a tinerei fete care era prezentă în gândul lui. Inima era îmbătată de atâta iubire, capul ameţit, sufletul plin de speranţă, dar, patria era pe primul loc, şi o lovitură ca de fulger îl rupse din visul său readucându-l la viaţă: miss Ellen era logodnica lui Lionel! La acest gând, Roger avu un acces de furie ca un leu în captivitate care îşi foloseşte ghearele în zadar pentru a scăpa din cuşcă. Sângele de ţigan care-i curgea în vene, triumfa uneori în faţa educaţiei engleze. Apoi, el se acuza de laşitate şi regreta că nu l-a provocat pe Lionel şi că nu l-a ucis fără milă. Dar natura sa generoasă şi vitează era mai presus, şi apoi se gândea că Lionel era prietenul său, că-l iubea ca pe un frate... şi el îşi blestemă dragostea lui, şi îşi jură să-şi înăbuşe această dragoste şi să-şi sacrifice inima pentru fericirea lui Lionel.

Un timp, el speră că tânărul ofiţer va veni să-l vadă şi să-i ceară o explicaţie. Dar Lionel nu veni, credincios, în acest sens,

---

[7] bivuac – cantonament de trupe militare în afara localităţilor, în corturi sau sub cerul liber.

rugăminţii lui miss Ellen. Deci, pe jumătate nebun de durere, Roger scrise următorul notă:

„Marchizul d'Asburthon are onoarea de a solicita o întrevedere cu baronetul sir Robert Walden, rugându-l să-i permită a-i aduce lui miss Ellen Walden un omagiu al devotamentul lui respectuos.”

Valetul trimis la sir Robert Walden, la întoarcere, raportă acest răspuns:

„Sir Robert Walden îi prezintă salutările cele mai respectuoase marchizului d'Asburthon şi regretă că o indispoziţie destul de gravă nu îi permite să-l primească.”

Roger, orbit de furie, călcă scrisoarea în picioare.

După ce-l concedie pe valet, ciocanul de la uşa exterioară a hotelului sună tare. Roger ridică draperia unei ferestre pentru a-l vedea pe vizitator; spera că baronetul i-a trimis un al doilea mesaj. O femeie voalată, traversa curtea de onoare. Un valet îi aduse o carte de vizită pe o tavă de argint aurit. Cartea de vizită avea scrisă o singură iniţială: un „E”. Roger fugi la întâlnirea cu vizitatoarea. Ea avea pe faţă un voal atât de gros, că era imposibil să i se distingă trăsăturile, cu toate acestea Roger o recunoscu după bătăile inimii sale, după tulburarea misterioasă care-i cuprinse întreaga fiinţă. Era miss Ellen. Ea nu-şi ridică voalul şi spuse:

— Domnule marchiz, puteţi să-mi acordaţi un sfert de oră de conversaţie?

El îi luă mâna şi, tremurând de bucurie, o conduse la un scaun plasat la colţul căminului. Apoi, miss Ellen îşi ridică voalul, iar Roger îşi întinse mâinile spre ea în semn de rugăciune, şi ca şi cum i-ar fi fost frică să nu dispară imediat această graţioasă apariţie, spuse:

— D-ta! D-ta! exclamă el cu o voce gâtuită.

Faţa lui era palidă şi lacrimile i se rostogoleau pe obraji.

— Da, eu, spuse ea, am venit fără ştirea cuiva, să mă pun la dispoziţia d-tale.

— La dispoziţia mea? exclamă Roger cu uimire.

— Oh! continuă ea, nu mă judecaţi încă, ascultaţi-mă înainte de a mă condamna pentru demersul ciudat pe care l-am întreprins şi care vă priveşte.

— Pe mine să mă judecaţi, pe mine să mă condamnaţi! Ah! miss Ellen, sunteţi crudă.

Ea îşi coborî capul, îşi puse mâna la ochi şi continuă cu o voce joasă şi blândă ca o rugăciune:

— Domnule marchiz am venit la d-ta cu o mare rugăminte. Să fiţi indulgent şi să aveţi milă faţă de cea mai nefericită dintre femei.

— Sunteţi nefericită! Aţi venit să-mi adresaţi o rugăminte! Ah! spuneţi-mi care este durerea care vă tulbură, pe care eu nu o înţeleg?

Ea îşi ridică frumoşii ochi, care străluceau ca diamantele negre, şi spuse cu o voce emoţionată:

— Sir Robert Walden vrea să mă căsătorească.

— Lionel! strigă marchizul.

— Sir Lionel, care are promisiunea unchiului meu, a venit ieri să-mi facă cererea în căsătorie.

— Ah! Am înţeles acum de ce sunteţi aici, făcu Roger cu o voce înăbuşită. Aţi venit să mă imploraţi să-l cruţ... vă temeţi pentru viaţa celui pe care-l iubiţi.

— Îl iubesc! spuse ea, privind la cer.

— Este acela care vă va deveni soţ? continuă Roger cu furie.

— Oh! Până nu de mult, spuse ea cu un accent ciudat; pentru că Dumnezeu va avea milă de mine că nu mă voi căsători cu el.

Roger ţipă.

— Nu-l iubiţi pe Lionel?

— Îl iubesc ca pe un frate, asta e tot, replică ea.

Roger care avusese senzaţia că stă pe marginea unui abis deschis în faţa lui, căzu în genunchi în faţa ei, şi îi prinse mâna cu o emoţie puternică.

— Juraţi-mi că nu mă veţi înşela.

— Jur.

— Deci nu-l iubiţi pe Lionel?

— Aş fi aici, dacă l-aş iubi? spuse ea pur şi simplu.

— Şi, spuse Roger gâfâind de emoţie, mă rugaţi să rup această odioasă căsătorie?

— Da, spuse ea, înclinându-şi capul pentru a ascunde roşeaţa de pe faţa sa.

— Ei bine! spuse Roger, jur că, atât cât voi fi în viaţă, această căsătorie nu se va îndeplini. Ştiu acum de ce sir Robert a refuzat să mă primească, dar voi şti cum să-l oblig să mă asculte.

— Ar fi o pierdere de timp! strigă ea, cu un gest de groază, şi puse mâna sa frumoasă pe umărul tânărului: Roger, aveţi

încredere în mine?

— Aşa cum aş avea încredere în mama mea, dacă Dumnezeu mi-a păstrat-o.

— Ei bine! La rândul meu vă cer să-mi faceţi un jurământ: Juraţi-mi că veţi avea o credinţă oarbă în iubirea mea, juraţi-mi că veţi îndeplini fără ezitare toate ordinele pe care vi le voi da... toate rugăminţile pe care vi le voi trimite.

— Inima mea şi sufletul meu vă aparţin, spuse Roger cu convingere.

Ea îi ţinu mâna într-a ei şi zise cu un adorabil zâmbet:

— Marchiza d'Asburthon vă va mulţumi într-o zi pentru dăruirea dvs., prietene. Acum, că ştiu cât mă iubeşti, că pot conta pe braţul tău, ca şi pe inima ta, voi fi curajoasă şi puternică pentru a apăra fericirea noastră.

Ea se ridică şi merse încet spre uşă, privindu-l fix pe Roger, când o voce răguşită se auzi strigând de afară.

— Pentru Dumnezeu! Nu am nevoie să fiu anunţat, sunt prieten.

— Bolton! strigă Roger, care alergă şi trase repede zăvorul uşii.

— Bolton! spuse la rândul său, alarmată miss Ellen, sunt pierdută dacă mă va întâlni aici.

Roger ridică repede o draperie de mătase şi deschise o uşă mică ce ducea într-un elegant dormitor.

— Prin această cameră poţi ajunge la scara spre grădină, spuse el încet. Adio, dragă Ellen, şi îţi mulţumesc atât de mult pentru acest moment de speranţă şi bucurie.

Şi, după ce-şi depuse o sărutare pe părul brun al ţigăncii, el închise uşa spre budoar şi o încuie cu cheia.

Bolton, care nu înceta să se certe afară cu valetul, năvăli în salon.

— Pe St. Côme, colonele, spuse el în timp ce-şi făcea vânt cu eşarfa sa de mătase, am crezut ca voi fi obligat la un asediu adevărat. Acest salon parcă este un nou fort St. George.

— Am adormit în fotoliu, răspunse Roger cu jenă. Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi, bătrânul meu prieten, şi îi strânse mâinile chirurgului cu cel mai cordial avânt.

— Haide! strigă acesta din urmă după ce făcu patru paşi înapoi pentru a-l admira din cap până-n picioare, este adevărat ce se spune că pentru a-ţi menţine tinereţea este bine să călătoreşti: zeul Marte, în persoana colonelului de dragoni.

— Oh! Mă bucur că aţi venit să mă vedeţi a doua zi de la

sosirea mea.

— Ptiu! Frumos act de vitejie; au fost frumoase vremuri în care aş fi mers alături de d-ta în America dacă diavolul, care s-a instalat în punga mea, nu ar fi ocupat tot locul.

— Trebuia să vă adresaţi intendentului meu, spuse Roger pe un ton de reproş afectuos.

Bolton se scărpină pe cap şi răspunse, zâmbind:

— Asta am şi făcut, dar banii pe care i-am primit au fost chiar mult mai dornici decât mine să se salveze, astfel că, atunci când nava părăsea podul Londrei, mi-am bătut buzunarele goale cu palmele în amintirea acelor guinee; toate rămăseseră la taverna Saumon-Galant.

Roger nu-şi putu reţine un hohot de râs.

— Ce este acela? întrebă Roger.

— Acesta? spuse Bolton, este un medicament minunat.

— Nu este pentru mine, cred, spuse marchizul: Am o sănătate de fier.

— Da, este adevărat; dar eu nu am pregătit această esenţă pentru sănătatea d-voastră.

— Ah! Lămuriţi-mă!

Fizionomia lui Bolton căpătă dintr-o dată o expresie gravă şi meditativă.

— O, Doamne, spuse el după un timp, am venit aici pentru a vorbi despre lucruri serioase.

— Bah! făcu Roger cu un surâs dispreţuitor: în orice caz, dacă povestea d-tale este la fel de neagră ca şi acest drog, mă cutremur de spaimă.

El oferi medicului scaunul pe care tocmai stătuse miss Ellen, apoi se aşeză în faţa căminului.

— Povestea mea, spuse Bolton, datează aproximativ de şaptesprezece ani.

— Aceasta este o poveste veche, deci.

— Nu, domnule, pentru că d-ta eşti personajul principal.

— Dar atunci aveam trei sau patru ani?

— Exact.

— Spuneţi, spuneţi cât mai repede! Pentru că deja m-aţi intrigat puternic.

— Scena are loc în India, la Calcuta, continuă Bolton, sub guvernarea răposatului lord, tatăl d-tale. Într-o noapte întunecată, doi bărbaţi s-au strecurat în palatul guvernamental şi au răpit un copil.

— Ah! spuse Roger, şi cine erau aceşti oameni?

— Nişte ţigani.

— Şi, acest copil?

— Erai d-ta!

— Se pare că nu le-a reuşit, deoarece eu sunt aici.

— Dimpotrivă, au reuşit, şi atunci când soarele răsări, eraţi la douăzeci de mile de Calcuta, în mijlocul unei tabere de ţigani.

— Ce ciudat! murmură Roger.

— Ciudat, dar adevărat.

— Cu toate acestea, niciodată nu mi-aţi vorbit despre acest lucru.

— Numai trei bărbaţi ştiau acest secret: negrul însărcinat pentru a veghea asupra dvs. în timp ce dormeaţi, lordul Asburthon şi cu mine. Domnul Asburthon şi negrul au murit. Sunt, aşadar, ultimul deţinător al acestui secret.

— Dar, spuse Roger, ce interes aveau aceşti oameni să mă răpească?

— Din răzbunare. Tatăl d-tale le-a alungat tribul din Calcuta.

— Şi ce-au făcut cu mine?

— Te-au ţinut ostatic şi l-au făcut pe tatăl d-tale să plătească o răscumpărare mare.

— Ce nenorociţi!

— Dar, continuă Bolton, noaptea următoare, doi bărbaţi au intrat, cu sabia şi pistolul în mână, în tabără în timp ce ţiganii dormeau. Aceşti bărbaţi au fost tatăl d-tale şi cu mine. Pistoalele s-au descărcat, săbiile s-au încrucişat... dar am reuşit să vă salvăm sănătos şi în siguranţă. Din nefericire, bandiţii deja tipăriseră o marcă de neşters asupra dvs., marca tribului lor.

— Ah! strigă Roger, acesta este, deci, semnul albastru pe care-l am în partea de sus a umărului drept şi căruia nu i-am ştiut originea?

— Acesta este un semn, spuse Bolton, un semn fatal care i-a tulburat de multe ori visele tatălui d-tale, stigmatul oribil care ar putea într-o zi să-l transforme pe nobilul marchiz d’Asburthon într-un adevărat ţigan.

Marchizul făcu un gest de groază, şi ochii lui se fixară pe uşa prin care miss Ellen ieşise. Această privire nu-i scăpă lui Bolton ale cărui sprâncene se încruntară.

— Ah, continuă Bolton, acest gând a fost aşa de teribil pentru tatăl d-tale, încât el a încercat pe d-ta, în copilărie, toate doctoriile din India, sperând mereu să facă să dispară acel semn.

— Cine ar îndrăzni să se îndoiască de originea mea? întrebă Roger, ai cărui ochi aruncară un fulger de mândrie.

— Hei! Dumnezeule! spuse Bolton cu naivitate, nu vă gândiţi că fiind bogat, nobil şi curajos, sunteţi şi invidiat?

— Fie, dragul meu Bolton, dar cum putem face acest lucru, deoarece această marcă este de neşters?

— De douăzeci de ani caut leacul pentru a-l face să dispară, spuse Bolton în şoaptă, şi de două zile numai, am găsit secretul.

— Ei bine! spuse Roger, cu bucurie, dacă este aşa, dragul meu doctor, atunci la muncă! Pentru că scandalul sau ridicolul nu ar trebui să-l atingă pe fiul lordului Asburthon, un pair al Engliterei.

— Am venit să vă implor să mă primiţi aici în fiecare seară la ora de culcare. Voi face din el un pansament, care sper, după opt zile, nu va lăsa nici o urmă a acelui stigmat aplicat de către ţigani.

— Ei bine! răspunse Roger, veniţi să luaţi cina cu mine în fiecare seară, dragul meu Bolton. Vom începe chiar de astăzi.

Bolton se-nclină.

— Dar, adăugă Roger, vă rog să mă lăsaţi câteva minute singur, în această cameră, pentru că sunt presat să expediez un ordin.

— Vă cer permisiunea să mă retrag, spuse Bolton, care băgă flaconul în buzunarul său, pentru că am un pacient în cartier căruia trebuie să-i fac o vizită.

— Duceţi-vă, prietene, spuse Roger, şi să vă întoarceţi o oră mai târziu.

Bolton îşi luă pălăria şi ieşi. Când el ajunse în curtea hotelului, el scoase din buzunar un obiect pe care-l găsise pe scaunul unde stătuse, şi-l examină la lumina unui felinar. Era o mănuşă de damă.

„M-am înşelat, la naiba! spuse lovind picior cu furie: ştiu acum de ce natură este corespondenţa pe care o va expedia tânărul meu marchiz.”

Şi plecă fără să spună un cuvânt, dar la zece paşi de hotel, el se opri brusc şi se aruncă în umbra unei uşi; el aşteptă înfăşurat în mantia sa. O trăsură staţiona la zece paşi de acolo. După cinci minute, el văzu o umbră ce aluneca de-a lungul peretelui din grădina hotelului, şi o femeie mascată intră în trăsură, care plecă în mare trap.

„Cred că, spuse el, împingându-şi pălăria cu o lovitură de pumn, prietenul meu Roger va cina singur în seara asta, dar eu ştiu cui îi voi spune dubla mea povestire cu lux de amănunte, în această seară.”

Şi, fugind după trăsură, se prinse de ea, sări pe scăriţa de

piele şi se atârnă ca un valet de casă bună.

De îndată ce medicul părăsi salonul, Roger se repezi în budoar. Miss Ellen traversa în acel moment grădina hotelului. Un suspin scăpă din pieptul apăsat al marchizului.

Atunci când ţiganca se aşeză pe pernele din trăsură, ea coborî o portieră şi scoase faţa ei în aerul îngheţat al nopţii. Masca de dragoste şi de devotament pe care o purtase în acea seară, îi ardea faţa.

„Haide! îşi spuse ea cu un zâmbet de triumf, este adevărat că există un Dumnezeu al ţiganilor. Mi-am repudiat rasa, dar instinctul este mai puternic decât voinţa mea. Este un om inteligent acest doctor Bolton, şi el vine să îmi facă un serviciu pe care voi încerca să i-l plătesc bine într-o zi. Eu îi voi oferi lui Jean de Franţa pacea sau războiul: pacea, dacă vrea să mă servească, războiul, dacă vrea să se amestece în planurile mele.”

După ce conduse pentru o jumătate de oră pe străzile din Londra, trăsura se opri în faţa casei lui sir Robert Walden.

Bolton, apoi sări la pământ şi fugi ca un hoţ de noapte. El ştia pentru ce femeie jucase rolul de valet. Sir Robert Walden se întâlnise cu doamna Cecilia, care avusese grijă de instalarea în noua sa casă.

Miss Ellen se închise în camera ei şi scrise următoarea notă:

„Topsy vrea să-l vadă pe Jean de Franţa. Ea îi indică lui, căsuţa sa din Deptford ca loc de întâlnire, în această seară, la ora zece.”

Ea avu grijă să-şi inverseze scrisul de la dreapta la stânga, astfel încât să poată nega într-o zi, dacă ar fi fost necesar şi ea scrise pe plic:

„Pentru cel mai onorabil domn, Osmany,
Piccadilly.”

Apoi, se lăsă peste partea din spate a scaunului său şi murmură cu un zâmbet:

„Ar fi foarte frumos să vezi doi ţigani în vârful marii aristocraţii engleze.”

Capitolul VI

Era ora şapte când biletul de la miss Ellen ajunse la nababul Osmany. El discuta cu doctorul Bolton.

— Astfel, spuse regele ţiganilor, sunteţi sigur că această femeie era miss Ellen.

— La fel de sigur că mi-a înţepenit gâtul stând în spatele trăsurii ei.

— Ştiţi, spuse Jean de Franţa, ridicându-şi sprâncenele, că Roger o iubeşte ca un nebun.

— E o vicleană rafinată, micuţa, ea vrea să devină marchiză d'Asburthon.

— Dar eu nu vreau, zise Jean de Franţa, şi nu va fi. Oh! adăugă el, eu ştiu, dragul meu doctor, că Topsy ţiganca nu este un adversar pe care să nu-l iei în seamă. Ea are răbdare, flexibilitatea şi viclenia rasei noastre, ea este puternică şi vrea să facă rău, după cum alte femei sunt puternice pentru a face bine. Are un curaj şi o voinţă de neclintit. Vicleană şi răbdătoare, unghiile sale roz sunt, în realitate, gheare ascuţite, şi trebuie să fie de talia mea pentru a lupta cu ea. N-ar avea milă, dacă vreodată aş cădea în mâinile ei. Adaugă şi faptul că-l domină complet pe sir Robert Walden, care nu are altă voinţă, decât a ei.

— Şi că acest bătrân gentleman, continuă Bolton, şi-a păstrat în ciuda părului său cărunt, tot elanul şi toate excesele tinereţii.

— Ah! spuse Osmany, mai degrabă aş prefera să-l am pe sir James ca adversar. A fost de-a dreptul mizerabil, a conspirat sub cerul liber, dar putea fi urmărit pas cu pas.

În timp ce Osmany vorbea, un slujitor îi aduse biletul de la miss Ellen. El îl deschise şi lăsă să-i scape un strigăt de surpriză:

— Luaţi, dragul meu doctor, îi spuse lui Bolton, şi citiţi! Dacă aveam o îndoială cu privire la identitatea femeii pe care aţi văzut-o plecând de la hotelul d'Asburthon, această îndoială a dispărut.

— Pe naiba! Sunt curios să aflu ce aţi decis, spuse Bolton după citirea conţinutului biletului. Acest lucru poate fi o capcană pe care v-o întinde.

Osmany zâmbi cu dispreţ.

— De data aceasta, spuse el, am un pumnal.

— Deci, veţi merge la această întâlnire?

— Mă voi duce acolo, imediat! răspunse Jean de Franţa, care îl chemă pe Samson.

Gigantul care stătea în camera alăturată, apăru cu faţa lui

mare încadrată de un păr creţ şi încărunţit în deschiderea uşii.

— Tu le vei anunţa pe Elspy şi pe Dinah să fie gata de plecare într-o oră. Ele vor fi mai în siguranţă la bordul navei Fowler decât în Wapping.

— Da, stăpâne, spuse Samson.

— Le vei duce la malul Tamisei şi veţi lua luntrea mea. Acolo, mă veţi aştepta.

— Cine este Elspy? întrebă Bolton după ce Samson dispăru.

Jean de Franţa roşi uşor.

— Elspy, spuse el, aceasta este o prietenă devotată a lui Topsy, este o femeie care merită să fie iubită.

— Şi văd că este, murmură bătrânul chirurg, dacă mă încred în emoţia din vocea d-tale.

— Da, spuse ţiganul cu un zâmbet blând.

Bolton îl privi pe Jean de Franţa. El examină această faţă inteligentă, nasul subţire şi drept, semn al unei voinţe inflexibile, privirea clară şi luminoasă, ca a unui vultur.

— Aveţi un cap de rege, spuse el.

— Greşiţi! spuse Jean de Franţa, am capul unui bărbat care poate face regi. Eu nu vreau să domnesc decât pentru cei pe care îi susţin, grandoarea acelora pe cere-i ridic în rang îmi este suficientă.

El se uită la pendulă, apoi spuse:

— Nu uitaţi că Roger vă aşteaptă la ora opt, dragul meu doctor.

Bolton se ridică, zicând:

— Ne vedem mâine seară şi vă voi spune care este opinia mea cu privire la medicamentul lui Josua.

Bolton plecă, Jean de Franţa îşi puse un costum de marinar şi ieşi din hotelul lui printr-o uşă din spate pentru a nu fi observat de oamenii săi; mergea pe jos spre locul indicat de el lui Samson, ca loc de întâlnire. Samson, Elspy şi Dinah erau deja în barcă.

— Unde mergem? întrebă Samson.

— La bordul lui *The Fowler*, răspunse Jean, şi apoi la căsuţa din Deptford.

La acest nume, ţiganul văzu două scânteieri în ochii lui Elspy.

— Jean, spuse ea, lasă-mă să merg cu tine, voi rămâne în barcă alături de sora mea şi Samson.

— De ce-mi ceri să fii acolo? spuse Jean prinzându-o de mână, nu mai ai încredere în mine?

— Mi-e teamă, răspunse ea, trăgându-şi mâna înapoi. Am avut un coşmar noaptea trecută şi în această dimineaţă Cynthia mi-a

dat în cărţi şi a văzut sânge.

— Şi tu crezi în vise şi cărţi?

— Da, cred! spuse ea cu o voce solemnă.

— Deci, cu atât mai rău pentru miss Ellen, spuse ţiganul, dacă tigroaica încearcă să muşte în seara asta, cărţile vor avea dreptate. Vino cu noi, dragă copilă, şi nu te vei mai teme.

Barca aluneca în tăcere traversând canalele ce acopereau Tamisa.

Miss Elen ajunse la căsuţa sa înainte de ora întâlnirii. Ea venise într-o trăsură, la ora nouă, singură, înarmată cu un pumnal micuţ, cu o perlă pe mâner, şi o pereche de acele pistoale lungi cu mânerele din argint gravat pe care armurierii din Edinburgh le mai fac şi astăzi liderilor de clan.

Miss Ellen avea prea multă încredere în sine pentru a avea nevoie de alţi apărători. Ea intră singură în căsuţă şi aprinse lumina în salonul în care urma să-l primească pe regele ţiganilor. Apoi, lăsând obloanele închise, se aplecă pe balconul de fier şi se uită în susul râului spre oraş. Noaptea era liniştită şi valurile reflectau razele lunii. După o oră de supraveghere, miss Ellen văzu o luntre coborând fluviul în direcţia căsuţei, şi se acoperi cu un voal atunci când luntrea se afla la o depărtare de aproximativ treizeci de stânjeni.

Un om cu o statură herculeană stătea în faţă. Miss Ellen îl recunoscu pe Samson şi observă grupul din spate format din trei persoane, un bărbat şi două femei.

Miss Ellen îl primi pe Jean de Franţa, ca şi cum ar fi întâmpinat un vizitator al salonului lui sir Robert Walden.

— Cum aţi ajuns, Jean? spuse ea. Aţi venit cu barca?

— Da, miss Ellen.

— Sunteţi un adevărat gentleman pentru că aţi acceptat invitaţia mea.

Ţiganul se înclină cu umilinţă.

Miss Ellen se aşeză şi, cu un gest, îi indică un loc vizitatorului.

— Dragă inamicule, spuse ea cu o voce uşor batjocoritoare, poate vă imaginaţi că am vrut să vă văd ca să stopăm ostilităţile dintre noi. Astfel, să nu vă fie teamă nici de trădare, nici de ambuscade, nici de trape care cedează sub picioare, nici de fier, nici de otravă. Pericolul este pentru mine acum, adăugă ea cu un surâs ironic.

— Miss Ellen, spuse cu calm Jean de Franţa, îndrăznesc să vă întreb cărui fapt îi datorez onoarea de a avea această întâlnire făţişă?

— Da, desigur, am venit pentru a vă oferi pacea.

— Ah!

— Când doi adversari se măsoară şi-şi recunosc puterea lor, spuse miss Ellen, ei pot ajunge totuşi la o înţelegere, pot să-şi întindă mâna.

— Sunt gata să v-o sărut, răspunse cu ironie Jean de Franţa.

Miss Ellen continuă:

— Povestea cutiei cu bijuterii şi a lui Nathaniel mi-au dovedit că mă temeam de tine, dar deznodământul acestei aventuri v-a arătat că nu cunosc înfrângerea.

— Într-adevăr... În afară de acea lovitură de cuţit cu care aţi însărcinat-o pe o indiancă. Pusă de d-ta, continuă regele ţiganilor.

— E adevărat! spuse ea cu răceală. Dar, referitor la acea întâmplare, îmi datoraţi o explicaţie.

— Credeţi?

— Desigur, din moment ce Dumnezeu a făcut o minune în favoarea d-tale.

— De fapt, spuse Jean, aţi crezut că arma era otrăvită. Ei bine, dragă miss Ellen, aţi fost înşelată. Ştiind că Daï-Natha este puţin nebună, brahmanul care-o însoţea a avut ingenioasa idee de a înlocui pumnalul otrăvit pe care-l ţinea la curea, cu un simplu pumnal de fier, destul de inofensiv: m-am ales cu o zgârietură.

— Am venit pentru a vă propune pacea, spuse ţiganca afişând un zâmbet cât mai seducător.

— Să vedem, care sunt condiţiile?

— Una singură: neutralitate.

— E puţin şi totodată mult.

— Cu un an în urmă, reluă miss Ellen, mi-am pus această întrebare: Ce interes are Jean de Franţa, care este un ţigan ca şi mine, ca să-l protejeze pe marchizul d'Asburthon, fiul lordului d'Asburthon care persecuta rasa noastră?

— V-aţi întrebat acest lucru?

— M-am tot întrebat şi, fără un eveniment complet neaşteptat, eu nu aş fi aflat răspunsul la acea întrebare.

— Ah! şi, ce aţi aflat?

Miss Ellen îl privi cu siguranţă.

— Sunt sigură, spuse ea, că marchizul este un fiu natural al lordului d'Asburthon şi al unei ţigănci pe nume Cynthia.

Jean de Franţa rămase impasibil.

— Eu ştiu bine, continuă miss Ellen, că Bolton şi cu d-ta aţi aranjat o poveste frumoasă în folosul marchizului, şi că, de acum

în opt zile, semnul care dovedeşte că e ţigan va dispărea de pe umărul său aşa cum a dispărut de pe al meu.

— Oh! Dar ştiţi destul de multe lucruri, spuse Jean pe un ton de bătaie de joc, care o derută pentru o clipă pe miss Ellen.

Ea continuă:

— Eu am ca şi d-ta, poliţia mea secretă. Povestea pe care chirurgul Bolton i-a spus-o marchizului poate convinge minţile naive cum este şi onorabilul meu tutore, sir Robert Walden, dar nu poate să mă înşele pe mine!

— Serios?

— Deci, marchizul Roger este un ţigan ca şi noi.

— Fie. După aceea?

— Îl iubesc pe marchizul Roger, răspunse ea cu o voce plină de emoţie.

— Adică, o întrerupse Jean, iubiţi titlul pe care-l poartă şi averea pe care o posedă.

— Marchizul d'Asburthon mă iubeşte, continuă ea calm, de ce vă opuneţi ca acesta să-mi dea numele lui?

— Pentru că noi nu l-am făcut marchiz şi pair al Engliterei pentru ca el să se căsătorească cu o ţigancă.

— Şi cu ce drept jucaţi în această comedie scandaloasă?

— Oh! spuse ţiganul, să nu vorbim despre drept, dragă miss Ellen. Suntem ţigani, noi şi alţii ca noi, şi nu putem fi mai scrupuloşi decât foarte onorabilul sir Robert Walden, care a prezentat curţii o fiică de sângele nostru.

— Ascultă, Jean, reluă ţiganca cu o voce moale, vă implor în genunchi, de a-mi ierta răul pe care am vrut să vi-l fac, de a uita insultele şi violenţele mele la adresa d-tale.

— Şi pentru a vă permite să vă căsătoriţi cu Roger Asburthon? continuă Jean.

— Ei bine, da, eu sunt o ambiţioasă; şi tocmai pentru că Roger este din rasa noastră, aş vrea să împărtăşesc cu el mantoul de hermină pe care i l-aţi aruncat pe umeri. Dacă aţi şti, Jean, cât am suferit de când această idee mi-a venit şi-mi arde creierul ca o flacără! ah! aţi avea milă. Să fiu soţia lordului d'Asburthon, pair englez! Eu, o ţigancă! Să port pe cap o coroană de marchiză! Este acelaşi orgoliu care v-a determinat să faceţi un mare senior din fiul doamnei Cynthia. Ei bine, vă jur că, dacă mă veţi lăsa să-mi crească puterea, într-o zi veţi fi mândru de „sora" d-tale. Eu voi fi iubitoare şi bună cu voi toţi şi nu veţi avea o inimă mai devotată ca a marchizei d'Asburthon.

— E imposibil! spuse Jean cu nerăbdare; puteţi deveni o mare

doamnă, dar eu nu vreau, repet, ca fiul surorii mele, care e regele nostru să vă servească drept o piatră de temelie.

Ţiganca se ridică, palidă ca un giulgiu, iar buzele îi tremurau de furie.

— V-am rugat, Jean, spuse ea, dar aţi fost fără milă. Acum, vă declar război. Vreţi să rămân ţigancă? Ei bine, voi lupta cu ghearele şi dinţii ca o fiica a deşertului. Păziţi-vă, Jean, păziţi-vă!

— Cum vreţi, răspunse cu răceală Jean de Franţa. Cu toate acestea, vă dau douăzeci şi patru de ore de reflecţie.

— Nici un minut, spuse ea.

Jean de Franţa ridică din umeri, şi-şi luă pălăria şi haina.

Când dădu să iasă din balcon, ţiganca îl reţinu.

— Staţi, spuse ea.

De data aceasta avea un tremur uşor în glas.

— Vă ascult, spuse ţiganul.

— Vegheaţi mai mult decât oricând pe fiul surorii d-tale, Jean! Vegheaţi-vă regele! Duşmanul său îl pândeşte din umbră la această oră. Amintiţi-vă de căpitanul Maxwell şi de fortul St. George.

— Am fost deja avertizat, spuse Jean, dar vă mulţumesc pentru că m-aţi anunţat.

— Un ultim cuvânt: cine sunt femeile care vă aşteaptă în barca ta?

— Elspy şi sora ei.

— Ah! frumoasa egipteană.

— Sunteţi cumva geloasă?

— V-aţi risca viaţa pentru ea? continuă ţiganca.

— Da! spuse Jean cu entuziasm.

— Deci, eu sunt mai puternică decât d-ta, deoarece nu mă puteţi lovi în ambiţia mea, şi eu vă pot frânge inima.

— Atunci, încearcă.

O flacără sinistră trecu pe faţa ţigăncii, care întinse braţul spre fereastră.

— Plecaţi, spuse ea, şi amintiţi-vă că m-aţi umilit!

*

* *

Câteva minute mai târziu, ajuns la mal, Jean de Franţa, scoase un fluierat, urmărind cu privirea barca ce trăgea la mal. Înfăşurate într-o mantie mare călduroasă, cele două surori şedeau în spatele bărcii: Elspy ţinea cârma, Samson supraveghea mersul bărcii. Barca atinse malul, Jean de Franţa

urcă în ea şi imediat Elspy îl luă în braţele.

— Oh, spuse ea cu o voce temătoare. Această femeie ne va fi fatală, prietene; în timp ce vorbeai cu ea, o stea a căzut în spatele casei.

— Haide! spuse Jean, poate că steaua a fost prost agăţată.

— Nu râde, Jean. Acesta este un semn care prevesteşte moartea! replică Dinah la rândul său.

Imediat ce barca începu să se depărteze trecând prin stufărişul de la mal, un fulger străluci în noapte şi un glonte şuieră prin aer. Elspy scoase un strigăt de durere şi se rostogoli fără viaţă în braţele lui Jean de Franţa.

Capitolul VII

În strada Lower Tamisa era un mic magazin pe a cărui firmă scria : „La templul norocului”.

Faţada era vopsită în roşu. Pe lespezile care acopereau pereţii atârnau obiecte ciudate, cum ar fi rozarii din seminţe negre aromate, cum ar fi cele purtate de către preoţi mahomedani, pungi din piele de mosc, amulete de corali şi saci care conţineau unele arome misterioase din ţările tropicale. Acest magazin era al unei indiene, Daï-Natha. Baiadera schimbase multe profesii, ea nu mai dansa, dar avea avere. Daï-Natha, care vindea de asemenea, parfumuri şi cosmetice, avea printre clienţii săi toţi membrii clubului *Frumoşilor*. Pentru un shilling, ea prezicea viitorul şi te putea avertiza de un pericol care te ameninţa. Totuşi, aşa cum se zvonea, Daï-Natha trecea în cartierul ei, nu numai drept o vrăjitoare, ci, mai mult, ca o prietenă a morţii. Oamenii povesteau întâmplări ciudate. Aceia care veneau s-o viziteze, se spunea, deveneau în curând moştenitori. Astfel, timp de trei luni, un fiu şi-a pierdut tatăl şi pe ceilalţi doi fraţi, un soţ şi-a pierdut soţia, un nepot pe cei doi unchi, etc. Daï-Natha vindea acestor viitori moştenitori mijlocul prin care puteau grăbi intrarea în posesia moştenirii. De două ori, poliţia, sesizată în legătură cu anumit sunete, percheziţionă casa baiaderei, dar poliţia nu găsi nimic.

Cu toate acestea, aproximativ două ore după ce miss Ellen trase asupra lui Elspy, iubita lui Jean de Franţa, ţiganca înfăşurată într-o mantie mare şi cu faţa acoperită de un voal gros, se strecură în magazinul baiaderei.

Daï-Natha era singură. Era aproape de miezul nopţii şi străzile

erau pustii.
— Închide uşa, spuse miss Ellen pe un ton poruncitor. Trebuie să-ţi vorbesc.
Daï-Natha se supuse, apoi ea veni şi luă ambele mâini ale tinerei fete şi le duse cu respect la buzele sale. Apoi, miss Ellen se debarasă de voal şi haină, se uită fix la indiancă şi spuse:
— El nu a murit.
— Cine? spuse Daï-Natha care se înălţă ca o viperă.
— Hoţul comorilor zeului Sivah.
Daï-Natha ridică din umeri şi răspunse:
— Este imposibil.
— Eu îţi spun că nu este mort, repetă miss Ellen.
Daï-Natha o privi cu un ochi stupid.
— L-am văzut, continuă miss Ellen.
— D-ta... l-ai... văzut?
— Am vorbit cu el!
— Când?
— În urmă cu o oră.
Daï-Natha o privea încă pe miss Ellen şi părea că se întreabă dacă miss Ellen nu înnebunise. Dar ea vorbea calm, cu un accent convingător, şi Daï-Natha, în cele din urmă, exclamă:
— Deci, acest om este protejat de o putere supranaturală.
— Nu, spuse miss Ellen, nimic din toate astea. Brahmanul a schimbat pumnalul otrăvit cu o armă inofensivă.
Dar Daï-Natha clătină din cap cu un aer descurajat:
— Eu prefer să cred că el are un talisman, spuse ea.
— Împotriva fierului, este posibil, spuse miss Ellen care ştia că era inutil să lupte împotriva superstiţiilor baiaderei, dar ai în magazinul tău veninuri mortale faţă de care va fi lipsit de apărare.
Ura baiaderei Daï-Natha se trezi încet, ochii străluciră, buzele deveniră palide; întreaga sa înfăţişare luă o expresie hidoasă.
— Unde se află? spuse ea.
— El locuieşte într-un hotel luxos din Piccadilly.
— Foarte bine, spuse indianca. Peste trei zile veţi auzi vorbindu-se de mine.
— El trece drept un nabab din ţara ta şi se autointitulează Osmany, adăugă miss Ellen.
Fiecare cuvânt al ei era gravat cu litere de foc în memoria indianului.
— Te-am avertizat, spuse ea. Bună seara!
Ea îşi puse haina, îşi coborî din nou vălul pe faţă, şi porni spre

ieşire, când pasul unui bărbat care se auzi pe stradă, se opri în faţa magazinului ale cărui obloane erau închise. Miss Ellen rămase nemişcată. Se auziră două bătăi discrete la uşă.

Daï-Natha o întrebă pe tânăra fată dintr-o privire. Miss Ellen ezită o clipă, apoi se refugie în spatele magazinului, separat de prima cameră printr-un paravan de sticlă cu perdele pe interior.

— Intraţi aici, spuse ea.

O presimţire vagă o avertiză pe miss Ellen că vizitatorul întârziat era interesat de un anumit lucru. Daï-Natha întredeschise uşa în faţa lui:

— Cine este? întrebă ea.

— Un bărbat care plăteşte cu generozitate.

Miss Ellen, ascunsă în camera din spate, tresări la auzul acelei voci.

Indianca deschise uşa larg şi miss Ellen care putea vedea totul, fără a fi văzută, examină vizitatorul. Era un bărbat de înălţime medie, cu părul roşu şi grizonat, cu faţa lunguiaţă şi unghiulară ca un bot de nevăstuică.

Purta o căciulă trasă pe ochi, şi bărbia îi era îngropată în gulerul de blană întoarsă.

„Degeaba te ascunzi, gândi miss Ellen, te-am recunoscut.”

Vizitatorul aruncă o privire sfidătoare în jurul lui.

— Suntem singuri? întrebă el.

— Da, spus Daï-Natha, pe care bucuria unui viitor câştig o făcu să uite momentan de Osmany şi miss Ellen. Ce doriţi să cumpăraţi, Onoarea Voastră? Doriţi mărgele, baghete, parfumuri?...

— Nu.

— Doriţi să vă ghicesc în palmă?

— Poate! spuse străinul, care părea că propunerea îi servea proiectele.

— Deci, Onoarea Voastră vrea să-mi dea mâna, spuse cu seriozitate fosta dansatoare.

— Uite-o.

Daï-Natha îi luă mâna pe care el i-o întindea, o examină cu atenţie şi spuse noului său client:

— Există un bărbat pe care-l urâţi.

— De moarte! răspunse vizitatorul.

— Aţi încercat deja de trei ori să-i luaţi viaţa.

— E adevărat.

— Şi, de fiecare dată, nu aţi reuşit.

Străinul dădu afirmativ din cap.

— Cu toate acestea, există o modalitate de a reuşi.

— Ah! spuse străinul, care aruncă o privire în ochii lui Daï-Natha. Care?

— Otrava.

— Şi eu m-am gândit la fel, spuse cu răceală necunoscutul, şi am venit aici să o cumpăr.

— Eu nu vând otravă, răspunse indianca. Aţi fost informat greşit, Onoarea Voastră.

Acest răspuns neaşteptat îl făcu pe vizitator să dea un pas înapoi. Cu prudenţă, Daï-Natha continuă:

— Ştiu că sunt acuzată că vând otravă; dar nu-i adevărat, bunul meu domn. Eu ghicesc în palmă, atâta tot.

În acel moment, se auzi un zgomot uşor în spatele magazinului, zgomot care îi scăpă necunoscutului, dar care ajunse la urechea exersată a lui Daï-Natha. Baiadera se îndreptă spre una din ferestrele magazinului său în timp ce continua să discute cu vizitatorul său.

— Am brăţări foarte fine de corali, dragul meu domn. Nu vreţi să cumpăraţi una? V-aş putea vinde, de asemenea, o narghilea.

— Nu, nu vreau nimic din toate astea, murmură necunoscutul, vizibil dezamăgit.

— Staţi, continuă Daï-Natha, să vă aduc una.

Ea se duse în camera din spate, şi brusc miss Ellen îi şopti la ureche:

— Acest om va avea grijă de răzbunarea ta, el e, mai spuse ea; dă-i otrava pe care ţi-a cerut-o, şi strecoară în caseta otrăvii această hârtie.

Şi ea îi întinse o foaie de carnet pe care scrise aceste cuvinte: „Nababul Osmany, în primul rând, dacă vrei să reuşeşti!” Ea continuă după două secunde de reflecţie:

— Nu-i da astăzi decât doza necesară pentru a ucide o singură persoană. Ai înţeles?

Daï-Natha se întoarse cu o cutie micuţă, pe care o aşeză în faţa vizitatorului său nocturn.

— Uite, spuse ea, am primit un rozariu din nuci de Strychnos din Borneo, care v-ar folosi.

Străinul tresări:

— Ce vrei să spui cu asta?

— Boabele de Strychnos sunt o otravă mortală.

Ochi străinului străluciră de bucurie. Daï-Natha deschise cutia şi scoase un rozariu din seminţe mari negre care răspândeau un miros ciudat.

— Poate fi purtat în jurul gâtului, spuse ea şi poate să se joace cu el; dar nu trebuie să dizolve un bob în alcool şi apoi să-l înghită, bunul meu domn!

— Ah!

— Acesta ar fi mort în cinci minute.

Străinul se uită la rozariu şi constată că lipseau mai multe boabe.

— Dar, continuă Daï-Natha, este foarte scump, bunul meu domn.

— Cât? întrebă străinul scoţându-şi punga.

— Douăzeci şi cinci de guinee sămânţa.

— E scump, într-adevăr, spuse el.

— Nu-i scump, dacă îl veţi returna. Nu trebuie să semeni pentru a recolta?

— Asta este corect.

— Uite, există un nobil frumos şi curajos care nu avea niciun ban în urmă cu o lună. I-am dat un credit, deoarece părea un om onest. El a devenit bogat în cincisprezece zile.

— Şi v-a returnat banii? întrebă străinul zâmbind.

— Oh! ziua următoare. Acesta este un om foarte cinstit.

Necunoscutul scoase douăzeci şi cinci de guinee din pungă şi le dădu lui Daï-Natha.

— Eu iau un bob, spuse el.

Indianca dezlegă firul de mătase al rozariului, lăsă să alunece un bob în mână, şi-l închise împreună cu biletul lui miss Ellen, într-un săculeţ frumos şi parfumat. Străinul puse săculeţul în buzunar, îşi trase boneta peste ochi, gulerul hainei peste faţă, şi ieşi spunând: La revedere!

„Iată un om pe care-l credeam mort şi pe care toată lumea îl crede mort!” gândea miss Ellen ieşind din ascunzătoarea sa.

Daï-Natha închise cu atenţie cutia sa.

— Ascultă bine ce vreau să-ţi spun, zise miss Ellen punând o mână pe umărul baiaderei, dacă nu vrei să fii arsă ca o vrăjitoare şi ca o femeie care otrăveşte, în faţa porţii de la Newgate, nu mai vinde un singur bob din acest rozariu.

— Chiar şi omului cu guinee? întrebă Daï-Natha.

— Mai ales acestui om!

— Dar dacă insistă, dacă mă ameninţă că mă denunţă?

Ţiganca o privi pe baiaderă direct în ochi:

— Ţi-am promis să ţi-l dau pe hoţul comorilor zeului Sivah şi mi-am ţinut promisiunea: omul care tocmai a plecat de aici îl va ucide pe Jean de Franţa în cel mult opt zile.

Daï-Natha scoase un strigăt sălbatic, fluturându-şi braţele ca o nebună.

— Sunteţi sigură? spuse ea dintr-o dată, strângând braţele tinerei.

— Da, pentru că acest om este un laş, şi înainte de a-şi lovi propriul inamic, va dori să-l dezarmeze: Osmany este o sabie pe care el trebuie să o rupă.

— Ah! Dacă el va face asta, exclamă indianca, voi fi sclava lui, câinele lui!

— Săracă nebună! spuse miss Ellen cu un zâmbet de milă, uiţi prin urmare că el este doar instrumentul voinţei mele?

— Deci, ordonă, mă voi supune.

— După ce Osmany va fi mort, omul pe care l-ai văzut în seara asta va reveni bătându-ţi la uşă: tu vei refuza să-i vinzi otrava, oricât de considerabilă ar fi suma pe care ţi-ar oferi-o. După ce-i vei prezenta minunile din magazinul tău, îi vei permite să intre împreună cu tine în laborator.

— Dar de ce? întrebă pe indiancă.

— Pentru că, răspunse ţiganca accentuând cuvintele, în cazul în care hazardul va face ca el să vină să respire una din aceste esenţe care-i va amorţi pentru totdeauna gândirea, sau dacă se va injecta cu un ac înmuiat într-un venin cu efect fulgerător despre care mi-ai vorbit, baiadera Daï-Natha ar câştiga în zece secunde mai mult aur decât ar câştiga în zece ani.

— Mă alătur hazardului! spuse indianca cu o voce surdă.

Capitolul VIII

— Taci, Bull! strigă picherul[8].

Will aruncă o lovitură puternică unui bătrân Bull-Terrier care mârâia sub masă.

Will şedea în bucătăria bătrânului conac d’Asburthon, într-o seară când ploaia cădea ca un torent. Vântul dezlănţuit făcea ca obloanele să se zbată, să scârţâie giruetele şi să tulbure flacăra lumânării pe care Will o pusese pe masă între o bucată de slănină şi o cană cu bere. Will mânca, mormăind şi lovind din când în când terierul care mârâia crezând că stăpânul său îl uitase. Will devenise adevăratul senior al conacului d’Asburthon după ce află de moartea lui sir James. Rangul era de o importanţă prea mică pentru el dacă cineva ar fi venit să-l

---

[8] picher – valet călare care conducea câinii la vânătoare.

conteste şi, în ciuda ataşamentului faţă de stăpânul său, bătrânul vânător s-a consolat repede după moartea acestuia, moştenindu-i toată averea. Cu două zile mai devreme, după câteva reflecţii destul de filozofice, îşi spunea:

„Pentru un bărbat cu numele d'Asburthon, un conac ca acesta nu era de fapt decât o baracă, şi înţeleg de ce stăpânul meu nu era mulţumit. Dar eu, care sunt un diavol de picher, sunt mulţumit, şi acum voi trăi ca un demn moşier."

Will, la început, ţinu în secret moartea lui sir James, apoi el o anunţă, spunând că sir James l-a numit moştenitorul său.

Timp de aproape o lună, cei trei chiriaşi ai conacului şi cei doi servitori lăsaţi de sir James păreau să-l creadă pe Will; dar parveniţii sunt duri cu inferiorii săi, şi Will devenise prea exigent în noul său rol de proprietar şi senior; servitorul şi valetul, care lucrau la conac, îşi cerură salariile şi plecară. Will se consolă repede cu această dezertare, cum se consolase deja cu moartea stăpânului său; dar plecarea oamenilor săi a stârnit zvonuri surde în ţinut, şi şeriful comitatului se prezentă într-o dimineaţă, dimineaţa acelei zile în care Will mânca având o dispoziţie proastă şi bătându-şi câinele.

Şeriful îi spuse:

— Stăpânul dvs. este mort. Dacă, aşa cum pretindeţi, sunteţi moştenitorul lui, va trebui să prezentaţi în maxim opt zile testamentul care să dovedească cele spuse, dacă nu, toate bunurile lui sir James Asburthon vor fi puse sub sechestru.

Această ameninţare a şerifului tulbură atât de mult bucuria stăpânului Will încât acesta îşi pierdu pofta de mâncare şi uită să bea. Câinele mârâia din când în când.

— Ah, nu taci? strigă Will, care se ridică furios şi luă un bici care atârna sub haina sa de lângă cămin.

Câinele îşi arătă dinţii ascuţiţi şi plecă la culcare lângă uşă, mârâind tot timpul.

— Bestie blestemată! murmură Will, care sari la gâtul trecătorilor, n-ai spus nimic în această dimineaţă şerifului. Unde dracu este respectul faţă de justiţie, s-a ascuns?

Will se aşeză din nou la masă, vorbind cu voce tare şi blestemând pe şerif şi legislaţia engleză care conspirau la unison pentru a jefui un picher sărac şi cinstit. Dintr-o dată, câinele îşi ciuli urechile, trase aer în plămâni şi scoase un urlet prelung. Având un auz de mare fineţe, specific animalelor de rasă, terierul reuşi să desluşească printre zgomotele produse de uragan, pe lângă bătrânul conac, pasul unui cal care urca panta abruptă

care ducea la castelul Asburthon. Will întoarse capul şi văzu câinele cum îşi ridică urechile şi le îndreaptă spre uşă. La aceste semne, picherul pricepu că un trecător întârziat venea probabil, să-i ceară ospitalitate. Şi, la fel ca terierul, îşi încordă auzul, iar după puţin timp, pasul calului deveni mult mai clar.

— La dracu cu trecătorii, murmură Will, eu nu vreau să găzduiesc pe nimeni, hanul este jos în sat!

Şi îşi turnă un pahar cu bere pe care-l goli dintr-o înghiţitură. Câinele începu să urle. Dintr-o dată, calul se oprit în faţa uşii.

— Hei! Will! strigă o voce.

Dintr-o dată câinele tăcu, Will deveni palid şi începu să se agite pe scaunul lui ca un om beat.

— Will! Al naibii beţivan! repetă vocea, ce faci? Ai de gând să mă mai ţii mult timp în faţa uşii?

Will nu se mişcă, apoi făcu semnul crucii şi murmură:

— Niciodată nu am vrut să cred că morţii reînvie.

Dinţii îi clănţăneau de frică, şi lăsă paharul să cadă pe podea. Câinele începu să latre mai tare, dar coada i se mişca în semn de nerăbdare. El recunoscu vocea vizitatorului.

— Will! Will! Ai de gând să deschizi până la urmă?

De data aceasta Will se ridică, şi, ca un scoţian cu adevărat superstiţios, murmură:

— Este sir James, care se întoarce din lumea de dincolo, grăbit fiind să facă testamentul în favoarea mea şi să-l supere pe şerif. Trebuie să-i deschid.

El merse nesigur la uşă şi mult mai palid probabil decât mortul căruia urma să-i deschidă. Uşa se deschise, cavalerul sări de pe cal şi intră imediat în bucătărie, fără să-i acorde atenţie lui Will care făcu din nou semnul crucii. Îşi dădu jos haina de pe care se scurgeau picături de ploaie, împinse câinele care sărea şi lătra de bucurie, şi se duse să-şi pună mantoul uriaş pe cămin, mormăind:

— Ce vreme!

Will nici nu se gândea să închidă uşa. Nemişcat şi palid în mijlocul bucătăriei, el se uită la noul sosit cu o privire buimacă. Era sir James! Sir James care venea din lumea cealaltă pentru a-şi vizita conacul.

— Ah! De ce te uiţi aşa la mine, imbecilule? strigă fantoma cu o voce aspră, nu mă mai recunoşti?

Will făcu iarăşi semnul crucii. Câinele, mai puţin timid, începu să lingă mâinile stăpânului său.

— Hai, mergi şi adăposteşte calul în grajd, şi dă-mi alte haine.

Will deschise ochii larg, surprins de faptul că un cal care venea din lumea de apoi avea nevoie de adăpost şi de un aşternut de paie şi că un mort se teme de ploaie. Cu toate acestea îşi învinse frica şi se îndreptă spre uşă, fără un cuvânt. Calul, care rămase afară, era destul de agitat, îşi ridica din când în când picioarele din faţă, trântindu-le cu furie. Sir James râdea şi câinele lătra fericit.

Will, care abia se ţinea pe picioare, luă calul de căpăstru şi îl conduse la grajd. Apoi când se întoarse îl găsi pe stăpânul său aşezat lângă foc, în care el aruncă un braţ de lemne.

— Sunt îngheţat până la oase, sărmanul meu Will, spuse sir James în timp ce se înfăşura într-o pătură.

— Este adevărat! spuse Will, care în cele din urmă se decise să-i răspundă acelei voci din mormânt. Cu siguranţă că trebuie să fie foarte rece, *acolo jos*.

Aceste cuvinte îl luminară pe sir James în legătură cu ceea ce credea Will.

— Într-adevăr, spuse el, încă râzând, oamenii mor de frig şi de foame.

Şi el luă scaunul abandonat de Will, se aşeză la masă şi tăie o bucată de slănină.

„Doamne Isuse! murmură Will scandalizat de comportamentul acestui decedat, defunctul meu tată îmi spunea întotdeauna că morţii vor învia, dar el nu mi-a spus niciodată ce mâncă.”

— Hai să bem, spuse sir James, care îşi turnă o înghiţitură de bere, adăugând: În sănătatea ta, băiatule.

Will tremura din toate membrele, gândea că toastul venit din partea unui mort îi va aduce neapărat nenorocire. Dar, până la urmă, reuşi să-şi dezlege limba.

— Ştiam bine, spuse el, că Onoarea Voastră care a fost atât de bun cu mine în timpul vieţii sale, nu m-ar fi lăsat în încurcătură după moartea sa.

— Ah! Ai probleme, băiete?

Will îl privi pe stăpânul său cu o imensă uimire.

— Am crezut că se ştie totul în lumea de dincolo, spuse el.

— E adevărat, dar întotdeauna am avut o memorie proastă. Povesteşte-mi care sunt durerile tale, bunul meu Will, spuse sir James care mângâie botul câinele său în timp ce-şi turna al patrulea pahar cu bere.

— Onoarea Voastră n-are cum să nu ştie, spus Will care se familiariza încetul cu încetul cu acest mesager de dincolo, Onoarea Voastră nu se poate să nu ştie că sunt unicul

moştenitor pe pământ al acestui marchiz blestemat...

— Taci din gură! nu-i pronunţa numele în faţa mea, spuse sir James cu furie.

— În consecinţă, continuă Will, m-am gândit că, dacă Onoarea Voastră ar fi avut timp pentru a-şi face testamentul înainte de a muri, m-ar fi făcut cu siguranţă moştenitorul său.

— Cu siguranţă, replică sir James.

— Din păcate, Onoarea Voastră a murit şi nu a avut timp...

— Cum spui tu, dragul meu Will.

— Atunci, plecând de la acest principiu, că intenţia poate considerată un fapt, am anunţat că Onoarea Voastră mi-a lăsat moştenire castelul său.

— Ai făcut foarte bine.

Will oftă cu un sentiment de uşurare.

— Dar, continuă el, iată că şeriful a venit destul de hotărât în această dimineaţă pentru a-mi cere testamentul Onoarei Voastre.

— Şi ce i-ai spus?

— Că se află la un avocat şi că i-l va arăta în trei zile…

— Şi în situaţia în care, continuă sir James, acest testament nu există...

Will îşi scărpină urechea, şi, luându-şi inima în dinţi, veni în faţa fantomei.

— Din moment ce Onoarea Voastră şi-a părăsit mormântul pe vremea asta, înseamnă că îmi vrea binele.

— Desigur, dragul meu Will.

— Şi Onoarea Voastră nu va refuza, sunt sigur, să-mi scrie cu mâna sa testamentul pe care i-l voi înmâna acelui şerif obraznic, având grijă desigur, să fie datat cu ziua plecării sale de la castelul Asburthon.

— Desigur, zise sir James.

Will dădu un strigăt de bucurie.

— Ah! spuse el, nu voi uita niciodată bunătatea Onoarei Voastre şi o voi face cunoscută tuturor.

— Este inutil, răspunse sir James, după ce am murit, am mers direct în Paradis.

Will se uită la *mort* cu un aer destul de sceptic şi întrebă: „Adevărat?” foarte ireverenţios. Dar *mortul* era un om bun şi nu se înfurie.

— Dă-mi o pană şi o hârtie, spuse el, vreau să te fac moştenitorul meu.

Will îşi recuperă vigoarea picioarelor. El urcă din patru în patru

trepte scara vechiului conac, se opri la primul etaj de unde aduse obiectele pe care le ceruse sir James. Era sprinten ca un cerb. Sir James luă pana, dar înainte de a scrie, îi spuse vânătorului:

— Du-te şi caută o sticlă de vin vechi în pivniţă. M-am săturat de berea asta.

Will coborî până în pivniţă cu aceeaşi uşurinţă cu care adusese pana şi hârtia. Când s-a întors, îl găsi pe sir James scriind. Familiarizat cu fantoma, Will se apropie şi citi peste umărul lui sir James următoarele:

„Astăzi, douăzeci şi unu august, 1775, în deplinătatea facultăţilor mintale şi fiind pe punctul de a efectua o lungă călătorie, am scris acest testament.

Articol unic: Îl numesc pe William, picherul meu, ca recompensă pentru bunele şi loialele sale servicii, singurul meu moştenitor.”

După ce sir James semnă, Will simţi o bucurie care aproape îl sufocă şi căzu în genunchi înaintea stăpânului său.

— Acum, spuse sir James în timp ce îi preda testamentul, îl vei pune la punct pe acel şerif neobrăzat.

Will îşi lipi testamentul de piept.

— Dă-mi să beau, continuă sir James.

Will deschise sticla acoperită de un venerabil strat de praf. Sir James goli paharul dintr-o singură înghiţitură.

— Cred că acum, îşi spuse el, voi dormi cu inima împăcată.

— Este sigur, murmură Will, care spera că fantoma va pleca şi că, în cele din urmă, l-ar scăpa de prezenţa sa, este sigur că Onoarea Voastră este obişnuit să *doarmă*.

Această aluzie delicată la odihna veşnică îl amuză pe sir James.

— Vreţi să vă aduc calul, Onoarea Voastră? întrebă veselul moştenitor.

— De ce? spuse sir James în timp ce-şi turna un al doilea pahar de vin.

— Hei! dar... Onoare Voastră... n-a spus că... ar dori... să doarmă?

— Da, cu siguranţă.

— Deci... Cum vă veţi întoarce, Onoarea Voastră.

De data aceasta, sir James izbucni în râs.

— Ah, aşa deci! spuse el, îţi imaginezi, cumva, că mă voi întoarce în lumea cealaltă?

— Onoarea Voastră uită că suntem în timpul verii şi zorii zilei apar mai devreme.

— Ei bine, şi?

— Întotdeauna mi-a spus defunctul meu tată, continuă Will cu naivitate, că morţii sunt obligaţi să reintre în mormintele lor, înainte de zorii zilei.

— E adevărat, dar eu am derogări de la aceste obligaţii.

Will nu-şi putu reprima o anumită teamă.

— Onoarea Voastră, prin urmare, va dormi aici?

— Da, în acest scaun.

Şi sir James îşi puse haina pe fotoliu şi se aşeză confortabil. Frica lui Will crescu. Sir James închise ochii şi imediat picherul auzi un sforăit sonor.

— Ah! iată un exemplu, murmură Will, de mort care are un comportament ciudat. Să văd dacă şi calul îşi trage paiele. Acest lucru ar fi şi mai ciudat.

Îşi aprinse un felinar şi se duse la grajd. Calul lui sir James îşi trase paiele ca un adevărat cal pământean. Will verifică şaua, şi prinse de şa erau două agăţători şi tocurile pistoalelor. De data aceasta curiozitatea învinse frica: puse mâna pe tocuri şi scoase pistoalele. Armele erau încărcate.

— Defunctul meu tată îmi spunea întotdeauna că celor morţi nu le este teamă de cei în viaţă, murmură el în cele din urmă uimit în faţa adevărului, mi se pare că sir James îşi ia prea multe măsuri de precauţie pentru a fi cu adevărat mort.

Will oftă şi adăugă:

— Onoarea Sa şi-a bătut joc de mine, Onoare Sa este viu şi testamentul lui este lipsit de valoare, deoarece este încă în viaţă!

Această revelaţie a adevărului, care îi apăruse în sfârşit, produse asupra lui efectul unui fulger. El şi-a plâns stăpânul, el s-a obişnuit cu gândul că stăpânul său a murit; s-a gândit că va fi singurul moştenitor, s-a obişnuit să spună, castelul meu, chiriaşii mei, pajiştile mele, domeniile mele. Şi iată că acum, sir James venea să-i ia toate aceste lucruri. Această întoarcere neaşteptată a situaţiei îi dădea peste cap toate planurile sale, şi asta însemna un dezavantaj cu mult mai mare decât vizita şerifului din dimineaţa precedentă. Dar Will era un băiat cu multe resurse, din momentul în care el nu a mai fost sub influenţa unei terori superstiţioase.

— Toată lumea crede că sir James este mort, spuse el; chiar şi eu am crezut acest lucru până în urmă cu trei minute. Nimeni nu

l-a văzut venind, nimeni nu va şti că s-a întors.

În loc să pună armele în tocurile lor, el le luă şi intră în bucătărie în vârful picioarelor. Sir James încă dormea.

Cu ploaia şi vântul, şopti Will, o împuşcătură nu va face prea mult zgomot. Eu îi voi arunca trupul în închisorile subterane; nu au fost folosite de o lungă perioadă de timp, şi aceasta va fi o modalitate de a le folosi.

Şi Will se apropie de sir James, armă în linişte unul dintre cele două pistoale, şi-l fixă în tâmpla stăpânul său. Dar, cum apăsă cu degetul pe trăgaci, câinele terier dădu un urlet, sări şi-l apucă pe Will de gât. Glonţul porni din ţeavă, dar trecu peste capul lui sir James, care trezindu-se brusc, se ridică în picioare, văzu arma fumegând pe care Will o lăsă să cadă pe podea şi înţelese totul. Will a vrut să-l asasineze. Picherul reuşi să se elibereze din dinţii câinelui.

— Lasă-l! Dă-i drumul! Fii cuminte, Bull! strigă sir James.

Câinele docil, îl ascultă. Will, care sângera, ar fi vrut să se afle la o sută de metri sub pământ. Sir James râdea.

— Ah! Ah! spuse el. Deci, în final ai ghicit că nu eram mort, bunul meu Will, şi ai vrut să mă omori? Foarte bine, ai fost în dreptul tău, la urma urmei, tu eşti singurul meu moştenitor.

Şi sir James râdea de nu mai putea. Will îngăima cuvinte fără sens. Sir James ridică rapid celălalt pistol; nu avea de gând să-l folosească aşa că îl băgă cu calm în centură.

— Acum, spuse el, să vorbim, dragă Will, ca doi prieteni vechi.

Atâta mărinimie îl îngrozi pe supraveghetor. El căzu în genunchi, cerşind milă. Sir James râse cu poftă.

— Pff! exclamă sir James. Doar nu crezi că te voi blama că ai avut o conduită care se potriveşte cu principiile mele. Întotdeauna am fost şi voi fi consecvent în ceea ce priveşte ideile mele. Nu am două modalităţi de a vedea: dispun întotdeauna de persoane pe care le moştenesc. Dar, vezi tu, bunul meu Will, de data aceasta lucrurile s-au aşezat perfect, ţinând cont că, dacă nu sunt mort pentru tine, voi fi pentru tot restul lumii şi, astfel, calitatea ta de moştenitor poate să înceapă chiar de astăzi.

— Cum! strigă Will plin de remuşcări, Onoarea Voastră mă va ierta?

— Da, fără îndoială.

— Şi Onoare Voastră nu-mi va lua... testamentul?

— Desigur, pentru că sunt mort.

— Astfel, castelul...

— Este al tău.

Will căzu în genunchi.

— Ah, spuse el, Onoarea Voastră este cel mai cinstit dintre bărbaţi.

— Hai! Hai! spuse sir James cu modestie permiţându-i să-i sărute mâna.

Apoi continuă:

— Nu este totul să fii mort, avem nevoie de a reînvia dar sub un alt nume.

Will deschise ochii mari.

— Acum, spuse sir James, ridică-te, neghiobule, şi încetează să-mi mai ceri scuze pentru o infracţiune minoră. Noi avem lucruri mult mai serioase de făcut.

Will luă poziţia unui soldat care aşteaptă noi ordine. Sir James spuse:

— Îţi aminteşti că într-o seară, în urmă cu trei ani, noi am avut ghinionul de a ne înşela când am dat lovitura de puşcă?

Will îşi plecă privirea.

— Îmi amintesc perfect. Noi l-am urmărit pe vărul vostru, pe marchizul dat naibii, la întoarcerea sa de la vânătoare, după un pâlc de buruieni. Noaptea era întunecoasă, ne-am ascuns în spatele unor arbuşti, într-o vale stâncoasă şi am lipit, atât de întunecoasă era noaptea, un petec de hârtie albă pe ţeava puştii mele.

— Este perfect adevărat. Continuă!

— Un om a trecut, el era de talie înaltă, şi cum avea haine închise la culoare, am crezut amândoi că acesta era marchizul. Două gloanţe fluierară: omul a căzut mort, lăsând să scape ceva pe care l-am luat drept o armă. Dar, continuă Will, nu era marchizul, ci un turist spaniol care călătorea prin Scoţia de plăcere. Era bastonul pe care l-am confundat cu un pistol. Dar, de ce naiba, se opri Will, Onoarea Voastră mi-a spus să povestesc această întâmplare pe care o ştie mai bine decât mine?

— Vei vedea. Nu am adus cadavrul aici?

— Desigur! Doar eu l-am cărat pe umeri. El era un bărbat frumos, destul de greu.

— Ce vârstă avea?

— Cam treizeci şi şapte sau treizeci şi opt de ani şi avea pielea închisă ca o castană, cu părul negru şi creţ.

— Ce avea în buzunare?

— Hei! Onoare Voastră ştie, desigur! un portofel în care se găseau diverse documente pe numele Pedro Sarazonna, ofiţer în

serviciul Braziliei, aflat în concediu. El avea, de asemenea, 200 de guinee de aur şi bancnote pe care Onoarea Voastră a avut generozitatea să mi le dea.

— Ei bine, văd că memoria ta este bună. Crezi că era mult mai înalt ca mine?

— Puţin, dar... cum veţi proceda cu pielea şi părul.

— Răbdare! spuse sir James, vei vedea! Du-te în grajd şi adu-mi o cutie mică pe care-o vei găsi într-o pungă agăţată în partea dreaptă a şeii mele.

Will ieşi şi se întoarse după scurt timp.

— Suntem singuri aici?

— Da, Onoarea Voastră.

— Aminteşte-ţi că pentru întreaga lume sunt mort. Voi locui aici opt zile, timp necesar pentru a mă transforma, şi nu-mi voi scoate nasul la fereastră.

— Nu vă faceţi griji, Onoarea Voastră, eu nu vă voi trăda.

Sir James deschise cutia pe care o adusese Will şi care conţinea săculeţul de la baiaderă cu grăunţele de Strychnos.

— Ce poate fi asta? murmură Will.

— Vei vedea.

Câinele care îi salvase viaţa lui sir James puse botul pe coapsa acelui gentleman şi-l privea cu acea privire dulce şi încrezătoare a câinelui care se întoarce la stăpânul său.

— Dă-mi rachiul de vin, spuse sir James.

Will aduse o sticlă îmbrăcată cu răchită.

Sir James luă un cuţit şi răzui în paharul său câteva nuci, transformându-le într-o pulbere maro. După aceea, el turnă două linguri de rachiu de vin în pahar şi praful de nucă se amestecă în lichidul care nu-şi schimbă culoarea, rămase limpede ca apa. Will privea curios. Câinele îşi freca botul prieteneşte de coapsa lui sir James. Acesta din urmă analiză băutura cu o atenţie deosebită plasând paharul între lumânare şi ochii săi.

— Haide! spuse el, acest lucru nu ar trebui să lase urme. Să vedem dacă această otravă ucide...

El luă o bucată de pâine şi o înmuie în pahar; apoi o frecă de farfuria sa care avea urme de grăsime de la bucata de slănină, şi i-o dădu săracului terier. Animalul înghiţi bucata de pâine fără să o mestece. Sir James îl urmărea cu o privire calmă şi rece pe bietul animal. Câinele scoase după un minut, un urlet groaznic, apoi sări înapoi, se învârti de patru sau cinci ori în jurul său şi-l fixă pe stăpân cu ochii săi care deveniră sângeroşi; apoi se mai roti de două ori şi căzu, aşa cum glonţul unui vânător iscusit ar fi

trecut dintr-o parte în alta. Culcat pe podea, el se luptă un moment urlând continuu, apoi gâtul i se crispă, dinţii i se strânseră cu zgomot ca o menghină, picioarele rigide îi zvâcneau ca ale unui iepure; tremură din nou de două sau trei ori şi, în cele din urmă, îşi culcă capul lângă picioarele lui sir James. Sărmanul terier murise.

— Indianca nu mi-a luat degeaba banii, spuse sir James cu răceală. După ce mă voi ocupa de dragul meu văr, marchizul d'Asburthon, mă voi ocupa de Osmany şi de amicii săi.

— Doamne! Onoarea Voastră, strigă Will, dacă este adevărat că lumea este dată naibii, noi vom fi regi într-o zi.

— Ah! Crezi?

— Pe naiba! spuse picherul cu o admiraţie sinceră, suntem destul de răi, într-adevăr! Am vrut să vă asasinez, în urmă cu o oră, şi aţi omorât câinele care tocmai v-a salvat viaţa!

Capitolul IX

În ziua următoare celei în care miss Ellen l-a primit pe mogulul Osmany la căsuţa ei, l-am găsit pe acesta din urmă şi pe chirurgul Bolton la parterul unei case mici de pe o stradă dintre cele mai pustii din Wapping. Aceşti doi bărbaţi, gravi şi trişti, stăteau în picioare, lângă un pat în care era culcată Elspy. Dinah, sora ei, care era blondă, pe când sărmana Elspy era brunetă, la fel de frumoasă ca şi ea, susţinea în mâinile ei capul palid al rănitei.

Cynthia, fosta regină a ţiganilor, pregătea o poţiune într-un colţ al camerei. Două lacrimi curgeau în tăcere pe obrajii lui Jean de Franţa.

— Rana este gravă... foarte gravă, spuse Bolton, şi nu mă pot pronunţa încă. Este atât de cald!...

— Am fost nebun! murmură Osmany. Trebuia să-mi imaginez de ce este capabilă Topsy. Ah! spuse el, trântind piciorul cu furie, ea a făcut ca tatăl ei, bătrânul Nathaniel, să fie biciuit. Ei, bine! Ea va fi biciuită ca şi el de mâna călăului, şi atunci când călăul îşi va fi făcut treaba, a mea va începe.

În acel moment, Elspy deschise ochii şi, fără vlagă, îl fixă pe Osmany.

— Jean, spuse ea, nu vreau să o ucizi... eu doresc să revin la viaţă, eu... voi fi cea care mă voi răzbuna...

— Nu mai vorbi, copila mea, spuse Bolton.

— Da, murmură Jean de Franţa, faci ceea ce doreşti, buna mea Elspy.

— Eu voi lupta cu ea în duel, cu aceleaşi arme, spuse tânăra ţigancă. Nu este de rasa noastră?

— Ceea ce mă surprinde, îi spuse chirurgul Bolton lui Jean, impunând tăcerea cu un gest spre fata vătămată, că nu aţi ucis-o imediat pe această mizerabilă.

— Ah! spuse Osmany, mi-am pierdut capul. Când am văzut că acest copil firav m-a acoperit cu sângele ei, atunci când am auzit strigătul ei: „Jean! Sunt moartă!” atunci, prietene, am realizat că oricât de puternic ar fi un bărbat, există momente în viaţă când acesta devine mai slab ca o femeie.

Elspy deschise ochii şi îl învălui pe Jean de Franţa cu o privire de iubire şi, zâmbind, îi zise:

— Oh! Eşti cel mai bun dintre bărbaţi, spuse ea.

Cynthia aduse o poţiune prescrisă de Bolton.

— Bea! spuse acesta din urmă, şi încearcă să dormi.

Apoi, el trase perdelele patului şi-i făcu un semn lui Osmany să-l urmeze. Cynthia şi Dinah rămaseră aşezate la marginea patului lui Elspy. Bolton şi Osmany trecură în camera de alături.

— Ah! Doctore, spuse Jean de Franţa, a cărui voce era sufocată de suspine, promiteţi-mi că o veţi salva.

— Ascultaţi-mă bine, spuse Bolton. Dacă noaptea aceasta nu va face febră, răspund nu numai de viaţa ei, dar şi de o recuperare rapidă, pentru că am extras glonţul şi rana se va închide foarte repede.

— Şi dacă face febra?

Bolton se uită în sus spre cer şi nu spuse nimic. Jean de Franţa îşi acoperi faţa cu ambele mâini şi lacrimi noi îi ţâşniră printre degete.

— Vino! Curaj, spuse Bolton. Contez mult pe un sedativ pe care-l voi pregăti în drum spre casă. Acesta va trebui administrat dragei voastre rănite din sfert în sfert de oră.

Bolton îşi scoase ceasornicul.

— Voi merge la marchizul Roger, spuse el. Voi reveni la miezul nopţii. Dar, cum trebuie să utilizaţi poţiunea înainte, o voi lua pe Cynthia cu mine şi ea o va aduce într-o oră.

— Fie, spuse Osmany, du-te, bunul meu doctor.

Bolton plecă, luând cu el pe Cynthia.

— Reveniţi cât mai repede posibil! îi spuse Jean de Franţa, şi faceţi cât mai multe drumuri ocolitoare pentru a reintra în Wapping. Mi-e teamă să nu fiţi urmăriţi.

Cynthia plecă promiţând că va respecta dorinţa lui Jean de Franţa. Chirurgul locuia în cartierul cel mai populat şi cel mai mizerabil al Londrei, după Wapping. Aici se afla modesta sa clientelă, deoarece obiceiurile sale neglijente, manierele sale nechibzuite şi ţinuta sa nu i-au permis să aibă grijă de nobilime. El ocupa, în compania unui bătrân servitor, parterul unei micuţe case în care îşi instalase un laborator de chimie. În această cameră intră Cynthia. Biata mamă se aşeză şi, în timp ce Bolton pregătea medicamentul, ea spuse:

— Sunteţi foarte norocos, d-ta îl vei vedea.

— Săracă mamă! spuse Bolton.

— Ah! continuă ea, nu voi îndrăzni să vorbesc despre el în faţa lui Jean de Franţa. Dacă aţi şti cu câtă asprime m-a tratat!... Bărbaţii, vedeţi, au o inimă dură... şi nu înţeleg de ce suferă o femeie care are un fiu şi care este condamnată să nu-l vadă vreodată.

Cynthia plângea în timp ce vorbea astfel.

— Ei bine! spuse Bolton cu blândeţe, dacă îmi promiteţi că veţi fi destul de rezonabilă, că nu vă veţi trăda...

El se opri şi o privi.

— Oh! continuaţi, spuse ea, stând cu sufletul la gură.

— Eu voi face astfel încât să vă vedeţi fiul peste câteva zile.

Cynthia dădu un strigăt de bucurie.

— Este foarte interesant să vizitezi un laborator de chimie, continuă Bolton. Lui i-am promis să-i arăt acest laborator. Eu vă voi ascunde aici, în acest cabinet şi, astfel, îl veţi putea vedea fără oprelişti.

Cynthia îi luă mâna medicului şi o sărută. Bolton termină de preparat poţiunea, apoi i-o dădu ţigăncii spunându-i:

— Amintiţi-vă de recomandările lui Jean de Franţa: aveţi grijă să nu fiţi urmărită!

Cynthia, după plecarea de la casa medicului, o luă pe o alee mică şi îngustă, apoi pe a doua, controlându-şi paşii; se întorcea spre stânga, oprindu-se de mai multe ori. Străzile erau pustii. Căzuse în acea seară peste Londra, o ceaţă rece care te îngheţa până la os. Cynthia ajunse la podul Londrei, şi începu să zărească primele case ale cartierului Wapping, atunci când a fost acostată de către o femeie care trecu pe lângă ea.

— Fie-vă milă, vă rog! spuse ea.

Cynthia se opri o clipă şi băgă mâna în buzunar pentru a scoate o monedă. Dar, în acelaşi timp, ţiganca auzi un strigăt slab, şi doi bărbaţi se repeziră de după o uşă în spatele căreia

fuseseră ascunşi. Unul îşi aruncă braţele în jurul taliei Cynthiei, celălalt îi puse un căluş la gură să o împiedice să strige. Acest atac fusese atât de brusc, atât de neaşteptat, că ţiganca nu a avut timp să se zbată. Cerşetoarea îi puse o glugă de lână pe cap iar cei doi bărbaţi îi legară mâinile. Cynthia, legată astfel, era în imposibilitatea de a ţipa, orbită de glugă, se simţi ridicată pe umerii unuia dintre răpitori care începu să alerge pe o distanţă de o sută de paşi. O trăsură aştepta la intrarea pe o alee mică şi întunecată. Cei doi bărbaţi au deschis portiera, o aruncară înăuntru pe ţigancă, iar cerşetoarea se aşeză lângă ea, şi vizitiul dădu bice cailor.

Capitolul X

Într-o dimineaţă, sir Robert Walden ieşi din hotel, la ora opt, înfăşurat în mantia sa. Faţa lui îngrijorată arăta că avea o preocupare serioasă.

„Trebuie să se sfârşească, spuse el: trebuie să am o explicaţie cu Roger. Dacă el îmi dovedeşte că el este fiul lordului Asburthon şi al doamnei Cecily, îmi voi cere scuze, dacă este necesar, dar dacă el nu-mi poate dovedi, voi apela la loialitatea lui. Roger este curajos, Roger este bun, are o inimă nobilă, el nu va dori să-şi păstreze în faţa lumii, un loc care nu îi aparţine.”

Desigur, baronetul sir Robert Walden trecea pe bună dreptate ca un om curajos: el avea la activ douăzeci de dueluri, şi urmărise tigrul în India şi leul în Sahara; şi, totuşi, pe măsură ce se apropia de hotelul d'Asburthon, el simţi cum inima începe să-i bată cu putere, deoarece n-avea niciun drept să meargă la Roger şi să-i spună: „Am venit să vă întreb dacă este adevărat sau nu că sunteţi un impostor?” Sir Robert Walden nu era obligat să-l anunţe pe Roger că mama sa şi fratele, pe care îi credea morţi de mult timp, trăiau încă?

Onorabilul baronet ciocăni, profund mişcat, la uşa hotelului. I se spuse că marchizul nu era disponibil. Dar el insistă, spunând că trebuie să discute lucruri de cea mai mare importanţă. Tânărul marchiz era la pat atunci când a fost anunţat baronetul. Chirurgul Bolton era cu el, ocupat cu aplicarea unui bandaj pe umăr. Sir Robert se opri în prag, îşi încruntă sprâncenele, puţin palid, şi căzu pradă unei oarecare ezitări la vederea chirurgului.

— Intră, prietene, îi spuse Roger, zâmbind. A trecut mult timp de când aştept vizita d-voastră.

Sir Robert îngăimă nişte scuze: el a fost bolnav şi, de asemenea, nepoata sa.

— Nu contează! declară Roger, sunteţi de neiertat pentru că mă lăsaţi să plec în America fără să-mi iau la revedere.

— Iertaţi-mă, spuse sir Robert pe care prezenţa lui Bolton îl jena în mod deosebit.

Apoi, observând bandajul, el tresări:

— Sunteţi rănit? întrebă el.

Fu Bolton, care luă cuvântul:

— Domnule marchiz, spuse el, eu ştiu de ce sir Robert Walden nu a pus piciorul în acest hotel din ziua în care s-a întâlnit cu căpitanul Maxwell.

— Ah, ştiţi? spuse Roger. Ei bine, lămuriţi-mă, dragul meu Bolton, pentru că sir Robert are un comportament foarte ciudat.

— Ciudat, într-adevăr, spuse sir Robert, care rămase în picioare cu mâinile în sân căutând în zadar o ieşire convenabilă; se găsea la sfârşitul elocvenţei înainte de a vorbi.

Bolton era calm şi zâmbitor.

— Imaginaţi-vă, spuse el, că baronetul sir Robert Walden, un prieten de treizeci de ani, un om cu care am urmărit tigrul prin junglă, a vrut să mă omoare, acolo, la capătul patului tău.

— Dar acest lucru este imposibil! spuse Roger.

— Adevărul pare de multe ori imposibil, întrebaţi-l pe sir Robert.

Acesta din urmă dădu din cap afirmativ.

— Şi ştiţi de ce? continuă Bolton, pentru că nu am vrut să trădez secretele lordului Asburthon, nobilul vostru tată.

— Dar eu cred că visez, spuse Roger, disculpaţi-vă, deci, sir Robert.

— Bolton a spus adevărul, murmură baronetul.

— Aţi vrut să-l omorâţi?

— Da, pentru că nu a aflat originea acestui semn pe care îl purtaţi pe umăr.

— Ah! Dumnezeule! spuse Roger râzând, pariez că sir Robert m-a luat drept un ţigan.

— Exact! spuse Bolton.

Calmul lui Bolton şi zâmbetul lui Roger îl deconcentrară pe sir Robert Walden.

— Nu vă faceţi griji, prietene, răspunse marchizul, ai cărui ochi mari, limpezi şi loiali se opriră asupra lui sir Robert: Sunt fiul lordului Asburthon.

Şi Roger, care credea că spune adevărul, folosi un astfel de

accent de sinceritate, că sir Robert îşi pierdu calmul.

— Bătrânul meu prieten, spuse Bolton, am jurat lordului Asburthon să nu dezvălui acest secret până ce nu se va găsi un mod de a elimina acest semn ruşinos de pe umărul fiului său. Acest mod l-am găsit, de aceea m-am eliberat de jurământul meu şi pot vorbi.

Sir Robert îşi simţi pieptul uşurat ca şi cum el fusese eliberat de o mare greutate. Apoi Bolton îi relată lui sir Robert aceeaşi poveste pe care i-o spusese, două zile mai devreme, lui Roger. Şi sir Robert ascultă cu nerăbdare.

— Dumnezeule! spuse el când Bolton termină, îmi veţi ierta vreodată presupunerile mele injuste şi abominabile, marchize?

În loc de răspuns, Roger îi întinse mâna bătrânului gentilom.

*
* *

Aşezată în faţa unei oglinzi din budoarul ei, miss Ellen zâmbea mulţumită.

„Onorabilul meu unchi, sir Robert Walden, îşi spunea ea, a plecat în această dimineaţă, în mare secret, acasă la marchizul Roger. Sunt curioasă să ştiu ce i-a spus. Aceşti bărbaţi abili se vor fi amuzat, pe cât posibil. Parcă-l văd pe scumpul meu unchi. Odată ajuns la marchizul Roger, sir Robert îşi va anunţa în mod solemn numele, şi-i va spune: «Dragul meu marchiz, am fost prieten cu tatăl dvs., şi, ca atare, eu vin să vă întreb sincer dacă nu sunteţi un ţigan, un copil al marchizului d'Asburthon şi al unei amante pe care hazardul i-a scos-o în cale! În acest caz, vă rog să vă gândiţi bine că marchizul a lăsat un fiu legitim, şi este firesc să i se restituie titlul şi averea.» Aici marchizul ar fi răspuns cu multă naivitate povestea copilărească inventată de Jean de Franţa şi de chirurgul Bolton."

Miss Ellen părea să intuiască firul desfăşurării evenimentelor, pentru că în timp ce ea debita aceste monologuri frumoase, se auzi un ciocănit la uşa ei, şi sir Robert Walden intră. Demnul baronet avea figura crispată şi ochii obosiţi. Miss Ellen îl privi cu coada ochiului şi şopti:

— Am ghicit.

Apoi, cu voce tare:

— Bună ziua, unchiule, de unde aţi venit aşa de dimineaţă?

— De la casa marchizului Roger d'Asburthon.

— Ţiganul? spuse miss Ellen, care crezu că trebuie să roşească, pentru a justifica opinia pe care o avea sir Robert că

ea îl iubea pe Roger.
Sir Robert îşi privi nepoata cu un fel de surpriză dureroasă:
— Din păcate! spuse el cu greutate, Lionel nu va fi niciodată marchiz d'Asburthon.
Miss Ellen rosti un strigăt de uimire, sir Robert o prinse de mână, o privi cu emoţie şi-i spuse:
— Ne-am înşelat, copila mea, marchizul Roger este, ca şi Lionel, fiul legitim al lui lordului d'Asburthon.
— Crezi, unchiule?
— Sunt sigur.
— Dar... acest semn?
— Oh! tocmai justificarea acestui semn, spuse sir Robert, care m-a deranjat atât de mult pentru câteva zile, m-a lămurit. Am crezut că Roger era un ţigan.
— Şi... acum?
— Acum nu mai cred.
Lui miss Ellen îi alunecă pe buze un zâmbet batjocoritor.
— Nu veţi mai crede, spuse ea, dacă se va dovedi că sunteţi victima unei comedii.
Aceste cuvinte rostite cu răceală, cu o convingere accentuată, îl făcu pe sir Robert să dea un pas înapoi.
— Eşti nebună, spuse el.
— Cum vi s-a explicat originea acestui semn?
— Ah! Vei vedea.
Miss Ellen îl opri cu un gest, spunându-i:
— Este inutil. Eu ştiu povestea, la fel de bine ca şi dvs. Este un anumit Jean de Franţa care a inventat-o.
— Jean de Franţa! spuse sir Robert căruia acest nume îi evoca o amintire.
— Da, unchiule, regele ţiganilor, fratele Cynthiei, fosta amantă a lordului d'Asburthon şi adevărata mamă a marchizului Roger.
Sir Robert Walden simţi broboane de sudoare rece pe frunte.
Miss Ellen continuă:
— Vi s-a povestit că marchizul, pe când era copil, a fost răpit de ţigani din palatul de la Calcuta.
— Cum de ştii asta?
Atunci el văzu pe buzele lui miss Ellen unul din acele zâmbete care dezvăluie dintr-o dată o femeie superioară.
— Ascultă, bunul şi excelentul meu unchi, spuse ea. Noi urmărim acelaşi scop, deşi suntem mânaţi de motive diferite. Dvs. doriţi să-l vedeţi pe Lionel, singurul fiu legitim, devenind un pair al Engliterei şi marchiz d'Asburthon.

— Dar, în cele din urmă, exclamă sir Robert cuprins de îndoială, dacă această poveste este adevărată...

— Este o minciună. Şi mă angajez să vă dovedesc acest lucru.

— Tu?

— Dar cu o condiţie, unchiule.

— Care?

— Să-mi lăsaţi toată libertatea de acţiune.

— Cum aşa?

— Vă cer cel mult trei zile, douăzeci şi patru de ore, cel puţin, pentru a vă dovedi că Roger se numeşte Amri şi este fiul Cynthiei ţiganca, pe care o voi forţa să recunoască.

— Ai face asta?

— Da, dacă doriţi să schimbaţi temporar rolurile între noi.

— Cum?

— Eu voi fi capul, dvs. braţul. Mă veţi asculta orbeşte, fără a cere nici o explicaţie.

— Fie, sunt de acord.

— Şi, în primul rând, spuse miss Ellen, îmi veţi găsi doi oameni care, în această seară să fie în stare să comită o răpire.

Sir Robert nu se putu opri s-o privească pe miss Ellen cu o uimire profundă.

— Aţi uitat însă de originea mea, spuse ea. Aţi uitat că şi eu sunt ţigancă? Ei, bine! Vedeţi, dvs., bunul meu unchi, oamenii din rasa mea sunt născuţi pentru intrigi, pentru acţiuni aventuroase, pentru lovituri îndrăzneţe.

Un nor de tristeţe trecu pe faţa baronetului.

— Cu sinceritatea dvs. brutală de bărbat galant, continuă Ellen, nu veţi fi suficient de puternic pentru a lupta cu Jean de Franţa.

— Jean de Franţa! murmură sir Robert Walden, dar unde am mai auzit de acest om?

— Aduceţi-vă aminte. Nu mi-aţi povestit că într-o zi, la o vânătoare de tigru, lordul Asburthon i-a datorat viaţa unui ţigan?

— Este adevărat.

— Acest ţigan era Jean de Franţa.

— Ah! spuse sir Robert.

— Vă mai amintiţi că marchizul Roger aproape era să fie mâncat de un urs scăpat dintr-o menajerie?

— Dacă-mi amintesc!...

— Omul care l-a salvat a fost Jean de Franţa.

— Cum! Osmany, mogulul...

— Şi Jean de Franţa sunt una şi aceeaşi persoană.

— Continuă! spuse sir Robert cu nerăbdare.

— În cele din urmă, nu cred că ai uitat duelul lui Roger cu căpitanul Maxwell?

— Nu.

— Marchizul trebuia să fie ucis. Sabia pe care şi-o procurase de la *Dragonne-d'Or* trebuia să se spargă ca un pahar. Un om a venit acasă la marchiz, în timp ce dvs. şi Lionel luaţi cina cu el. Acest om i-a adus o altă sabie lui Roger, i-a arătat o lovitură teribilă în urma căreia căpitanul a murit. Acest bărbat a fost tot Jean de Franţa.

— Dar acest om este un diavol?

— Aproape, dar este îngerul bun al lui Roger, deoarece el l-a salvat şi în America, şi el îi va veni în ajutor peste tot şi întotdeauna.

— Şi Roger este complicele lui, pentru că el ştie adevărata sa de origine?

— Nu. Roger este de bună-credinţă atunci când se consideră fiul legitim al lordului Asburthon.

— Atunci, poate fi adus la realitate?

— Da. Dar nu de dvs.

— Cum! spuse sir Robert, te-ai îndoi de cuvântul meu?

— Cei care sunt sub influenţa lui Jean de Franţa, spuse miss Ellen cu seriozitate, cred în el...

Apoi, ea adăugă:

— Sau în mine.

— Tu? făcu sir Robert.

— Roger mă iubeşte ca un nebun, spuse ea, şi eu sunt suficient de puternică pentru a lupta împotriva lui Jean de Franţa.

Şi cum sir Robert o privea şi se întreba dacă nu visează, miss Ellen spuse:

— Unchiule, dacă mă lăsaţi să acţionez, voi ajunge să îndeplinesc scopul pe care vi l-aţi propus, îl voi face pe Roger să părăsească scaunul de pair. Lionel îl va succede în linişte, fără scandal, luând-i titlul şi averea.

— Dar, spuse sir Robert, ce va deveni Roger?

— El va dispărea... cu mine.

Şi adăugă ea, cu o cochetărie diabolică:

— El va fi întotdeauna suficient de bogat ca să merite dragostea mea.

Baronetul sir Robert Walden îşi privi nepoata cu uimire.

— Dar, spuse el, ce interes ar avea Jean de Franţa să fie protectorul lui Roger?

— Ah! spuse miss Ellen, nu ştiţi că este o mândrie acestui om. Roger este creaţia lui; el, ţiganul, proscrisul, fiul unei rase dezmoştenite şi blestemate, tratată în acelaşi mod ca şi evreii, el a fost capabil să aşeze un om din tribul său pe scaunul unui pair de Englitera.

— Asta este corect. Acum am înţeles. Şi crezi că poţi lupta împotriva acestui om?

— Da, spuse cu hotărâre miss Ellen, da, dacă mă lăsaţi, dacă mă veţi asculta, dacă mă veţi lăsa liberă în orice moment, fără a ţine cont de acţiunile mele.

— Ei bine! spuse sir Robert Walden în timp ce făcea un penibil efort de a-şi înăbuşi vocea conştiinţei care striga la el, îţi acord această libertate de care ai nevoie pentru a îndeplini cu succes această acţiune.

Miss Ellen redeveni zâmbitoare şi figura ei rebelă luă o expresie batjocoritoare.

— Îl cunoaşteţi pe acel „frumos" bătrân, numit sir Arthur Rood, care este îndrăgostit de mine?

— Da, cu siguranţă.

— Până aici casa dvs. i-a fost fără milă închisă.

— Pentru că ştiam că îţi displăcea.

— El nu-mi mai displace, unchiule; îl veţi invita mâine la cină.

— Fie! spuse sir Robert.

— Şi, cu el, pe Vicontele Berny Alberic şi pe micuţul baronet sir Edward Johnson; amândoi mă iubesc la fel de mult.

— Şi apoi? spuse sir Robert cu un ton de subordonat, care preia comenzile.

— Am nevoie de doi oameni pentru răpirea despre care ţi-am vorbit.

— Pe cine vrei să răpeşti?

— Pe Cynthia, mama lui Roger. Pe aceşti doi oameni, îi poţi lua dintre oamenii voştri; aveţi doi lachei, Joe şi Black, care au o putere herculeană; le veţi da ordine să mă asculte. Eu voi avea grijă de restul.

Ea sună şi ceru să i se aducă trăsura.

Capitolul XI

Câteva ore mai târziu, Cynthia fusese răpită la intrarea în Wapping. Am văzut-o pe ţigancă legată, încătuşată şi neputincioasă din cauza unei glugi care i-a fost aruncată pe cap

să o împiedice să strige. În zadar încerca să se lupte, în zadar scotea strigăte înăbuşite; trăsura mergea rapid, şi cerşetoarea avea braţele atât de puternice încât Cynthia nu a putut scăpa de glugă. Unde o duceau? Ce voiau să-i facă? Cynthia îşi puse aceste două întrebări cu multă teamă. Apoi, ea îşi aminti că Jean de Franţa îi spusese că fiul său avea duşmani, şi că aceşti duşmani, prin toate mijloacele posibile, o vor obliga să se trădeze. Cerşetoarea veni să confirme această opinie, spunându-i la ureche:

— Aveţi grijă! Este viaţa fiului dvs. cea pe care o compromiteţi în încercarea de a scăpa.

Dar, Cynthia era o femeie puternică; ea nu lăsă să-i scape nici un strigăt. Doar murmură sub glugă:

— Desigur, această femeie se înşeală, deoarece nu am fiu!

Cerşetoarea spuse din nou:

— Dacă doriţi să vă lăsaţi legată la ochi, vi se va scoate gluga şi puteţi respira mai liber.

Cynthia dădu afirmativ din cap. Cerşetoarea îşi trecu mâinile sub glugă şi, cu o îndemânare de scamator, ea îi legă o eşarfă la ochi Cynthiei, apoi, înainte de a-i scoate gluga, ea o făcu să simtă vârful unui cuţit, spunându-i:

— Dacă ţipaţi, vă omor!

— Nu voi ţipa, replică Cynthia cu resemnare.

Cerşetoarea îi scoase gluga.

— Acum, spuse ea, putem vorbi.

— Ce vreţi de la mine?

— Vreau să vă vorbesc despre fiul dvs.

— Nu am nici un fiu, spuse Cynthia.

— Minţiţi!

— Vă asigur că este o greşeală. Eu sunt o femeie săracă, continuă ţiganca, şi nu am nici un copil, nici soţ: vă înşelaţi...

— Noi suntem bine informaţi. Aveţi un fiu, un fiu care vă iubeşte şi de care aţi fost separată.

Cynthia clătină din cap.

— Ah! continuă cerşetoarea cu o voce mângâietoare şi plină de emoţie, sărmanul copil a fost privat atât de mult timp de mângâierile mamei sale, cum l-aţi fi legănat în braţe, cum l-aţi fi strâns la piept...

— Doamnă, spuse Cynthia, nu am nici un fiu şi mă confundaţi cu altcineva. Dar spuneţi-mi unde mă duceţi...

— Acasă, la fiul dvs.

Aceste cuvinte o loviră pe Cynthia în inimă şi o bulversară. Cu

toate aceste, ea îşi aduse aminte de recomandările lui Jean de Franţa; ea avu puterea de a-şi înăbuşi emoţiile sale cele mai violente şi mai profunde din sufletul său.

— Dacă mă conduceţi la casa unui bărbat despre care credeţi că este fiul meu, spuse ea, veţi vedea bine că vă înşelaţi: un fiu trebuie să-şi recunoască mama.

Cerşetoarea ridică din umeri şi tăcu. Trăsura mergea repede. Cynthia începu să asculte zgomotul roţilor. La început, pavajul scotea un sunet sec şi sonor, iar trăsura trecu mai multe hopuri. Cynthia îşi dădu seama că mergeau pe pavajul aspru şi denivelat al Tooley Street. Apoi mişcarea deveni mai blândă, iar zgomotul de pavaj fu urmat de zgomotul surd al pământului bătătorit. Cynthia gândea că era în afara Londrei şi că se afla pe o rută mare. Un aer umed şi rece care intră prin portierele întredeschise, i-a dat motive să creadă că acest drum se derula de-a lungul malului Tamisei. În cele din urmă, după o oră de cursă rapidă, trăsura se opri.

— Aici este, spuse o voce masculină.

Cei doi răpitori ai Cynthiei s-au aflat în timpul călătoriei, unul în spatele trăsurii, agăţat de scară, celălalt, pe scaunul de lângă vizitiu. Ambii coborâră pe pământ; Cynthia fu scoasă din trăsură şi cerşetoarea îi spuse:

— Am ajuns!... Luaţi-mă de mână şi lăsaţi-vă condusă; mai ales, nu încercaţi să vă împotriviţi pentru că veţi fi ucisă şi vă veţi pierde şi fiul.

Cynthia rămase nemişcată şi răspunse:

— Aştept cu nerăbdare să recunoaşteţi eroarea, că sunt o victimă, şi să mă lăsaţi să plec. Consultaţi persoana despre care credeţi că este fiul meu.

— El nu este aici încă, dar va veni.

Cynthia se lăsă condusă şi făcu câţiva paşi. Ea auzi pe cei doi oameni care vorbeau în şoaptă, şi unul dintre ei introduse o cheie într-o broască; în acelaşi timp cerşetoarea spuse câteva cuvinte cu voce scăzută, şi printre acele cuvintele un nume îi frapă urechea: numele de „miss Ellen”.

Ea nu se înşela: ea era în puterea duşmanilor fiului ei. Apoi ea încercă să vadă unde era, şi cum cerşetoarea o împinse în faţa ei făcând-o să meargă, ea ridică eşarfa legată la ochi şi aruncă rapid o privire pe furiş în jurul ei, apoi eşarfa căzu înapoi pe ochi, dar, Cynthia văzu! Ea recunoscu malul Tamisei şi căsuţa lui miss Ellen a cărei descriere i-o făcuse Jean de Franţa. Deci, o mare speranţă se aprinse în sufletul captivei.

„Jean de Franţa mă va elibera!” gândi ea.

Şi apoi începu să se gândească la fiul ei, şi împinsă de dragostea sa maternă simţea că are forţa necesară pentru a rezista acelor teste care, probabil, îi erau rezervate.

— Veniţi! spuse cerşetoarea; trebuie să urcaţi trei trepte.

Cynthia urcă cele trei trepte şi simţi sub picioare un teren neted; în acelaşi timp, o uşă se închise în urma ei. Atunci cerşetoarea spuse:

— Puteţi să vă daţi eşarfa jos.

Cynthia recunoscu locul unde era. Se afla în micuţul salon unde miss Ellen îl primise pe Jean de Franţa.

O piesă mare de mobilier acoperea complet unul dintre pereţi; era o bibliotecă de stejar încărcată de sculpturi delicate şi plină cu cărţi. Cynthia o privi pe cerşetoare, în timp ce unul dintre răpitorii săi aprindea focul în cămin. Cerşetoarea era o femeie mai tânără, bronzată şi care avea o frumuseţe delicată. Cynthia ghici că este indianca Daï-Natha. Cei doi bărbaţi, îi erau necunoscuţi. După ce aprinseră focul, cei doi bărbaţi plecară.

Cerşetoarea puse mâna pe cheia care închidea cele două rame prevăzute cu geamuri ale bibliotecii. Ele s-au deschis, şi Cynthia văzu cu uimire pe gardiana sa înlăturând câteva din volumele aliniate pe rafturi, apoi trecându-şi mâna prin locul gol lăsat de aceste volume. Imediat, rafturile se rotiră pe balamale silenţioase, şi Cynthia, uimită, văzu o cavitate întunecată şi profundă practicată în spatele panourilor din partea de jos a bibliotecii. Cerşetoarea o luă de mână şi spuse, din nou:

— Veniţi!

— Dar unde mă duceţi? întrebă săraca mamă.

— Să vă vedeţi fiul, răspunse cerşetoarea, veniţi!

Şi Daï-Natha strânse încheietura delicată a Cynthiei, care copleşită de durere, o urmă fără să opună rezistenţă. Cerşetoarea o făcu să intre în această cavitate ascunsă în bibliotecă şi care fusese săpată în grosimea peretelui; apoi, ea apăsă un buton, şi se făcu întuneric; biblioteca se închise în spatele lor.

Cine ar fi scotocit casa de sus în jos n-ar fi suspectat că două persoane în viaţă erau ascunse în această chichineaţă. Cerşetoarea îi puse Cynthiei pumnalul la piept şi îi spuse:

— Vă veţi vedea fiul imediat, dar aveţi grijă să nu faceţi vreo mişcare sau să strigaţi!

Ea apăsă un nou buton şi o rază de lumină lovi faţa Cynthiei. Două cărţi fuseseră înlăturate, acolo unde panoul avea o gaură

care-l străpungea, şi, prin această fantă, Cynthia revăzu micuţul salon luminat de o lumânare de pe cămin.

— Într-adevăr! murmură ţiganca, cu un accent de teamă, nu ştiu ce vreţi să faceţi cu mine; vă repet nu am nici un fiu.

— Vom vedea, rânji cerşetoarea.

Cynthia auzi un zgomot uşor: era uşa unui micuţ salon care se deschidea. O femeie apăru radiind de tinereţe şi frumuseţe. Cynthia o recunoscu pe tânăra splendidă din caleaşca în care se urcase în ziua sosirii dragonilor regelui. Miss Ellen intră visătoare şi cu fruntea înclinată. Ea se îndreptă spre o oglindă şi-şi aşeză cu cochetărie, cu mâna ei albă, buclele ondulate ale părului său negru.

— Ah! spuse ea cu o voce joasă şi cu un accent melancolic, prin urmare, va veni!

Ea se aşeză pe o canapea, în faţa bibliotecii, astfel încât să fie văzută în întregime de Cynthia.

— Va veni, prin urmare! repetă ea. Ah! cât îl iubesc...

Apoi fruntea i se încruntă.

— Cu condiţia ca el să fi primit biletul meu la timp, şopti ea. Dumnezeule, dacă nu vine!

Ea sa ridică, deschise fereastra şi-şi scoase capul în aerul rece al nopţii.

— Nimic! Nu se vede nimic! spuse ea, cu descurajare; şi ora de întâlnire a trecut. Tamisa este tăcută; niciun zgomot de trăsură pe drum. Oh! Incertitudinea mă îngheaţă şi îmi dă fiori.

Cynthia o asculta pe miss Ellen cu uimire.

— Cum? gândea ea, Jean de Franţa susţine că miss Ellen este duşmanul de moarte al lui Roger şi ea îl iubeşte!

Dintr-o dată miss Ellen scoase un strigăt de bucurie.

— Acolo, el este! spuse ea. Am auzit sunetul vâslelor lovind apa. Barca are un felinar la pupa. El stă în picioare, l-am recunoscut.

Şi miss Ellen luă atitudinea atât de nerăbdătoare şi entuziasmul pe care-l are femeia care-şi aşteaptă iubitul. Cynthia era deja convinsă.

„Jean de Franţa a greşit, îşi spuse ea, miss Ellen îl iubeşte pe fiul meu.”

Cerşetoarea, care îi ţinea mâna, simţi că mâna îi tremură.

— Vedeţi bine că sunteţi emoţionată, vedeţi bine că este fiul dvs.! murmură cerşetoarea la urechea ei.

Ţiganca se întări împotriva emoţiei dureroase care-i frângea inima.

— Nu! Nu! spuse ea, este o greşeală, nu am fiu!

În acel moment, un bărbat se aplecă peste pervazul din afara ferestrei.

Acesta era Roger, Roger zâmbind, entuziast, palpitând de dragoste sub ochii umezi ai lui miss Ellen; Roger era de mii de ori mai frumos decât în ziua în care a intrat în Londra, cu sabia în mână, călare în fruntea regimentului său.

Cerşetoarea o simţi pe Cynthia că se înclină pe braţul ei, pe jumătate moartă de bucurie şi emoţie.

— Nu mişcaţi, nu ţipaţi dacă vreţi să trăiţi, îi repetă ea.

Cynthia nu răspunse. Ea aruncă, prin fanta realizată cu măiestrie în bibliotecă, o privire arzătoare asupra fiului său. Roger se înclină în faţa lui miss Ellen şi îi sărută mâna cu respect.

— Dragul meu Roger, îi spuse miss Ellen cu cea mai blândă voce, mă vei ierta pentru că am uitat de înţelegerea noastră, de a-ţi da o întâlnire la această căsuţă? Dar pericolul era apăsător, mi-am pierdut capul...

Miss Ellen vorbi cu emoţie.

— Un pericol! strigă Roger, există un pericol?

— Un pericol care ne ameninţă pe amândoi.

— Dumnezeule!

— Ştii că am fost aproape despărţită de tine?

— Cerule! murmură Roger.

— Ah! spuse miss Ellen, am crezut că voi muri în această dimineaţă.

— Dar ce s-a întâmplat, Dumnezeule?

— Unchiul meu a vrut să ne separe brusc; pentru că el a ghicit că ne iubim.

— Dar el a venit acasă la mine cu câteva ore în urmă, strigă Roger.

— Nu ştiu, spuse miss Ellen, cu o naivitate fermecătoare, dar ceea ce ştiu, iubitule, este că el a aranjat un mic complot cu lady Cecilia, mama lui Lionel.

Roger păli, un şuvoi de sânge îi inundă inima.

— Oh! acest Lionel, spuse el, acest om pe care l-am iubit ca pe un frate, îl urăsc acum.

Miss Ellen îşi ridică privirea către cer.

— El mă iubeşte, spuse ea, şi se simte iubit... Iartă-l.

— Dar... acest complot?

— Au vrut să mă ducă în Scoţia, la castelul unchiului meu. Acolo, Lionel ar fi venit să ni se alăture şi, acolo, ne-ar fi

căsătorit. De atunci, am intuit pericolul, spuse miss Ellen. Deci, fii sigur, că nu voi pleca. Dar am fost atât de bulversată; ţi-am dat o întâlnire aici, nu ştiam unde te voi vedea, şi nu am riscat să mă întorc acasă la tine…

Şi apoi:

— Oh! Iartă-mă, iubitule, deoarece dragostea este egoistă; nu am îndrăznit să îţi scriu pentru a anula întâlnirea noastră.

— Deci, nu vei pleca.

— Nu.

— Nu te vei căsători cu Lionel?

— Oh! Ţi-o jur!

Accentul lui miss Ellen era atât de naiv, aşa de elocvent, că reuşi să pătrundă în adâncimile sufletului Cynthiei.

„Jean de Franţa m-a minţit, dacă nu cumva s-a înşelat, crezu biata mamă. Cât de mult el o iubeşte!”

Miss Ellen spuse:

— Acum, că te-am văzut, iubitule, acum, că ţi-am dat mâna, să nu compromitem viitorul fericirii noastre cu o nouă imprudenţă.

— Ce vrei să spui?

— E târziu, trebuie să mă întorc în Londra. Ce va crede unchiul meu atunci când se va întoarce de la clubul său, dacă nu mă va găsit la hotel.

— Cum! murmură Roger cu vocea unui copil ursuz, căruia i se refuză o jucărie, vrei să plec în acest moment?

— Este necesar, dar, spuse ea, voi merge cu tine.

El îşi înăbuşi un strigăt de bucurie.

— Ssst! spuse ea, nu suntem singuri aici. Eu am o bătrână menajeră care a fost doica mea, şi care a devenit paznicul acestei case. Eu vin să o văd, uneori, cu barca sau cu trăsura mea; dar de data aceasta, adaugă ea cu un zâmbet fermecător, i-am trimis acasă pe oamenii mei, astfel mă voi înapoia cu barca ta. Ştii ce ţi-am spus în urmă cu două zile, adăugă ea punând un deget pe buze, să ai încredere în mine.

— Oh! acest Lionel, murmură Roger a cărui privire avu o sclipire de ură.

— Nu-l iubesc, repetă miss Ellen, de ce te temi?

— Mă tem că sir Robert te va obliga să-l asculţi.

— Crede-mă, spuse miss Ellen accentuând cuvintele, ca şi cum ai avea încredere în mama ta.

— Mama mea! strigă Roger, mama mea, vai! Eu nu am cunoscut-o vreodată!

— Ai fi iubit-o, nu-i aşa? întrebă ea pe un ton mângâietor.

— Oh! murmură tânărul privind la cer, cum ar putea cineva să n-o iubească pe mama lui?

Cerşetoarea auzi un suspin înăbuşit şi simţi un corp greu prăbuşindu-se peste ea. Era Cynthia care tocmai leşinase.

Capitolul XII

Când regina ţiganilor deschise ochii, nu mai era în ascunzătoarea misterioasă practicată în partea de jos a bibliotecii. Indianca o transportase în salon şi o făcuse să respire nişte săruri pentru a-şi recăpăta cunoştinţa.

— Ei bine! îi spuse ea atunci când Cynthia îşi reveni, dându-şi seama dintr-o privire de locul în care se afla, şi susţineţi în continuare că nu este fiul dvs.?

Dar, Cynthia redeveni prudentă şi puternică.

— Nu am nici un fiu, răspunse ea cu un glas înăbuşit.

— Atunci de ce aţi leşinat când a vorbit despre mama lui?

— Pentru că mi-a amintit de copilul meu care este mort!

Daï-Natha ridică din umeri.

— Şi apoi, adaugă Cynthia, îmi lipsea aerul, mă sufocam...

Şi, cum cerşetoarea tăcu, Cynthia spuse în continuare:

— Acum îmi veţi reda libertatea?

— Nu, în mod sigur!

— De ce?

— Pentru că trebuie s-o vedeţi pe miss Ellen.

— Cine este miss Ellen?

— Este această tânără frumoasă care-l iubeşte pe fiul dvs.

Cynthia tresări, pentru că ea credea că miss Ellen, avertizată de prezenţa sa, ar putea juca foarte bine o comedie din proprie iniţiativă.

— Ah! spuse ea, această fată vrea să mă vadă?

— Da, pentru că ea vrea să pună mâna fiului în mâna mamei.

Cynthia nu se încruntă.

— Eu vă spun, repeta ea, că acesta nu este fiul meu... Cum vă aşteptaţi ca o femeie săracă aşa ca mine să aibă drept fiu pe acest tânăr genial?

Indianca îşi clătină capul şi murmură printre dinţi:

„Este puternică! Nu va recunoaşte nimic astăzi.”

— Deci, întrebă Cynthia, aveţi de gând să mă ţineţi aici?

— Atâta timp cât doreşte miss Ellen.

— Dar, spuse Cynthia care recunoştea treptat ingeniozitatea rasei sale, deoarece vrea să mă vadă, de ce nu a rămas?

— Se va întoarce mâine, spuse indianca.

Cynthia, în timp ce vorbea, îşi examina paznica.

Daï-Natha avea o constituţie viguroasă, dar Cynthia, de asemenea, era puternică şi avea în plus acea îndrăzneală pe care ţi-o oferă setea de libertate.

„În cazul în care cei doi oameni care m-au răpit nu mai sunt acolo, credea ea, mă voi lupta corp la corp cu această femeie, şi aş învinge-o, în ciuda pumnalului ei, trântind-o la pământ; dar dacă ea i-ar chema în ajutor, aceşti oameni vor veni.”

— Buna mea doamnă, spuse indianca după o clipă de tăcere, vă îndemn să vă întindeţi pe această canapea; noaptea avansează, este ora unsprezece noaptea, şi aveţi nevoie de odihnă.

Cynthia o ascultă; era decisă să se prefacă. Daï-Natha aruncă o pătură peste trupul ei şi se aşeză confortabil într-un fotoliu, ca şi cum şi ea ar fi vrut să doarmă.

„Dacă ea va adormi, îşi spuse Cynthia care închise ochii, i-aş sări la gât, aş sugruma-o înainte ca ea să poată ţipa, şi voi fugi prin această uşă care, am observat, se deschide fără zgomot.”

Dar un eveniment neprevăzut veni să perturbeze proiectul Cynthiei. Uşa se deschise brusc şi unul dintre bărbaţii care o răpiseră pe ţigancă intră în grabă, alergă la torţă şi o stinse.

— Sunt pe urmele noastre! spuse el, Joe a dat semnalul convenit, o barcă în josul râului Tamisa... Grăbeşte-te!

— Ah! este Jean, care vine să mă elibereze!... strigă Cynthia care-şi recuperă brusc toată energia. Ajutor! Ajutor!.

Dar valetul îi puse batista pe gură şi o luă în braţe.

— Ei nu vă vor găsi! spuse indianca.

Biblioteca se deschise din nou şi ţiganca fu transportată în ascunzătoare care se reînchise brusc.

— Ţine-o bine, Black! şopti indianca; şi am de gând să fac o operaţie care o va împiedica să ţipe.

Cynthia avu un tremur de spaimă la auzul acestor cuvinte sinistre.

Valetul îşi puse palma uriaşă pe gura Cynthiei, dar Cynthia continua să ţipe înăbuşit. Un zgomotul din exterior ajunse la ea. Ea auzi un sunet de paşi şi de voci, şi una dintre aceste voci, gravă şi puternică, i se păru a fi vocea lui Samson.

— Ţine-o bine! Ţine-o bine! repetă cerşetoarea.

Cynthia se luptă, ea muşcă mâna care-o sufoca, îşi eliberă

pentru o clipă gura din căluş şi strigă:

— Aici sunt! Jean, aici sunt!

Dar Black o şi strânse de gât, iar, în acelaşi timp, cerşetoarea îi puse mâinile pe tâmple. Cynthia simţi că aceste mâini erau umede.

— Numele meu este Daï-Natha, spuse ea, şi din moment ce sunteţi sora lui Jean de Franţa, banditul care a furat aurul zeului Sivah, ar trebui să ştiţi că într-o zi, în peştera în care era păstrată această comoară, l-am făcut să bea un lichid care l-a paralizat. Eu nu vă voi pune să beţi pentru că vreau să puteţi auzi vocile celor care vă caută; dar acest lichior, care vă udă tâmplele, vă va împiedica să vă mişcaţi şi să ţipaţi.

Şi, într-adevăr, Cynthia simţi pe loc o senzaţie ciudată, nedefinită, supranaturală; i se părea că îi explodează creierul, în timp ce o lumină strălucitoare o înconjura; îşi simţi limba cum se umflă, gâtul îi înţepeni şi toate membrele sale îi deveniră imobile. O paralizie subită, înfricoşătoare o cuprinse, şi indianca o sprijini dreaptă şi rigidă ca o statuie, de perete.

— Ei pot veni acum! spuse ea.

Cynthia era atât de ţeapănă că părea moartă; ea nu-şi păstrase decât auzul şi văzul, în timp ce restul corpului său era ca şi cum ar fi fost pietrificat.

Între timp vocile şi paşii se apropiaseră. Cynthia nu se înşela: erau Jean de Franţa şi Samson, care veniseră în căutarea ei.

O serie de circumstanţe neprevăzute îl puseră pe Jean de Franţa pe urmele surorii sale. După plecarea lui Bolton şi a ţigăncii, Jean de Franţa reveni în camera lui Elspy. Tânăra rănită dormea. Sora ei, Dinah, care o veghea stând la capătul patului, se aplecă asupra lui Jean de Franţa şi îi şopti:

— Medicul a recomandat să nu o trezim.

— Dar trebuie să-i dau poţiunea pe care o va aduce Cynthia.

— Da, dar nu trebuie să fie trezită înainte.

Jean de Franţa rămase mai mult de o oră cu faţa scăldată de sudoare, cu inima plină de durere, cu ochii fixaţi pe fata adormită. Respiraţia lui Elspy era liniştită şi regulată. Timpul trecea, şi totuşi, Cynthia nu se întorcea. O presimţire vagă începu să-l neliniştească pe Jean de Franţa. Dintr-o dată Samson intră ca un uragan, cu o privire înspăimântată, cu hainele în dezordine şi strigă:

— Unde este Cynthia?

Aceste cuvinte căzură ca un fulger pentru Jean.

— Ea s-a dus la chirurgul Bolton să-i dea un leac.

— De când a plecat?

— De mai bine de o oră.

— A fost răpită! strigă Samson cu o voce care o trezi brusc pe Elspy.

— Răpită! Ce vrei să spui?

— Traversam podul Londrei; o femeie mergea pe jos înaintea mea; o altă femeie s-a apropiat de ea la intrarea în Wapping şi, după aceea, doi bărbaţi au venit în fugă. Am auzit ţipete înăbuşite şi zgomotul produs de o luptă; apoi i-am văzut pe cei doi bărbaţi cum au fugit. Am fugit după ei, dar erau prea departe de mine, şi au reuşit să ajungă la o trăsură în care au aruncat-o pe această femeie. Trăsura a plecat ca un fulger; am alergat, am alergat mult timp, dar caii o luaseră la galop şi le-am pierdut urmele lor.

Jean dădu un strigăt de furie şi numele pe care-l ura, al lui miss Ellen, îi veni pe buze. În timp ce se ridică dezorientat, uşa se deschise din nou şi Bolton intră.

— Au răpit-o pe Cynthia! îi spuse Jean de Franţa, care, la vederea lui Elspy, palidă şi înfrântă, îşi pierdu capul.

— Cynthia nu s-a întors!

Şi privirea sa imploratoare mergea de la Elspy la medic, şi această privire părea să spună:

— Dar dacă voi pleca, dacă voi alerga în căutarea Cynthiei, Elspy va muri, probabil!

Bolton înţelese, el o fixă pe tânără cu privirea calmă şi profundă a unui savant practicant care cercetează secrete ale naturii; el luă braţul pacientei şi constată că febra era uşoară.

— Prietene, îi spuse lui Jean de Franţa, uneori, o oră ajunge pentru a decide viaţa sau moartea. Cred că acum pot răspunde de viaţa acestei copile dragi.

Jean de Franţa dădu un strigăt de bucurie.

— Du-te în căutare Cynthiei şi binecuvântează hazardul, continuă Bolton, pentru că hazardul a făcut ca marchizul Roger să fie departe de casă. Mi-a lăsat un bilet în care mă ruga să-i refac pansamentul mâine dimineaţă. O afacere de serviciu îl silea să iasă şi să cineze departe de casă.

Bolton se aşeză pe patul lui Elspy. Jean şi Samson se repeziră afară.

— Unde ai pierdut din vedere trăsura? îl întrebă Jean de Franţa gâfâind.

— La capătul străzii Star Street, spuse Samson. Ea face un viraj brusc într-un unghi.

Jean de Franţa cunoştea admirabil topografia Londrei.

La capătul Star Street, spuse el, trebuie să fie o străduţă neasfaltată şi noroioasă care să conducă la doc. Pe această străduţă, unde nu trec trei trăsuri pe an, vom găsi urmele lor.

Ei începură să alerge până ajunseră la locul desemnat, numit strada Anchor Street. Pe terenul noroios şi umed, la lumina unui felinar, Jean de Franţa văzu urme de roţi. El începu să le urmeze şi nu după mult timp remarcă faptul că urmele îl conduceau spre doc. A fost ca o rază de lumină pentru Jean de Franţa.

„Asta-i mâna lui miss Ellen, spuse el, miss Ellen este singura capabilă de această lovitură îndrăzneaţă, şi e singura care a avut interes să încerce acest lucru. Aceasta este căsuţa ei, unde a dus-o pe Cynthia."

Şi îi zise lui Samson:

— Fugi şi dezleagă barca mea; vom merge mai repede astfel, decât dacă am folosi o trăsură.

Zece minute mai târziu, Jean de Franţa şi Samson se urcau în barcă. Dar bătea dinspre sud-vest un vânt puternic care făcea imposibilă utilizarea velei pentru a naviga în josul râului, în timp ce împingea viguros ambarcaţiunile care navigau împotriva curentului. Jean şi Samson au fost forţaţi să apuce vâslele, şi, cu un oarecare efort, după mai mult de o oră, zăriră căsuţa. O iolă mare, foarte bine echipată, trecu aproape de ambarcaţiunea lor, lăsându-se purtată în direcţia vântului.

Pe această iolă, care naviga spre Londra, se aflau trei persoane. Un marinar stătea la cârmă, un alt bărbat şi o femeie stăteau aşezaţi în faţă. Bărbatul şi femeia vorbeau în şoaptă. Jean şi Samson se încrucişară cu această ambarcaţiune fără să-i remarce. Doreau să ajungă mai repede la căsuţă. Într-adevăr, noaptea era întunecoasă şi vântul răsucea din când în când cele două felinare aflate la bordurile iolei. Dacă Jean s-ar fi uitat la bărbatul şi la femeia care se întorceau la Londra, el i-ar fi recunoscut pe marchizul Roger şi pe miss Ellen. Dar Jean nu i-a văzut, el avea privirea îndreptată spre orizont şi vâslea cu mânie. El nu auzi, din păcate, o fluierătură îndepărtată care porni de pe malul stâng al Tamisei. În cele din urmă, pereţii albi ai reşedinţei de vară a lui miss Ellen se conturară pe cerul întunecat.

Nicio lumină nu se zărea printre obloanele închise. O tăcere de moarte domnea în interiorul casei.

— Nu este nimeni, murmură Jean de Franţa cu disperare, atunci când sări pe uscat.

— Stai, spuse Samson, care lega barca, mi se pare că am auzit ţipete înăbuşite.

Amândoi se apropiară de căsuţă şi bătură tare la uşă. Dar uşa rămase închisă şi nimeni nu le-a răspuns.

— Să forţăm uşa, spuse Jean de Franţa. Dacă miss Ellen este acolo, ea va trebui să-mi spună unde este Cynthia.

Gigantul îşi propti umărul în uşă şi o împinse atât de viguros încât ea se desprinse din balamale şi căzu în interior.

Jean, care îşi armă pistoalele, se asigură că pumnalul era pus în centură şi putea fi scos cu uşurinţă din teacă.

Samson scoase un amnar şi un fitil şi aprinse un mic felinar, fără zgomot, apoi amândoi intrară în căsuţă. Casa era pustie şi peste tot domnea ordinea; Jean şi Samson începură să controleze casa peste tot, dar nu găsiră pe nimeni.

— Cu toate acestea, mi s-a părut, repeta Samson, că am auzit...

Jean ridică din umeri:

— Poate a fost şuierul vântului printre copaci, spuse el.

După ce verificară inutil fiecare parte a casei, reveniră în salonul albastru. Cynthia, încă paralizată, aflată în ascunzătoarea secretă, îi auzea discutând. Daï-Natha şi servitorul lui miss Ellen, stăteau înghesuiţi lângă ea, ţinându-şi respiraţia.

— Trebuie, totuşi, s-o găsesc pe Cynthia! şopti Jean de Franţa, cu mânie, lovind puternic podeaua cu piciorul.

— Dar, spuse Samson, dacă într-adevăr miss Ellen este cea care a răpit-o, este sigur că ea nu a adus-o aici.

— Şi totuşi, şopti Jean, urmele acelei trăsuri păreau să ne dea indicii ale răpirii. Trebuie să merg afară să le mai văd.

Cynthia, în spatele panoului bibliotecii, făcea eforturi disperate de a-şi mişca limba devenită imobilă şi care-i blocase gâtul.

Jean de Franţa se apropie de cămin şi examină cu grijă lumânările candelabrelor, apoi atinse cenuşa din vatră. Ceara lumânărilor era caldă încă şi găsi cărbuni încinşi sub cenuşă.

— Au fost aici! strigă el, şi acest lucru s-a întâmplat în urmă cu câteva minute!

El luă un felinar, îl aprinse şi ieşi din căsuţă, adăpostind flacăra cu palma. Apoi, începu să examineze pământul umed şi dădu un nou strigăt. O urmă de roţi şi urmele copitelor a doi cai erau clar imprimate pe sol. El reveni în salon unde Samson lovea pereţii cu pumnul. Toţi pereţii răspundeau cu un sunet plin.

Cynthia încă mai spera că biblioteca îi va atrage atenţia şi că

el va descoperi ascunzătoarea în care se afla. Dar această speranţă se transformă în teroare, când îl auzi pe valet şoptindu-i lui Daï-Natha:

— Ştii că am ordin, în cazul în care vom fi descoperiţi de Jean de Franţa, să-l ucid.

— Da, răspunse indianca.

Atunci, Cynthia se rugă ca nici Samson, nici Jean de Franţa să nu descopere ascunzătoarea lor. Aceştia ieşiră din nou, apoi reîncepură zadarnicele lor căutări. În cele din urmă, Samson care examină, la rândul său, urmele trăsurii, exprimă acest punct de vedere:

— Este posibil ca ei să fi venit aici, este chiar aproape sigur, dar ei nu au stat mult, deoarece trăsura s-a întors şi a plecat.

— E-adevărat, spuse Jean de Franţa.

— Dacă am da foc căsuţei, spuse în continuare Samson apropiind flacăra lumânării de perdelele ferestrei.

Jean de Franţa se gândi un moment:

— Nu, spuse el, nu trebuie să implicăm poliţia în treburile noastre.

— Asta-i drept, murmură docil Samson.

— Trebuie, totuşi, să o găsesc pe Cynthia! strigă Jean din nou, chiar de ar trebui să merg la hotelul lui sir Robert Walden.

Aceste cuvinte îl uimiră pe Samson.

— Da, ea se află acolo, cu siguranţă, spuse el.

— Crezi?

— Hei! spuse gigantul, aceşti gentilomi sunt atât de convinşi de inviolabilitatea caselor lor.

— Ai dreptate, spuse Jean de Franţa, să ne întoarcem la Londra şi să mergem acasă la sir Robert Walden.

Ei ieşiră din salon şi Cynthia începu să respire. Ea auzi închizându-se uşile, apoi vocile acestora se pierdură în depărtare.

— Să mergem! şopti Black la urechea lui Daï-Natha, ei nu o vor avea pe prizoniera noastră în această noapte... Dar uriaşul m-a făcut să-mi fie frică atunci când a propus prietenului său să incendieze casa.

Capitolul XIII

Vântul se schimbă şi iola lui Jean de Franţa, împinsă de o plăcută adiere, îşi reluă repede cursa. Jean, sumbru şi tăcut,

stătea în faţă, punând la cale planuri teribile de răzbunare.

— O voi ucide pe miss Ellen sub loviturile biciului, murmură el. Trupul său de sirenă va fi plin de răni. Vai de cel care-mi va sta împotrivă, vai de cel care trădează cauza ţiganilor!

— Stăpâne, cu toate acestea, spuse Samson, am postat, aşa cum mi-aţi ordonat, pe unul dintre ai noştri în apropierea hotelului lui sir Robert Walden. El trebuie să fi văzut dacă miss Ellen a intrat sau a ieşit.

— Cine stă de pază?

— Gotlieb, armurierul.

— Gotlieb este un băiat vigilent, murmură Jean, şi este în stare să ghicească imediat un lucru important la cel mai mic indiciu.

— Gotlieb a trebuit să-şi petreacă noaptea trecută pe micuţa alee la care are ieşire grădina hotelului, şi, în mod sigur, a văzut-o pe miss Ellen plecând.

— De ce nu te-ai întâlnit cu Gotlieb astăzi.

— I-am spus să stea de pază până la ora opt. Dar ştiţi că această oră deja a trecut.

— Este adevărat, spuse Jean de Franţa.

Iola continua să lunece pe valurile Tamisei. Curând lumina roşiatică a felinarelor de pe docuri se zări prin ceaţă, şi cei doi ţigani îşi acostară ambarcaţiunea lângă *The Fowler* care era amarată în faţa bazinelor Companiei Indiilor; după ce îmbarcară un marinar care avea sarcina de a rămâne pe iolă, ei săriră pe chei. O trăsură închisă care trecea şi n-avea călători i-a condus în Fore Street. O jumătate de oră după aceea, ei intrară pe această străduţă îngustă spre care grădinile hotelului Walden aveau o poartă. Apoi Samson, puse două degete pe buze şi scoase un strigăt de bufniţă. La acel strigăt, un om ascuns în apropierea unei uşi veni în întâmpinarea celor doi ţigani. Acest om se apropie în linişte. Purta cizme de fetru cum purtau hoţii bandei de la Georges Priée, şi se sprijinea într-un baston lung din stuf.

— Tu eşti, Gotlieb? întrebă Samson.

— Eu sunt, răspunse ţiganul.

— Vorbeşte în limba noastră, spuse Jean de Franţa, care rămase în urma lui Samson.

— Stăpâne, spuse el.

— Spune, ce ştii?

— Fata a sosit ieri şi era într-o trăsură, dar nu am urmărit-o pentru că nu am avut ordin.

— La ce oră s-a întors?

— La miezul nopţii.

— Şi ea nu a mai ieşit?

— Nu, dar a primit o vizită.

— La ora asta?

— Da, un tânăr a cărui faţă nu i-am putut-o vedea, pentru că îi era acoperită cu haina, a venit, a scos o cheie din buzunar şi a intrat în grădină.

„Este Lionel!” gândi Jean de Franţa.

— Şi a rămas mult timp?

— Aproape o oră. Eram ascuns foarte aproape de poartă când a ieşit, şi am auzit pe lady spunându-i: „Pe mâine!”

— Şi astăzi, ea a mai ieşit?

— A ieşit la prânz cu trăsura, prin uşa principală a hotelului.

— La ce oră s-a întors?

— De acum o oră.

— Singură?

— Da.

— Şi era într-o trăsură?

— Da.

Jean de Franţa rămase gânditor un moment, apoi el îi spuse lui Gotlieb, luându-i bastonul pe care acesta din urmă-l avea sub braţul stâng:

— Acesta este un baston-sabie, similar cu cel pe care l-ai făcut pentru mine?

— Da, stăpâne.

Jean de Franţa trase mânerul bastonului şi flutură în aer o lamă triunghiulară lustruită din oţel.

— Răspunzi pentru asta? spuse el introducând lama în baston.

— Ca de lama care l-a ucis pe căpitanul Maxwell.

— Este bine, spuse Jean, ţi-o voi da înapoi mâine. Poţi pleca acum.

Şi se adresă lui Samson, în timp ce Gotlieb se îndepărta:

— Tu, spuse el, vei face un tur şi vei rămâne în zonă, cu ochii la uşă.

— Bine, stăpâne.

Jean de Franţa îşi scoase ceasul.

— Sir Robert Walden niciodată, spuse Jean, nu vine acasă de la clubul său înainte de ora două dimineaţa, aşa că am timp.

Apoi, el îi spuse lui Samson:

— Dacă-l vei vedea pe Robert că se întoarce, vei veni repede să mă anunţi şi dacă nu sunt pe alee, vei folosi strigătul de bufniţă.

— Da, stăpâne, spuse Samson.

Apoi, înainte de a pleca:

— Nu te duci în grădină?

— Poate.

— Vrei să sparg poarta cu o lovitură de umăr? zise Samson care avea o pasiune pentru acest tip de exerciţiu.

— Nu, răspunse Jean de Franţa cu un zâmbet, voi folosi un alt mod.

Şi se strecură sub pridvorul întunecat în care Gotlieb stătuse ascuns. Samson dispăru după colţul străzii. Apoi, Jean, în timp ce aştepta, îşi spuse:

— El va reveni!

Şi el începu să se gândească:

„Miss Ellen vrea să devină soţia lui Roger, cu toate acestea, bărbatul pe care l-a aşteptat nu poate fi decât locotenentul Lionel! Care este scopul său, şi de ce se foloseşte de dragostea acestui tânăr?”

Jean de Franţa, care avea atâtea secrete şi care sondase deja atâtea mistere, nu aflase încă secretul legat de ziua naşterii lui Lionel. Dintr-o dată, un pas măsurat, deşi estompat, un pas milităresc se auzi la un capăt al aleii. Jean rămase în picioare nemişcat, dar privirea sa scruta întunericul, recunoscând imediat silueta lui Lionel. El avansa cu prudenţă, privind spre dreapta şi spre stânga, întorcând uneori capul pentru a vedea dacă nu era urmărit. Când era aproape de a ajunge la micuţa poartă a grădinii hotelului Walden, Jean de Franţa, care până în acel moment rămase nemişcat ca o statuie, făcu trei paşi înainte şi se plasă între el şi uşă. Uimit de această bruscă apariţie, Lionel îşi duse mâna la garda săbiei.

— Un cuvânt, vă rog, domnule, spuse Jean de Franţa, care-şi puse o mască pe faţă.

Viaţa aventuroasă a regelui ţiganilor îl obliga de multe ori să-şi ascundă faţa; el avea întotdeauna în buzunarul său o mască de catifea. Dar prin găurile acestei măşti, Lionel văzu sclipind doi ochi strălucitori.

Lionel era curajos: el o dovedi imediat.

— La o parte, spuse el.

— Scuzaţi-mă, spuse Jean de Franţa care nu se clinti, trebuie să vă vorbesc, domnul meu.

— Mie?

— Dvs, locotenente Lionel.

— În cazul în care punga mea este cea pe care o doreşti, prietene, te avertizez că nu vei avea o mână norocoasă în seara

asta, dar cum sunt grăbit, nu-mi voi apăra această comoară.

Şi el îşi aruncă punga la picioarele ţiganului.

— Bah! făcu Jean cu o voce răutăcioasă, miss Ellen vă aşteptă de un sfert de oră!

Acest răspuns îl făcu pe Lionel să sară:

— Cine sunteţi? spuse el cu mânie, cum vă permiteţi să-mi vorbiţi aşa?

— Eu sunt un om care vrea să vă dea un sfat bun.

— Bun sau rău, nu am obiceiul să-l primesc de la oameni care-şi ascund feţele.

— Te înşeli, domnule: un sfat bun nu trebuie să fie dispreţuit.

— Ei bine! Atunci vă ascult, murmură Lionel care începu să-şi piardă răbdarea.

— Aveţi în buzunar o cheie care deschide această poartă; predaţi-mi-o, şi duceţi-vă la culcare, la căldură; promit să v-o returnez mâine dimineaţă, printr-o slugă de-a mea.

— Sir, spuse Lionel cu dezgust, n-aş vrea să vă străpung cu această sabie, pentru că sunteţi dezarmat, dar...

— Dar, îl întrerupse Jean care-şi trase lama de oţel din baston, dacă aveţi o sabie, vă voi face onoarea de a vă provoca la lumina felinarului acelei taverne... Asta aţi vrut să spuneţi?

— Domnule, spuse Lionel care-şi recuperă sângele rece, sunteţi foarte îndrăzneţ şi încep să cred că vă voi ucide.

Jean înfăşură o batistă în jurul mânerului săbiei lui pentru a-i preveni alunecarea.

Ei au ajuns la capătul străzii şi s-au postat sub felinar.

— Domnule, spuse Lionel, vă rog, scoateţi masca ce vă face să arătaţi ca un arlechin de la teatrul Adelphi.

— Îmi pare rău că vă refuz această satisfacţie, dar pielea mea este foarte delicată şi ceaţa nopţii ar putea să-mi crape tenul.

— Deci, spuse Lionel atacându-şi adversarul, voi încerca să vă omor fără a vă strica tenul trandafiriu.

— Eu, domnule, replică Jean de Franţa, am gusturi mai modeste.

— Serios?

Cele două lame se încrucişară în umbră pentru un minut. Lionel atacă cu mânie, dar sabia întâlnea mereu acea lamă care şuiera şi se încolăcea în jurul ei ca un şarpe. Ambii adversarii se opriră pentru câteva secunde. Lionel era uimit de furie şi oboseală.

Jean de Franţa continuă cu ironie rece:

— Nu am pentru d-ta nici un sentiment de ură şi Dumnezeu

mi-e martor, că dacă n-aş fi avut nevoie de cheia pe care o aveţi în buzunar, nu mi-aş încrucişa sabia cu d-ta, dar eu nu vreau să vă ucid. Eu pur şi simplu mă voi mulţumi să vă dau o lovitură secretă de sabie, care, fără nici un pericol, vă va lăsa în stare de inconştienţă cam o jumătate de oră, doar atât timp cât am nevoie.

— Ah! Câtă insolenţă! strigă Lionel exasperat de această ultimă bravadă a adversarului său, şi, uitând de precauţie, el se aruncă în atacurile sale, înaintând către ţigan, care-i răspundea cu prudenţă.

Trei secunde mai târziu, Lionel scoase un strigăt slab, sabia îi căzu din mână şi căzu la pământ.

— Bietul băiat! murmură Jean de Franţa, ştergându-şi lama cu batista şi introducând-o înapoi în baston.

Aplecat peste tânărul căpitan, el caută şi găsi cheia de la poarta grădinii.

„Ei, miss Ellen, acum, spuse el, cred că va dura mai mult timp până voi regla conturile.”

Capitolul XIV

Miss Ellen se întoarse împreună cu marchizul Roger. În timpul călătoriei, ei schimbară cele mai dulci jurăminte; dar perfidia tinerei, încercând să-şi stăpânească mânia, nu a ratat ocazia de a-l face să creadă că avea un inamic în persoana lui sir Robert Walden. Ajungând în Londra, marchizul a urcat-o într-o trăsură şi se despărţi de ea, după obţinerea promisiunii unei întâlnire viitoare. Miss Ellen sosi la hotelul Walden cu puţin timp înainte de miezul nopţii. Ea se dezbrăcă şi îşi puse un frumos halat de culoare închisă, îşi înfăşură capul într-un capişon din caşmir şi îşi încălţă picioarele ei delicate în papuci mici turceşti. Ulterior, ea îşi puse la cordon un micuţ pumnal cu lama triunghiulară, decorat cu o perlă pe mâner, primit în dar de la baiadera Daï-Natha, de care nu se despărţea, de când cu lupta cu Jean de Franţa. Miss Ellen era prudentă. Ea ştia că îşi risca viaţa în fiecare clipă cu un adversar ca Osmany, dar ea avea curajul oferit de o ambiţie fără limite.

Miss Ellen îl ura pe Jean de Franţa şi jurase ca el să piară de mâna ei, mai devreme sau mai târziu. Nepoata lui sir Robert coborî în grădină. Ora întâlnirii se apropia. Grădina hotelului Walden era vastă, plantată cu arbori seculari, şi decorată, în

mijlocul său cu o peşteră artificială şi de o micuţă cascadă. Peştera era destul de adâncă şi servea ca anticameră a unei subterane care avusese diferite destinaţii cu care proprietarii hotelului nu au fost niciodată de acord.

Hotelul era o clădire veche datând de pe vremea lui Cromwell şi a revoluţiei engleze. Conform tradiţiei, această reşedinţă găzduia pe unul dintre cei mai fideli şi cei mai pasionaţi partizani ai monarhiei. Proscris fiind, omul fugea, apoi el revenea deghizat ca un cerşetor şi reintra în hotelul său. Acesta a fost cel care a săpat această subterană a cărei intrare era ascunsă de un bloc de granit, care se deschidea având balamale invizibile, ca o adevărată uşă când se exercita o presiune puternică asupra unei pietricele care de pe pavajul solului. Atunci când blocul era deplasat, se putea vedea o gaură neagră, din care ieşea un aer umed şi nesănătos. Era subterana, săpată în formă de puţ şi în care se cobora cu ajutorul unei scări. Lord Shaffstesbury era numele lui de regalist; acesta îşi ascunse acolo armele, muniţia de război, documentele compromiţătoare, şi subterana era de multe ori refugiul său. După moartea sa, când reveni dinastia Stuart, hotelul a fost cumpărat de unul din strămoşii lui sir Robert Walden, şi din acel moment hotelul aparţinu întotdeauna familiei. Trecură aproape şaizeci de ani de când existenţa acestei subterane fusese uitată. Sir Robert nu a descoperit-o decât din întâmplare, într-o zi, când se repara peştera pentru a amenaja un spaţiu verde destinat să-i servească retragerii dragei sale miss Ellen în timpul zilelor fierbinţi de vară.

Ei avură fantezia de a coborî în puţ. În timp ce urca, miss Ellen îi spuse unchiul ei:

— Trebuie să reparăm balamale blocului de granit.

— La ce bun? exclamă baronetul.

— Bah! spuse excentrica fată, cine ştie dacă nu va fi o nouă revoluţie.

Dorinţele lui miss Ellen erau întotdeauna ordine pentru sir Robert. Gentlemanul făcu să se restaureze temniţa, nici mai mult, nici mai puţin ca şi cum ar fi fost un obiect feeric aflat sub scena unui teatru utilizat în timpul unor reprezentaţii.

În acea noapte, ieşind în grădină pentru a-l primi pe Lionel, miss Ellen se apropie de peşteră.

Cascada făcea să se audă şopotul său monoton. Noapte era calmă şi tăcută. Toţi dormeau în hotel, cu excepţia valetului de cameră al lui sir Robert Walden, care aştepta, căscând, ca stăpânul său să reîntoarcă de la club. Miss Ellen îşi aminti de

temniţă, şi îşi spuse:

— Acesta este locul potrivit unde ar trebui să fie închisă Cynthia.

Apoi, ea îşi continuă drumul pe o alee întunecată ce ducea la micuţa poartă. Ea auzi un zgomot uşor şi se opri. Era poarta care se deschise şi apoi se închise cu prudenţă.

„Este de o punctualitate minunată, viitorul marchiz d'Asburthon", gândea miss Ellen cu un zâmbet batjocoritor.

Un om se apropie, înfăşurat într-o mantie. Miss Ellen crezu că este de datoria ei să se oprească şi să aştepte pe nocturnul său vizitator. Cu toate acestea, acela care avansa încet, întorcea capul spre dreapta şi spre stânga încercând să se orienteze. Această manevră îi păru lui miss Ellen destul de suspectă. Lionel ştia atât de bine intrările hotelului şi ale grădinii.

— Eşti, tu, Lionel! spuse ea încet.

Omul cu manta merse ferm în faţa ei. La trei metri se opri.

— Sunt eu! spuse el.

Miss Ellen rosti un strigăt de groază; ea îi recunoscu vocea lui Jean de Franţa. La început ea încercă să fugă şi să cheme după ajutor, dar acest gând a fost mai mult ca o străfulgerare. Ea se opri şi îşi aşteptă inamicul.

— Haide, apropiaţi-vă! spuse ea, vă aştept.

Şi vocea ei trecu brusc de la emoţie la o inflexiune batjocoritoare. Jean de Franţa făcu trei paşi spre tânăra fată şi îi puse mâna pe umăr. Miss Ellen nu se încruntă şi nu făcu un pas de retragere, doar mâna dreaptă mângâia mânerul pumnalului pe care ea îl ţinea ascuns sub faldurile plutitoare ale rochiei. Jean o ţintuia cu o privire strălucitoare.

— Dacă aţi venit să mă omorâţi, îi spuse miss Ellen cu răceală, acum aveţi ocazia, Jean. Unchiul meu lipseşte şi servitorii dorm.

Pe regele ţiganilor, acest sânge rece îl deconcertă.

— Asta depinde, spuse el.

— Ah! Sunteţi încă nehotărât? Ei bine! care-i cauza? Aţi venit să-mi aduceţi ştiri despre frumoasa Elspy?

Un fulger de ură izvorî din ochii lui Jean de Franţa la auzul cuvintelor lui miss Ellen; dar aceste cuvinte batjocoritoare care aveau menirea să-l provoace îl făcură să-şi amintească de jurământul lui Elspy: „N-o omorî, Jean, îi spusese tânăra ţigancă. Este datoria mea!".

Şi Jean îşi aminti că Bolton, răspundea acum de viaţa prietenei lui.

— Miss Ellen, spuse el cu seriozitate, am jurat să nu vă ucid;

depinde de d-ta să nu încalc acest jurământ.

Miss Ellen îşi spuse în sinea ei:

„Lionel va veni, şi-l va ucide pe Jean de Franţa şi voi fi eliberată! Să trag de timp.”

Şi ea îi răspunse:

— V-am oferit pacea, d-ta vrei război.

Ea aruncă în timp ce vorbea astfel, o privire pe furiş spre mica poartă a grădinii. Jean de Franţa înţelese privirea aceasta.

— Dacă-l aşteptaţi pe Lionel, spuse el, veţi aştepta în zadar, miss Ellen. Lionel nu va veni, deoarece cu cheia sa am putut intra aici.

O picătură de sudoare îi apăru pe fruntea lui miss Ellen.

— Înseamnă că l-aţi ucis? strigă ea, pierzându-şi calmul.

— Nu, spuse Jean de Franţa, dar pe sângele rasei noastre, jur că nu va veni. Astfel, nu contaţi pe el.

Miss Ellen îşi recuperă prezenţa sa de spirit.

— Ei bine! spuse ea, ce doriţi de la mine?

— Vreau să mi-o daţi pe Cynthia, spuse Jean ai cărui ochi aruncau flăcări.

— Cynthia! spuse miss Ellen. Cine este Cynthia?

— Oh! Nu vă bateţi joc de mine şi răspundeţi-mi! Mă grăbesc...

— Deci, vă rog să vă explicaţi.

— Aţi răpit-o pe sora mea Cynthia în seara asta.

— Eu?

Şi, în acest singur cuvânt, nepoata lui sir Robert Walden a fost capabilă de a pune un astfel de accent de uimire, încât convingerea lui Jean fu zdruncinată. Cu toate acestea el continuă:

— Aţi răpit-o pe Cynthia. Trăsura în care aţi urcat-o a avut ca destinaţie căsuţa d-tale. Am căutat-o la căsuţă.

— Şi nu aţi găsit pe nimeni?

— Pe nimeni. Cynthia este aici.

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi.

Dar Jean era tenace, el aruncă mâinile în jurul gâtului lui miss Ellen:

— Ei bine, spuse el atunci, cu atât mai rău dacă am greşit, cu atât mai rău dacă fac sarcina lui Elspy.

Şi el strânse gâtul alb şi suplu al lui miss Ellen.

— Vezi tu, spuse el cu mânie, pentru a scăpa de o viperă ca tine, Topsy, nu este nevoie de pumnal, este suficient doar să te sugrum.

Miss Ellen ţinea deja stiletul în mână şi căuta locul unde să-l lovească pe Jean şi totuşi, ea îşi retrase stiletul fără ca Jean de Franţa să fi observat această mişcare, şi îngăimă cu o voce slabă cuvântul „Iertare!”

Regele ţiganilor avu un fior de dezgust, el împinse ţiganca şi spuse cu o voce înăbuşită:

— Vorbeşte, atunci!

— Jean, spuse ea cu un accent implorator, eu sunt în puterea ta, eu nu pot scăpa şi viaţa mea este în mâinile tale. Mă voi supune, voi vorbi, îţi voi spune unde este Cynthia.

Faţa fetei exprima atât de bine teama, că Jean de Franţa se lăsă înşelat.

— Recunoşti, prin urmare, că ai răpit-o pe Cynthia?

— Nu am fost eu, a fost sir Robert Walden.

— Dar tu eşti complicea lui?

— Da.

— Deci, ştii unde este?

— Da.

— Ei bine! spune-mi.

— Am să-ţi spun, Jean, continuă miss Ellen cu o voce din ce în ce mai rugătoare, dar fie-ţi milă de mine, tu mă vei salva de mânia lui sir Robert Walden.

Aceste ultime cuvinte îl uimiră pe Jean de Franţa.

— Uite, continuă ea, am vrut să mă lupt împotriva voastră a tuturor, dar văd bine că lupta îmi depăşeşte puterea mea. Îmi recunosc înfrângerea. Doar încercând de a-ţi face rău, mi-am făcut rău mie însămi învăţând totul de la sir Robert. I-am spus că eşti un ţigan ca mine, că şi Roger este un ţigan, şi sir Robert a făcut din mine un instrument. Dacă ţi-o dau pe Cynthia, sir Robert care se va simţi trădat, mă va alunga!

Lacrimile curgeau din ochii ei frumoşi în timp ce vorbea astfel. În ciuda isteţimii şi previziunii lui, Jean de Franţa fu înşelat de această durere. El o crezu văzând pe această tânără fată, ajunsă, în fine, în lumea bună, alungată dintr-o dată din casa unde şi-a petrecut tinereţea, marcată cu numele de ţigancă şi ajunsă într-o poziţie umilitoare şi mizerabilă.

— Eh, bine, spuse el cedând datorită naturii sale generoase, dacă vei fi alungată de sir Robert, noi îţi vom ura bun venit, noi pe care tu ne-ai renegat.

Miss Ellen clătină din cap.

— Ah! nu ştii, spuse ea, cât de greu îmi este, Jean, pentru că am trăit până acum ca o moştenitoare. Eu am luptat împotriva

voastră, acum îmi pare rău; am vrut să devin soţia lui Roger, acum îmi pare rău, dar nu mă ucide, ai milă de mine. Eu nu voi mai întreprinde nimic împotriva ta.

— Eu trebuie să o iau pe Cynthia, unde este?

— Este aici, spuse miss Ellen. Ei bine! Ai o armată misterioasă la dispoziţia ta. Cheamă-i, escaladaţi aceşti pereţi, asediaţi hotelul: astfel, o veţi găsi şi sir Robert nu mă va acuza că l-am trădat.

— Unde este Cynthia? reluă ţiganul cu o voce imperativă. Trebuie să aflu. Vorbeşte, altfel, va fi vai de tine, Topsy.

Ţiganca ştia cum să joace rolul unei femei înspăimântate, devenind palidă.

— Ah! spuse ea, mai bine să trăiesc în continuare mizerabil şi ca o vagaboandă decât să mor la douăzeci şi doi de ani. Vino, îţi voi arăta unde este Cynthia închisă.

— Mergi înaintea mea, ordonă Jean de Franţa, şi dacă îndrăzneşti să ţipi, gândeşte-te că va fi ultimul tău strigăt, pentru că te voi înjunghia înainte de a-l scoate pe al doilea.

Miss Ellen îşi ridică ochii care înotau în lacrimi.

— Din păcate! spuse ea, eu sunt cea aspru pedepsită, cred că nu voi rezista!

Şi ea se îndreptă spre peşteră, care era situată la celălalt capăt al grădinii. Jean de Franţa o urma la un pas distanţă. Când ea fu pe prag, se întoarse:

— Jean, spuse ea, cel puţin îmi vei face o favoare?

— Vorbeşte.

— După ce o vei găsi pe Cynthia, să-mi legi mâinile şi picioarele şi să-mi pui un căluş la gură. Cel puţin sir Robert va crede că n-am cedat decât după ce am fost forţată.

— Fie, spuse Jean Franţa, îţi promit.

Intrarea în peşteră era destul de întunecoasă.

— Unde mă conduci? întrebă Jean care făcu o mişcare de sfidare.

— Ascultă-mă, spuse miss Ellen, există în fundul acestei peşteri o cameră spaţioasă, care nu este cunoscută decât de mine şi de sir Robert. Este camera în care am închis-o pe Cynthia. Un singur servitor ştie despre acest secret. Ia-mi mâna şi urmează-mă. După ce vom intra, ne vom procura lumină. Ai un amnar?

— Da, zise Jean de Franţa.

Fata îl luă de mână şi el se lăsă îndrumat. Dar el ţinea tot timpul pumnalul său pregătit să lovească la cea mai mică

surpriză. Atunci când erau în peşteră, miss Ellen se opri:

— Aici este, spuse ea.

Jean de Franţa întinse spre ea fitilul său şi amnarul.

Fitilul ardea, regele ţiganilor aruncă repede o privire în jurul lui. Peştera era goală şi nu era nici o uşă.

— Ţi-ai bătut joc de mine deci? spuse el în căutarea Cynthiei.

— Dimpotrivă, spuse ea. Priveşte acest bloc de granit care se află în fundul peşterii. Ei, bine! Acest bloc ascunde intrarea în sala subterană în care Cynthia este închisă. Dar eu nu sunt suficient de puternică pentru a face ca această piatră să se mişte pe pivotul care-i stă la bază. Ne-ar trebui umărul lui Samson.

— Bah! spuse Jean de Franţa, şi eu sunt destul de puternic.

Şi el se propti în blocul de piatră.

— Împinge cu putere! spuse miss Ellen, care îi făcea lumină cu fitilul.

Jean de Franţa îşi luă pumnalul în dinţi şi, cu ochii fixaţi pe miss Ellen, îşi propti un umăr de blocul de granit.

— Hai, curaj! repetă miss Ellen.

Jean, care se aştepta la o rezistenţă foarte mare, dădu o viguroasă lovitură cu umărul, dar, dintr-o dată, blocul de granit se răsuci brusc, ca şi cum ar fi alunecat pe caneluri unse cu grijă, şi Jean de Franţa, îşi pierdu echilibrul, căzu cu capul în prăpastia care tocmai se întredeschise.

Miss Ellen auzi un strigăt teribil, un blestem de moarte care se ridică din adâncul acelui abis, apoi blocul, ascultând de un mecanism ingenios inventat de lordul Shafftesbury, îşi reluă locul său obişnuit. Atunci, ţiganca stinse fitilul şi ieşi liniştită din peşteră spunând:

— Dacă Jean de Franţa nu a fost ucis în cădere, sigur el va muri de foame în cel mult trei zile.

Capitolul XV

Cu toate acestea, Samson rămase supraveghind strada, ascuns în spatele unui copac şi fără să piardă din vedere uşa principală a hotelului Walden. Se scurse o oră. Zgomotul unei trăsuri se auzi şi imediat colosul recunoscu livreaua baronetului. Vizitiul spuse să i se deschidă poarta şi trăsura dispăru de partea cealaltă a grilajului. Atunci Samson fugi pe alee şi făcu să se audă strigătul unei bufniţe. Apoi aşteptă. Jean de Franţa nu

răspunse.

„Acesta este, probabil, în interiorul hotelului”, gândea Samson, a cărui inteligenţă nu ţinea cont de mijlocul utilizat de către Jean de Franţa pentru a intra în grădină, atunci când el refuză ajutorul umărului său pentru a forţa poarta.

Samson începu să umble încoace şi încolo. Gigantul, se ştie, era înzestrat cu o răbdare deja dovedită, şi el se plimbă timp de o oră, aşteptându-l pe Jean de Franţa, care nu se întorcea. Dintr-o dată, piciorul său lovi cu piciorul un obiect negricios care se rostogoli pe sol. Samson se opri şi înţelese că avea de-a face cu un om beat sau un cadavru. El se aplecă tremurând, temându-se că putea să fie Jean de Franţa; dar el imediat îl recunoscu pe Lionel. Lionel pierdea sânge picătură cu picătură şi era nemişcat. Samson îi puse mâna pe piept. Trăia încă. Gigantul avea o inimă de aur, el nu se întrebă la început de ce Lionel era acolo sângerând şi lipsit de viaţă; nu s-a mai gândit că poate era opera lui Jean de Franţa şi că trebuia să respecte voinţa stăpânului său. Îl încărcă pe Lionel pe umerii săi şi fugi spre St. Gilles unde era un post de soldaţi şi paznici. Greutatea unui om pe umerii săi nu îl împiedica pe Samson să alerge. El ajunse la acel post în câteva minute, intră dând buzna şi depuse corpul lui Lionel pe un pat de campanie.

— Iată un om pe care l-am găsit în stradă; el încă trăieşte, salvaţi-l, spuse el, este datoria voastră.

Şi el fugi înainte ca celor de faţă să le treacă prin gând să-i solicite vreo explicaţie. Când au vrut să alerge după el, acesta era deja departe şi, astfel, au fost nevoiţi să se întoarcă la postul lor. Dar, în zadar repeta Samson strigătul său de bufniţă, nici un strigăt nu-i răspundea, iar micuţa poartă a grădinii rămase închisă. Atunci Samson se gândi că Jean de Franţa ieşise în timp ce el îl transporta pe Lionel la postul gardienilor de noapte şi decise să se întoarcă în Wapping, sperând să-l găsească lângă patul lui Elspy. Bolton şi Dinah erau acolo singuri, şi căzu pradă unei puternici anxietăţi.

— Unde este stăpânul? întrebă Samson în timp ce intra în cameră.

— Noi nu l-am văzut, răspunse Bolton.

Samson le povesti atunci despre expediţia lor expunând toate detaliile. Bolton ascultă cu o uimire amestecată de nelinişte. Când Samson termină, Bolton exclamă:

— Dacă mâine, în zori, Jean nu va reapare, voi merge acasă la sir Robert Walden, şi el îmi va spune ce s-a întâmplat cu Jean.

Dar Samson avea o mare încredere în puterea, în abilitatea şi resursele infinite ale regelui ţiganilor.

— Oh! Nu vă faceţi griji, spuse el, Jean va reveni!

Într-adevăr, a doua zi de dimineaţă, cum Elspy se trezi după ce petrecuse o noapte destul de liniştită care o puse în afara pericolului, Bolton, după ce-i dăduse instrucţiuni lui Dinah pentru a doua zi, îşi luă haina şi se pregăti să meargă acasă la sir Robert Walden. Bravul chirurg era dispus să se poarte cu o violenţă extremă ca să afle ce s-a întâmplat cu Jean de Franţa, dar atunci când încercă să iasă, se auzi o bătaie la uşă.

— Cine e acolo? întrebă Samson care i se aşeză în cale.

El văzu un necunoscut care depuse o hârtie sub uşă, strigându-i ţiganului:

— *Maïde evoy banty!*[9]

Apoi el fugi, înainte ca Samson să-i vadă faţa şi să-l recunoască ca pe un frate din tribul său.

Samson se aplecă şi luă hârtia care era îndoită într-un anume fel utilizat numai de către ţigani, şi îşi aruncă privirea. Hârtia conţinea aceste rânduri scrise în zingari:

„Nu mă căutaţi şi aşteptaţi-mă cu răbdare,
cinci sau şase zile.
Totul este bine.”

Hârtia pe care erau scrise aceste cuvinte, observă Samson, fusese ruptă din carnetul pe care Jean de Franţa îl purta, de obicei, asupra lui; colosul recunoscu scrisul de mână al regelui ţiganilor. El se întoarse bucuros spre Bolton şi-i traduse biletul. Bolton respiră uşurat, apoi începu să se gândească la împrejurările în care Jean de Franţa fusese obligat la această absenţă neaşteptată; dar nici el, nici Samson n-au presupus o singură clipă că nu era mâna regelui ţiganilor cea care scrisese acele rânduri.

*
* *

Să vedem acum cum miss Ellen îşi încheiase acea seară bogată în emoţii tragice. După ce ieşi din peştera care îi servea drept sicriu lui Jean de Franţa, frumoasa ţigancă începu să se gândească la Lionel. „De ce nu venise? Cum procurase Jean de

---

[9] *Maïde evoy banty!* — Iată, pentru tine! (în zingari)

Franţa cheia pe care ea i-o dăduse lui Lionel?” Aceste două întrebări păreau fără răspuns, admiţând veridicitatea cuvintelor lui Jean de Franţa: „Asiguraţi-vă că nu l-am ucis pe Lionel”. Dar dacă nu l-a ucis, cum ar fi putut Lionel să-i dea cheia?...

Primul gând al lui miss Ellen a fost de a alerga spre acea stradă şi de a o explora, dar prudenţa o împiedică. În mod evident, Jean de Franţa, în eventualitatea că cineva ar fi atentat asupra lui, a trebuit să-şi plaseze oamenii în imediata apropiere a hotelului, şi, în special, pe stradă. Teama de a cădea în mâinile lor, au făcut-o să se întoarcă din drum. Dar, în timp ce se întorcea, piciorul său lovi un mic obiect ce se culcă pe pământ.

Miss Ellen se aplecă şi văzu un carnet. Era carnetul lui Jean de Franţa care-l scăpă din buzunarul său, în timp ce o strângea de gât pe miss Ellen, somând-o să-i spună unde este Cynthia. Miss Ellen luă carnetul, se înapoie la hotel, fără să aprindă lumina, şi intră în camera sa, fără a face nici un zgomot. Acolo, ea reaprinse o lumânare şi începu să examineze carnetul regelui ţiganilor. Acesta conţinea câteva cuvinte în creion, în zingari, limba maternă a lui Topsy, pe care niciodată nu o uitase; aşa că putea să descifreze caracterele bizare scrise pe aceste foi; dar aceste cuvinte vorbeau despre afacerile externe ale marchizului Roger, şi i se păru să n-aibă nici un interes pentru ea. Doar analiză cu răbdare scrisul alungit şi ferm al lui Jean de Franţa, luă un creion şi o foaie de hârtie şi începu să imite acest scris, cu răbdarea şi tenacitatea unui falsificator. După o oră, ea rupse o foaie albă dintr-un carnet şi scrise cu o mână sigură biletul pe care am văzut că l-a primit Samson. După care se duse la culcare, puţin îngrijorată de soarta lui Lionel, dar bucuroasă la gândul că Jean de Franţa era acum în puterea ei. A doua zi, la scurt timp înainte de revărsatul zorilor, miss Ellen se ridică fără zgomot şi merse să trezească pe unul din cei doi servitori pe care sir Robert Walden i-i puse la dispoziţie. Acest bărbat se întoarse târziu în noapte, după ce i-a lăsat pe baiadera Daï-Natha şi pe valetul Black la căsuţă să o supravegheze şi să o ţină prizonieră pe Cynthia.

— Joe, spuse miss Ellen, ai o memorie bună?

— Excelentă.

— Vei ţine minte aceste trei cuvinte pe care ţi le voi spune?

— Eu aşa sper, miss.

— Ascultă, atunci.

Şi miss Ellen rosti aceste trei cuvinte:

„Maïde evoy banty”.

— *Maïde evoy banty*! repetă Joe.

— Scrie-le, dacă te temi să nu ţi le aminteşti.

— Oh! este inutil, miss.

— Asta înseamnă, spuse miss Ellen, în limba ţiganilor: „Aceasta este pentru tine”.

— Ah! spuse Joe, acesta este o limbă ciudată.

— Ştii casa din Wapping?

— Unde locuia Cynthia? Da.

— Vei merge până acolo, vei bate la uşă, apoi vei băga această hârtie pe sub uşă, spunând cele trei cuvinte pe care le-ai învăţat; după care vei fugi imediat, şi să ai grijă să nu ţi se vadă faţa.

Joe se înclină şi plecă. În timp ce el se achita de îndeplinirea sarcinilor legate de acel mesaj, fiind destul de abil să nu-i arate lui Samson că el avea de-a face cu un adevărat ţigan, sir Robert Walden o rugă pe nepoata sa să fie suficient de bună să-l primească.

— Ah! spuse miss Ellen, dacă mi-a urmat instrucţiunile punct cu punct, înainte de trei zile toată Londra va şti că Roger este fiul unei ţigănci.

Sir Robert intră la nepoata sa, cu o faţă zâmbitoare.

— Ei bine! spuse el, totul a mers bine, această noapte?

— Din partea mea, cel puţin, spuse miss Ellen. Noi o avem pe Cynthia.

— Ah! spuse sir Robert cu un aer indiferent.

— Şi d-ta, unchiule, ce-ai făcut?

— I-am invitat la cină pe cei trei bărbaţi pe care i-ai numit, adică, sir Arthur Rood, sir Alberic Berny şi sir Edward Janson.

— L-ai văzut pe marchiz?

— El a venit la club la ora unu dimineaţa.

— Bine.

— Am adus în conversaţie vorba despre celebrul club *Hermina*[10], această asociaţie misterioasă, care pare un mic tribunal secret al modei.

— Ce a făcut marchizul?

— El a susţinut că acest club nu există. După această remarcă, câţiva oameni au zâmbit, apoi marchizul a exclamat: „Ei bine! domnilor, în cazul în care clubul *Hermina* există, vreau

[10] Hermină – animal carnivor asemănător cu nevăstuica, având blana cafenie vara, albă, fină şi lucioasă iarna; hermelină; în original, în limba franceză: *l’Hermine* (n.tr.)

să mă alătur membrilor lui!”

— Victorie! exclamă miss Ellen.

— Acum, spuse sir Robert Walden, am făcut ceea ce ai vrut, îmi vei explica ce se întâmplă?

— Nu, unchiule.

— Ah! Într-adevăr? spuse sir Robert, vrei să păstrezi secretul?

— Da, doar v-am promis că vă voi dovedi, ţie şi doamnei Cecily, că Roger este fiul Cynthiei şi voi demonstra acest lucru!

— Când?

— Probabil că mâine seară, şi nu veţi fi singurii care vor afla.

— Ah! spuse sir Robert, despre cine vorbeşti?

— Despre toţi reprezentanţii modei engleze.

Sir Robert se încruntă.

— Dar, spuse el, nu ar fi mai bine să fie evitat un scandal?

— Acest scandal este necesar.

— De ce?

— Deoarece Roger nu va fi de acord cu demascarea sa.

— El este loial, cu toate acestea.

Miss Ellen zâmbi ironic.

— El nu va ceda altfel scaunul de pair englez; apoi, adăugă ea, ştiţi bine că lady Cecily refuză să creadă că Roger nu este fiul ei.

— Adevărat! spuse sir Robert resemnându-se să se încreadă în geniul machiavelic al lui miss Ellen.

Capitolul XVI

La ora zece, chirurgul Bolton se prezentă la casa marchizului d’Asburthon. El venise deja de dimineaţă, dar i se spuse că marchizul doarme şi că nu putea să-l primească. De această dată, Bolton îl găsi pe Roger stând pe scaun, cu faţa zâmbitoare, cu o expresie de fericire plină de mister vizibilă în ochii lui. Bolton venise pentru a se asigura de progresul înregistrat de remediul lui Josua. Roger întinse braţul gol. Compresa produsese o umflătură uşoară, dar ea făcu să dispară complet semnul de ţigan. În timp ce Bolton îndepărta pansamentul, Roger spuse:

— Aţi auzit de clubul *Hermina*?

— Niciodată, spuse chirurgul. Ce este acesta?

— Este o asociaţie misterioasă, care are o singură misiune.

— Care?

— Cea de a pedepsi greşelile de *lèse-élégance*[11] şi de a urmări

[11] *lèse-élégance* – jignire adusă persoanei sau autorităţii unui

excesele nobililor care îşi încalcă îndatoririle rangului lor.

— Nu înţeleg foarte bine, spuse Bolton.

— Nu l-am înţeles nici eu de la început, dar mi s-a explicat cum stau lucrurile în toate detaliile.

— Atunci, o rog pe Excelenţa Voastră să-mi facă acelaşi serviciu.

— Ascultă, spuse Roger. Se pare că această asociaţie s-a format în Londra, cu un an în urmă, un fel de tribunal secret al nobilimii şi al modei, ale cărui hotărâri sunt definitive.

— Dar pe cine condamnă?

— Pe orice gentleman care încalcă legile nobilimii. Iată, de exemplu, un gentilom care a participat la cursele de alergări şi care a folosit un truc oarecare pentru a câştiga premiul: l-a cumpărat pe jocheul adversarului său şi a trişat în legătură cu greutatea care trebuia să fie pe calul lui.

— Ei bine, spune Bolton.

— Într-o dimineaţă, intrând în grajd, îngrijitorii au găsit calul câştigător sugrumat pe aşternutul său de paie. Clubul *Hermina* a ordonat şi a pus în aplicare această sentinţă.

— Asta e o metodă originală, spuse Bolton.

Roger continuă:

— Să zicem că un om de casă mare, duce sau pair, s-ar gândi ca, pentru a-şi recâştiga reputaţia, să se căsătorească cu fiica unui negustor milionar; altul şi-ar încredinţa ultimele sale guinee unui negustor care ar deveni în secret asociatul său.

— Şi ce ar face clubul?

— În primul caz, speculatorul nobil vede venind la hotelul său un camion încărcat cu butoaie de melasă şi cutii de săpun, pe care clubul pictează semnele vinovăţiei.

— Şi în al doilea caz?

— Comerciantul intră în faliment în câteva luni.

— Ah, deci aşa! spuse Bolton, râzând, iată o asociaţie foarte excentrică.

— Da, dacă aceasta există, spuse Roger.

— Ah! Nu sunteţi sigur de existenţa sa?

— Toată lumea vorbeşte despre asta de ceva timp, dar nimeni nu s-a lăudat să facă parte din acest club, nimeni încă nu a putut spune unde-şi are sediul, care este statutul său, numărul de sesiuni, etc.

— Domnule marchiz, spuse Bolton cu un zâmbet, cred că

---

suveran, în ţările monarhice.

acest lucru este un roman fantastic inventat în mod expres pentru a seduce imaginaţia inactivă.

— Aceasta este ceea ce voi şti în curând, spuse Roger.

— Cum aşa?

— În această noapte, la clubul *Frumoşilor* (Clubul Frumoşilor), se va vorbi despre această misterioasă asociaţie.

— Ah!

— Desigur, printre cele treizeci sau patruzeci de persoane care vor fi acolo, va exista cel puţin un membru al clubului *Hermina*, dacă nu mai mult, admiţând că acel club există.

— Este sigur, spuse Bolton, că, dacă există într-adevăr un club *Hermina*, el a recrutat o parte dintre membrii clubului *Frumoşilor*. Asta e ceea ce cred.

— Ei bine? spuse chirurgul.

— Aşa că am aruncat o provocare pe care am înscris-o în cartea pairilor, după cum urmează: „Marchizul Roger d'Asburthon spune că nu crede în existenţa clubului *Hermina*, şi se angajează să doneze o sută de livre săracilor din parohia din Saint-Gilles, dacă presupusul club *Hermina* este de acord să-şi dezvăluie existenţa; în acest din urmă caz, marchizul d'Asburthon solicită onoarea de a fi admis printre membrii săi."

— Şi clubul nu a dat nici o veste?

— Nu încă.

În timp ce marchizul vorbea aşa, valetul său intră şi îi prezentă pe un platou din argint aurit un bilet învelit cu un petec mare din satin alb, imprimat cu semne argintii. Această misivă ciudată avea semnul unei hermine imprimat pe un sigiliu din ceară albă.

— Oh, oh! spuse Roger arătându-i sigiliul lui Bolton, cred că săracii din Saint-Gilles au câştigat pariul de o sută de livre.

Şi el deschise mesajul, care nu conţinea decât aceste câteva rânduri:

Clubul Hermina acceptă provocarea marchizului d'Asburthon, şi-l va primi în această noapte printre membrii săi, dacă el va consimţi să se supună testelor la care va fi supus.

— Ce veţi spune? întrebă curios chirurgul.

— Mă întreabă, spuse Roger râzând, dacă sunt destul de curajos să mă supun testelor pe care trebuie să le trec pentru a intra în sanctuar.

— Şi v-aţi decis?

— O plimbare pe un râu de foc, continuă marchizul, şi să mă arunc cu capul înainte într-un abis cu ţepi din lame de seceră.

Bolton clătină din cap, în timp ce inhala încet o priză de tutun.

— Deci, spuse el, vă aşteptaţi că vin să vă caute în seara asta?

— Desigur.

— Ei bine, domnule marchiz, cred că aţi comis o imprudenţă şi că acum veţi face o nebunie.

— Este posibil, spuse Roger, dar dacă aş refuza, ar fi o laşitate din partea mea, ceea ce ar fi mult mai grav.

Bolton îşi luă bastonul şi pălăria şi strânse mâna pe care i-o întinse tânărul lord.

— Pe mâine, doctore.

— Pe mâine, milord, răspunse acesta din urmă făcând o plecăciune.

„Această poveste a clubului Hermine mă îngrijorează puternic, spuse medicul în timp ce ajunse la casa lui, trebuie să fie «mâna» lui Topsy!”

Roger rămase la masa sa de lucru, răsfoind o broşură politică. O oră trecu fără să audă cel mai mic zgomot în hotel. Nerăbdarea începea să pună stăpânire pe el.

„Mi se pare o impertinenţă, spuse el în cele din urmă în şoaptă, că mă lasă să aştept atât.”

Şi el începu să se plimbe prin cameră, sperând în orice moment să audă sunetul clopotului care anunţa sosirea unui vizitator. Dar clopotul rămase mut. Numai când acul pendulei plasate pe cămin ajunse în dreptul orei doisprezece, o uşă se deschise în tăcere ca şi cum ea ar fi fost împinsă de mâna unei fantome; niciunul dintre funcţionarii hotelului nu se arătă să anunţe un vizitator; dar un personaj mascat, înfăşurat din cap până-n picioare cu o mantie mare neagră, apăru în prag, punând un deget la buze pentru a impune tăcerea tânărului marchiz. Roger făcu doi paşi spre omul mascat, invitându-l cu un gest să intre. Acesta închise uşa la fel de tăcut cum o deschise şi veni, tăcut şi serios, înaintea lui Roger.

— După modul misterios în care aţi intrat în casa mea, spuse tânărul, îmi dau seama cine sunteţi.

Omul mascat făcu o reverenţă.

— Sunteţi mesagerul clubului *Hermina*; vă aşteptam, dar cum aţi ajuns până aici?

Omul mascat spuse cu o voce solemnă:

— Noi ştim să trecem prin uşile cele mai ferecate, prin cele

mai groase ziduri, şi putem, la nevoie, să ne facem invizibili!

Această voce îi era necunoscută lui Roger.

„Iată o punere în scenă convenabilă”, gândi el.

— Să vedem, cum stau lucrurile?... Ar trebui să chem să mi se păzească uşa? adăugă el, privindu-l pe mesager.

— Domnia Voastră, spuse omul mascat, dacă veţi trage de cordonul soneriei, nimeni nu va veni.

— Deci, dispuneţi de oamenii mei?

— Nu trebuie să mă explic pe acest subiect.

— Fie! spuse Roger întinzându-i un scaun. Aştept!

Mesagerul rămase în picioare:

— Milord, spuse el, clubul *Hermina* nu caută să facă prozeliţi, dar salută pe cei care îndrăznesc să accepte încercările prin care a trecut fiecare din membrii săi...

— Testele repetate ale St. Vehme din Dortmund! îl întrerupse Roger râzând.

— Domnia Voastră a vrut să ştie dacă acest club există; clubul vă răspunde. Dacă Domnia Voastră vrea să se oprească aici, este încă timp.

— Nu, nu, repetă Roger: în cazul în care clubul există, doresc să mă alătur!

— V-aţi decis?

— Da.

— Domnia Voastră bănuieşte că va fi supusă unor încercări teribile.

— Le voi îndura.

— Aceasta reflectă faptul că, cine devine membru al clubului, va trebui să se supună ordinelor care i se vor da.

— Fie! spuse Roger.

— Sunteţi decis, milord?

— Da.

Mesagerul tăcu pentru câteva secunde.

— Atunci, Excelenţa Voastră va trebui să-mi facă un jurământ.

— Care?

— Veţi jura pe acest pumnal că veţi păstra tăcere profundă în legătură cu întrevederea noastră.

Şi mesagerul îşi scoase braţul drept de sub mantou, întinse lui Roger un pumnal din oţel lustruit cu o formă ciudată.

— Pe onoarea mea de gentilom, jur! spuse marchizul.

— Şi pe ceea ce am convenit între noi, adăugă omul mascat.

— Pe blazonul Asburthonilor, strămoşii mei, jur! spuse în continuare Roger.

Apoi, omul mascat repuse cuţitul într-o teacă din piele de capră, suspendată de gât şi îi spuse lui Roger:

— Mâine, la aceeaşi oră, voi veni pentru a vă conduce la clubul *Hermina*.

— E bine, spuse Roger, voi fi gata.

Omul mascat făcu un pas înapoi. Roger încercă să-l conducă:

— Nu mă urmaţi, spuse el: nu trebuie să ştiţi nici de unde am venit, nici încotro mă duc.

Şi merse încet spre uşă, o deschise şi părăsi sala. Roger îşi forţă degeaba urechea: el nu auzi decât sunetul paşilor săi; nicio mişcare nu se auzea pe scări sau în curtea hotelului, şi uşa principală, care scârţâia din balamalele sale, nu se deschise.

„Am avut dreptate, îşi spuse Roger, să pretind că acesta pare mult a fi un roman.”

Şi se duse la culcare fără ajutorul valetului său de cameră.

*
* *

A doua zi, la aceeaşi oră, marchizul Roger d’Asburthon aştepta cu nerăbdare pe mesagerul clubului *Hermina*. Scopul ciudat al acestei asociaţii, misterul în care era învăluită îi întărâtă în cel mai înalt grad curiozitatea lui Roger şi îi seducea tânăra sa imaginaţie. Fidel jurământului pe care-l făcu, marchizul nu spuse nimănui de discuţia sa cu omul mascat, nici de întâlnirea pe care urma să o aibă. Bolton venise în timpul zilei, dar nu îi puse nici o întrebare. Marchizul plecase la clubul *Frumoşilor*, aproape de la ora cinci, şi jucă şah. Acolo, se vorbi mult despre provocarea lui, dar el rămase tăcut pe acest subiect. În cele din urmă, el îşi petrecu seara acasă, numărând la început orele, apoi minutele... Când ceasul anunţă miezul nopţii, uşa dormitorului se deschise, ca şi mai înainte, fără nici un zgomot. Omul mascat era pe prag. El făcu un semn lui Roger, care voia să spună: „Veniţi! Vă aşteptăm”.

Roger se ridică, îşi luă mantia şi sabia, şi se îndreptă spre uşă.

Spre mirarea lui, marchizul văzu pe omul mascat traversând anticamera şi îndreptându-se spre un coridor care ducea la o scară de serviciu.

„Iată, îşi spuse el, un personaj care cunoaşte la fel de bine ca mine hotelul d’Asburthon.”

Scara era în întuneric, dar omul mascat înaintă primul şi coborî cu un pas ferm până la ultima treaptă ajungând în grădina hotelului. Acolo, el o luă pe o alee care ducea la o poartă

ascunsă. Roger îl urma pas cu pas. Poarta era deschisă şi de cealaltă parte a pragului, Roger văzu, o trăsură fără blazon, cu doi cai. Necunoscutul deschise portiera şi spuse:

— Urcaţi!

Roger îl ascultă şi străinul se aşeză alături de el. Miezul nopţii era anunţat de toate orologiile din Londra. Necunoscutul scoase apoi o eşarfă de mătase din buzunar şi-i spuse marchizului:

— Trebuie să vă leg la ochi.

— Fă-o! spuse Roger.

— Şi veţi jura, că orice s-ar întâmpla, nu veţi da jos legătura de la ochi.

— Jur.

Imediat ce Roger avu ochii acoperiţi, trăsura plecă la trap. Au mers aşa mai mult de o oră şi, la unele hopuri, marchizul înţelese că trăsura se întorcea adesea la coturile străzilor. În timpul călătoriei, omul mascat nu rosti niciun cuvânt. În cele din urmă, trăsura se opri.

— Am ajuns? întrebă atunci Roger.

— Da, răspunse străinul.

Şi el deschise portiera, coborî primul şi îi zise marchizului:

— Luaţi-mă de mână.

Roger coborî şi simţi sub picioare un nisip fin cum ar fi pe o alee dintr-o grădină. În acelaşi timp, auzi zgomotul trăsurii care se îndepărta şi acela al unei porţi care se închise în spatele lui.

— Acum, spuse străinul, puteţi să vă scoateţi legătura de la ochi.

Roger înlătură eşarfa care îi acoperea ochii şi începu să analizeze, cu curiozitate nestăpânită, locul în care se găsea.

Era un teren vast, înconjurat de ziduri înalte care limitau vederea şi, plantate ici şi acolo, erau pâlcuri de copaci. O rază a lunii alunecă printre doi nori şi îi dezvălui câteva pietre albe acoperite de cruci negre, aşezate din loc în loc, păstrând o anumită distanţă între ele. Marchizul se afla într-un cimitir. Oricât de curajos ar fi un om, el nu putea fi luat dintr-o dată pe timp de noapte şi dus în cimitir, fără a simţi o bătaie puternică de inimă.

— Iată, spuse el însoţitorului său, un loc ciudat de întâlnire.

Străinul nu răspunse şi începu să traverseze locul unde se aflau mormintele, urmat îndeaproape de marchiz. Noaptea era tăcută, cimitirul era atât de mare că Roger nu-i putea observa marginile. Dintr-o dată se opri şi câteva picături de sudoare îi apărură pe frunte. O formă albă alunecă ca un abur pe sub frunzişul întunecat al brazilor.

— Ce aveţi? spuse omul mascat.

— Nu aţi văzut? murmură Roger arătând spre locul unde acea formă albă dispăruse.

— Este un mort care a venit să se plimbe la lumina lunii şi care s-a întors în mormântul său, răspunse necunoscutul. Dacă vă e frică, să ne întoarcem.

— Nu! strigă Roger, nu mă tem nici de morţi, nici de vii.

Şi el merse cu hotărâre. În faţa lui era o mică movilă pe care se afla un monument de marmură care avea forma şi înălţimea unui cavou de familie.

— Acolo este, zise omul mascat, arătând spre uşa cavoului.

— Ah! făcu Roger cu indiferenţă.

În timp ce vorbea, uşa cavoului se roti din balamalele sale şi se deschise fără zgomot. Instantaneu, lampa de fier suspendată de tavan aruncă o strălucire fosforescentă şi cele trei ramuri se aprinseră succesiv.

— Trebuie să intraţi singur, continuă necunoscutul. Veţi trece printre cele două morminte de alături; apoi veţi găsi o scară pe care trebuie să coborâţi. Când veţi simţi ultima treaptă sub piciorul dvs., veţi ajunge într-un coridor subteran.

— Şi apoi? întrebă Roger.

— Apoi, veţi continua să mergeţi la dreapta în faţa dvs., până ce veţi găsi a doua scară pe care veţi urca.

— Şi la sfârşitul acestei scări?

— Veţi găsi o uşă închisă. Apoi, veţi bate scurt de trei ori în timp ce vă veţi spune numele.

— Bine, spuse Roger.

— Acum, spuse omul mascat, îmi veţi da sabia.

— De ce?

— Acestea sunt cerinţele din statutul nostru.

Roger îşi desfăcu centura şi îi întinse sabia cu o supunere pasivă.

— Nu aveţi alte arme la dvs., nici pistoale, nici pumnal?

— Nu, spune Roger.

— Deci, mergeţi, spuse omul mascat postându-se în faţa uşii cavoului, în interiorul căruia pătrundeau razele lunii.

Roger intră. El văzu de fapt două morminte de marmură neagră peste care erau culcate două statui de marmură albă, care semănau cu două cadavre; dar el parcurse drumul fără a se tulbura şi găsi scara indicată. Roger coborî, una câte una şi în întuneric, treptele scării, numărându-le mecanic şi avansă cu precauţie. Scara avea şaptezeci şi nouă de trepte. La ultima,

marchizul simţi un nisip ud sub picioarele sale. Făcu trei paşi înainte; deodată o mână de gheaţă din umbră îi atinse încheietura mâinii.

— Unde mergeţi? spuse o voce înăbuşită.

— Unde sunt aşteptat, răspunse tânărul fără emoţie.

— Treceţi! spuse vocea.

Roger îşi continuă mersul pe jos. Astfel, el îşi urmă drumul preţ de cinci minute, păşind la întâmplare, cu mâinile întinse înainte, întrebându-se uneori, dacă nu va ajunge cumva la buza unei prăpăstii. În cele din urmă, întâlni un obstacol: era prima treaptă a celei de-a doua scări despre care îi vorbise omul cu mască. El începu să urce, numărând din nou treptele. La a treizecea, auzi un sunet înăbuşit destul de asemănător cu huruitul îndepărtat de roţi. El se opri şi ascultă. Zgomotul slăbi în intensitate şi se îndepărtă într-o direcţie opusă. Roger înţelese că era sub o boltă şi că, deasupra acestei bolte, era o stradă. Sunetul care se auzise nu era altceva decât zgomotul unei trăsuri în mers. După ce zgomotul se opri, Roger îşi continuă marşul. A doua scară avea, la fel ca prima, şaptezeci şi nouă de trepte. La ultima, mâinile marchizului întâlniră o poartă masivă. Roger bătu încet de trei ori, la acelaşi interval de timp.

— Cine e acolo? spuse o voce care părea să vibreze de deasupra capului său.

— Acela pe care-l aşteptaţi.

— Numele d-voastră?

— Marchizul Roger d'Asburthon.

Poarta se deschise şi o lumină strălucitoare îl lovi în faţă.

Capitolul XVII

Să revenim la Cynthia pe care am lăsat-o în puterea lui miss Ellen, sub paza indiencei Daï-Natha. Valetul şi cele două femei rămaseră în ingenioasa ascunzătoare din bibliotecă, un sfert de o oră în plus după plecarea lui Jean de Franţa şi a lui Samson. Au stat până la sosirea lui Joe, celălalt valet care a vegheat pe malul stâng al Tamisei, şi atunci când acesta din urmă le-a strigat că Jean şi însoţitorul său erau în drum spre Londra, au decis să iasă afară. Paralizia ciudată a Cynthiei începuse să dispară. Ea îşi recăpătă, puţin câte puţin, forţa în membrele sale şi, în cele din urmă, limba i se eliberă. Au condus-o în micuţul salon şi aici, indianca îi spuse:

— Noi nu mai avem probleme acum, şi dvs. puteţi merge la culcare şi să dormiţi liniştită. Black vă va supraveghea. În zori, el se va culca şi eu îi voi lua locul pentru că trebuie să vă daţi seama că nu vă vom pierde din vedere nici pentru o clipă.

Cynthia nu răspunse. Ea se culcă în linişte şi închise ochii pentru a revedea în amintire acest fiu atât de tânăr, atât de nobil şi atât de frumos pe care ea-l văzuse la genunchii lui miss Ellen. Apoi, oboseala o neliniştea dar, până la urmă, somnul reuşi s-o biruiască. Atunci când se trezi, soarele se ridicase deasupra orizontului. Indianca şi valetul erau încă acolo.

— Până când mă veţi ţine închisă astfel? întrebă ea.

— Până ce domnişoara va veni.

— Ah! spuse Cynthia, şi când va veni?

— Noi nu ştim: poate în seara asta, poate mâine.

Apoi Cynthia se închise într-o tăcere absolută. Dar ea încă mai spera să-l vadă revenind pe Jean de Franţa sau pe Samson. Ziua trecu, seara veni: miss Ellen nu apăruse. A doua zi, Cynthia întreba în zadar, când va veni miss Ellen.

— Nu ştiu, răspunse din nou indianca.

În cele din urmă, spre seară, când suna ora opt, zgomotul unei trăsuri se auzi la uşa de căsuţei. Inima Cynthiei începu să bată cu putere. Ea credea că a sosit Jean de Franţa. Dar speranţa sa se risipi imediat deoarece valetul Black intră şi spuse:

— A venit miss Ellen.

La această ştire în inima Cynthiei începu o luptă violentă între conştiinţa sa care-i spunea: „Fii atentă!” şi amintirea acelei întrevederi între miss Ellen şi Roger care-i spunea: „Ea îl iubeşte!”

Miss Ellen intră. Ea era zâmbitoare şi fericirea i se citea în privire. Ea veni la Cynthia şi îi prinse mâna:

— Ah! spuse ea, dacă aţi şti cât de nerăbdătoare am fost să vă văd.

Cynthia îşi retrase mâna şi o privi pe ţigancă cu o privire sfidătoare.

— Dvs., mama lui Roger, iubitul meu, continuă miss Ellen care se pregătise din timp pentru acest rol.

Cynthia zâmbi cu milă.

— Vă înşelaţi, spuse ea, nu am niciun fiu.

— Ei bine, spuse miss Ellen observând-o, în aceste cuvinte o recunosc pe mama devotată, resemnată, sărmana ţigancă care trăieşte în umbră pentru a-i permite fiului său să strălucească în prim rang al nobilimii.

Dar, Cynthia rămase impasibilă.

Miss Ellen continuă:

— Nu aveţi încredere în mine şi aveţi dreptate în aparenţă, pentru că trebuia să vă spun că am fost inamicul fiului dvs. şi, martor îmi este Dumnezeu, cu toate acestea, îl iubesc.

Ea îşi duse mâna la inimă.

— Ah! dragă Roger, murmură ea.

— Miss Ellen, spuse Cynthia cu siguranţă, nu am niciun fiu şi nu am nimic în comun cu domnul despre care vorbeşti, dar, admiţând un moment că aş fi mama lui, cum să am încredere într-o femeie care m-a răpit de pe stradă şi care mă ţine închisă aici prizonieră, după ce m-a torturat o infamă creatură.

— Cine v-a spus că tot ce s-a făcut aici a fost făcut la ordinele mele? Cine v-a spus, continuă miss Ellen, că nu am suferit şi eu, până acum, o constrângere crudă, că voinţa mea, conştiinţa mea nu au fost abuzate? Dar, spuse ea cu un surâs amar, aş pierde cuvintele mele căutând să vă conving; şi nu am decât un singur lucru să vă spun acum: sunteţi liberă!

Cynthia îşi înăbuşi un strigăt de bucurie.

— Liberă! spuse ea făcând un pas spre uşa pe care miss Ellen veni s-o deschidă.

— Ce aşteptaţi? răspunse aceasta din urmă văzând-o că ezită.

— Aştept, spuse Cynthia cu calm, să-mi spuneţi de ce, după ce m-aţi ţinut prizonieră timp de două zile, îmi redaţi acum libertatea?

— Pentru că, spuse miss Ellen cu emoţie, trebuia să mă lăsaţi să cred pentru o clipă că sunteţi mama lui Roger.

Cynthia tăcu. Miss Ellen continuă:

— Îl iubesc pe Roger şi Roger mă iubeşte. Un bărbat s-a pus între noi; îl cunoaşteţi, Cynthia: este Jean de Franţa. Ah! dacă aţi şti viclenia acestui om, care m-a urmărit cu o dragoste odioasă...

Cynthia tresări pentru că miss Ellen, în timp ce vorbea aşa, avea un accent de sinceritate, admirabil jucat.

— Jean de Franţa mă iubeşte, continuă miss Ellen, şi este hotărât să-şi piardă rivalul! Indiferent dacă Roger este sau nu fiul dvs., indiferent dacă este ţigan sau nobil, el are acum un inamic implacabil în Jean de Franţa, fratele dvs., care vă înşeală, aşa cum îl înşeală pe marchizul d’Asburthon, jucând o comedie nedemnă... Acum, duceţi-vă! Alăturaţi-vă acestui frate iubit şi conspiraţi împreună la pierderea lui Roger. Eu voi lupta singură împotriva voastră, pentru că îl iubesc, ascultaţi bine, şi vă voi dejuca toate uneltirile voastre tenebroase!

Şi miss Ellen se dădu deoparte pentru a-i permite mamei lui Roger să treacă. Cynthia era emoţionată, dar avu puterea de a face câţiva paşi spre uşă. Dar, în timp ce trecea pragul, miss Ellen îi luă cu vioiciune mâna şi îi spuse cu o emoţie exagerată:

— Cynthia, dacă vă iubiţi fratele, încercaţi să-l întoarceţi din drumul pe care a apucat-o; nu sunt decât o femeie, dar voi fi puternică pentru a-mi apăra fericirea!

Cynthia se opri din nou; ea era atât de zguduită, încât mai avea puţin şi secretul ei i-ar fi scăpat. Dintr-o dată se auzi de-afară galopul precipitat al unui cal şi, imediat după aceea, calul se opri, leoarcă de sudoare, la uşa căsuţei.

— Unde este miss Ellen? întrebă o voce emoţionată.

Miss Ellen se grăbi să iasă; Cynthia, surprinsă, o urmă. Un servitor în livreaua marchizului Roger d'Asburthon intră cu o scrisoare într-o mână.

— Ţineţi, miss Ellen, spuse el, este din partea stăpânului meu şi nu este timp de pierdut dacă vreţi să-l salvaţi!

Valetul părea pradă unei agitaţii accentuate. Miss Ellen luă scrisoarea, o deschise, îşi aruncă privirea pe ea şi scoase un ţipăt teribil, apoi leşină în braţele Cynthiei. Sărmana mamă, pierdută, luă scrisoarea şi citi:

„Adorata mea Ellen, am fost atras într-o capcană şi într-o oră voi fi mort dacă nu veniţi să mă salvaţi. Sunt în puterea membrilor clubului Hermina.

Roger”

Indianca Daï-Natha se grăbi şi o reanimă pe miss Ellen; ea deschise ochii imediat.

— Oh! Fugiţi! Fugiţi! spuse ea, vor să-l omoare!

Acest cuvânt străpunse inima sărmanei mame.

— Fiul meu! strigă ea sălbatic.

La rândul său, miss Ellen o ţinu în braţe.

— Ah! Veniţi, Cynthia, veniţi! strigă ea, fiecare minut care trece îi poate aduce moartea!

Şi Cynthia, pe jumătate moartă de spaimă, fu luată în braţele puternice ale unui valet şi plasată în trăsura lui miss Ellen, care aştepta la uşă; tânăra se aşeză alături de ea şi strigă vizitiului:

— Nu te opri decât la Saint-Gilles!

*
* *

Primul act al comediei fusese jucat: Cynthia se trădase; acel pericol despre care era vorba în biletul semnat „Roger” stoarse o mărturisire a maternităţii ei şi, dezarmată fiind, era în puterea lui miss Ellen. Trăsura traversă Londra ca un meteor. Nepoata lui sir Robert Walden plângea şi răspundea cu întreruperi întrebărilor Cynthiei, înnebunită de teamă.

Biata mamă nu înţelegea decât un lucru, că fiul său era în pericol de moarte. Din când în când, miss Ellen, care părea pradă unei terori fără nume, cobora geamul trăsurii şi striga vizitiului:

— Mai repede! Mai repede!

Şi totuşi, trăsura merse aproape două ore şi, în acest timp, i-a fost imposibil Cynthiei, care suferea groaznic, pentru a obţine de la miss Ellen vreo explicaţie. În cele din urmă, trăsura se opri; miss Ellen ieşi afară şi spuse:

— Veniţi! Veniţi!

Cynthia coborî, sprijinită de tânără, care plângea încontinuu. Cu toate acestea, înainte de a o urma, ea se uită repede în jurul ei. Locul unde se oprise trăsura era o stradă lungă pustie şi slab luminată. Cynthia văzu în faţa ei o casă întunecată, cu faţada sumbră, ale cărei ferestre nu lăsau să treacă lumina de afară. Ea bătu la uşă pe care o întredeschise un valet; miss Ellen rosti câteva cuvinte pe care ţiganca nu le înţelese; valetul apoi deschise larg uşa.

— Aici este, repetă miss Ellen copleşită de nelinişte. Veniţi! veniţi!...

Cynthia încă mai avea o scânteie de raţiune, o ultimă şi teribilă suspiciune o invadă, dar miss Ellen continua să strige cu glasul plin de lacrimi:

— Ah! Numai să nu ajungem prea târziu!...

Şi, cum Cynthia trecu pragul acestei case misterioase, uşa se închise după ea. În acelaşi timp, vizitiul spuse valetului îmbrăcat în livreaua d’Asburthon, care escortase trăsura:

— Ştii că stăpâna noastră ştie să plângă ca o Madeleine!

— Şi cu câtă convingere! adăugă valetul, râzând.

Capitolul XVIII

Să ne întoarcem acum în sanctuarul clubului *Hermina*, cu câteva minute înainte de sosirea celui care urma să devină membru, cu alte cuvinte, marchizul Roger d’Asburthon. Era o cameră rotundă, tapetată cu satin alb până în tavan şi iluminată

de o lustră şi de candelabre de argint. În mijlocul camerei, pe o masă de marmură albă, era un sicriu deschis, un ciocan şi cuie. Lângă sicriu era un butuc şi, în picioare lângă butuc, stătea un om mascat îmbrăcat în roşu ce se sprijinea pe o uriaşă sabie cu două tăişuri; butucul şi călăul se aflau într-un fel de bazin pătrat umplut cu tărâţe. Pe o scenă circulară doisprezece bărbaţi, îmbrăcaţi în toge lungi de hermină şi cu capul acoperit cu cagule de mătase albă, stăteau nemişcaţi ca nişte statui de marmură. În partea de sus a podiumului şi în faţa unei mese de cristal stătea în picioare un al treisprezecelea personaj, îmbrăcat ca şi ceilalţi membri ai clubului, cu o togă din hermină şi cu cagulă de mătase, dar purtând ca semn distinctiv, un colier de mărgele mari din jad alb. El avea înaintea lui, pe masă, câteva hârtii risipite, o micuţă baghetă de fildeş şi, pe un suport, o hermină de argint ai cărei ochi de rubin proiectau două raze sângeroase. După trecerea în revistă a documentelor plasate în faţa lui, bătu uşor pe masă cu bagheta sa de fildeş pentru a comanda atenţie şi spuse:

— Domnilor, v-am convocat pentru a vă pronunţa în legătură cu cererea de admitere adresată nouă de către un domn care are o mare reputaţie de curaj şi eleganţă.

Aceste cuvinte dovedeau din plin faptul că personajul care a deschis în acest fel sesiunea era preşedintele clubului *Hermina*. Unul din membri răspunse:

— Ştim că este vorba de primirea unui nou membru, dar nu ştim încă numele lui.

— Domnii mei, răspunse preşedintele, numele lui este marchizul Roger d'Asburthon.

Urmă un murmur printre membrii adunării, care putea fi luat drept aprobare.

— Dacă marchizul Roger vrea să ni se alăture, spuse un al treilea membru, cred că putem scurta dovezile; curajul său este atât de bine cunoscut...

Preşedintele impuse tăcere printr-un gest de întrerupere.

— Domnii mei, spuse el, înainte de a începe discuţia, trebuie să vă reamintesc, în câteva cuvinte, scopul asociaţiei noastre.

Cei doisprezece membri ai comitetului se plecară, în semn de aprobare. Preşedintele continuă:

— Ne-am impus sarcina de a pedepsi greşelile de etichetă ale aristocraţiei engleze, de urmărire a delictelor de *lèse-élégance*, de demascare a falşilor gentilomi, de a proteja pe adevăraţii nobili de duşmanii lor şi, în cele din urmă, pentru a ne asigura că

legile nobleţii nu sunt încălcate.

— Da, acesta este textul de lege, spuseră mai multe voci.

— Ei bine, domnilor, spuse preşedintele, un fapt foarte grav, o crimă, îndrăznesc să folosesc acest cuvânt, vă vor fi raportate. Este vorba de un aventurier, un ţigan care a reuşit să se substitue unui pair al Engliterei.

La aceste cuvinte izbucni o explozie de indignare în cameră. Preşedintele continuă:

— Am primit în această dimineaţă, în timp ce eraţi convocaţi pentru admiterea marchizului Roger d'Asburthon, o scrisoare al cărei conţinut vi-l voi comunica.

El începu să caute printre documentele plasate pe masă şi luă un bilet pe care începu să-l citească cu voce tare:

„Până în prezent, clubul Hermina s-a ocupat de probleme secundare care nu justificau numele său decât pe jumătate. Alungarea din Strand a lui Epsom, gentlemanul care a folosit viclenia pentru triumful calului său; împiedicarea unui lord să facă o mezalianţă; interzicând, în lumea modei, să se pretindă a fi membri ai clubului Frumoşilor cei care poartă bijuterii false şi-şi cârpesc dantelele, sunt cu siguranţă acte extrem de meritorii, dar clubul Hermina are lucruri mai bune de făcut.

Se pune următoarea întrebare: «Ce pedeapsă merită omul care a abuzat de buna-credinţă a unei întregi naţiuni, care, purtând titlul şi numele unui nobil mort în leagăn, s-a folosit de averea lui şi a avut îndrăzneala să stea în scaunul unui pair al Engliterei?»...”

Preşedintele întrerupse lectura.

— Clubul să-mi permită, spuse el, de a vă pune această întrebare ca şi corespondentul nostru anonim.

Şi el se adresă acelui bărbat care găsi că erau inutile dovezile pe care trebuia să le prezinte marchizul Roger:

— Ce pedeapsă aţi cere pentru acest om?

Cel întrebat răspunse:

— Îmi doresc să fie dat jos din scaunul său, în timpul şedinţei Camerei Lorzilor şi târât prin jgheaburile de scurgere ale Londrei.

— Şi d-ta? întrebă preşedintele pe un al doilea afiliat.

— Aş vota pentru deportare.

— Da, Botany-Bay! strigară mai multe voci.

Apoi, un alt membru se ridică şi spuse:

— Eu, domnilor, am o altă opinie.

— Vorbeşte, spuse preşedintele.

— Prima condiţie pentru a face parte din asociaţia noastră este de a fi un gentleman.

— E adevărat.

— Rectificatori ai greşelilor făcute nobilimii engleze, suntem cu toţii solidari unul cu celălalt. Dacă un lup este prins într-o stână, lupul va fi omorât, dacă printre nobili se strecoară un impostor, un hoţ de blazon, nobilimea va trebui să-şi facă dreptate.

— Bravo! Bravo!

— Dacă faptul raportat este adevărat, continuă oratorul, cer ca vinovatul să fie pedepsit cu moartea.

La aceste cuvinte, un fior străbătu adunarea şi toate privirile se îndreptară spre acel sicriu gol care părea că aşteaptă un cadavru pe care călăul mascat părea că este pregătit să i-l dea.

O tăcere de moarte dăinui timp de câteva secunde în această adunare de fantome; apoi, preşedintele luă iar scrisoarea şi continuă lectura:

„Infracţiunea semnalată va fi dovedită. Noi dorim doar ca problema pedepsei să-i fie prezentată solicitantului pe care clubul se pregăteşte să-l primească, adică marchizului Roger d'Asburthon. După ce marchizul îşi va spune părerea, preşedintele clubului va putea deschide o a doua scrisoare sigilată care va fi depusă pe masa de cristal de către un membru al comisiei. Această scrisoare va conţine numele vinovatului, care se găseşte printre membrii clubului Hermina."

Aceasta ultimă propoziţie ridică un murmur general.

— Este o farsă! strigară mai multe voci.

— Ştim cu toţii! spuse altul.

— Domnii mei, spuse preşedintele cu gravitate, mi se vorbeşte despre dovezi.

— În cazul în care aceste dovezi sunt convingătoare, spuse un afiliat al clubului, cer ca cel vinovat să fie judecat imediat.

— Da, da, spuseră mai multe voci.

— Şi sabia să îi aducă sfârşitul! adăugă cel care se impuse ca acuzator public.

În acel moment, se auziră trei bătăi la uşă.

— Iată beneficiarul, spuse preşedintele; tăcere, domnii mei!

Când Roger îşi auzi strigat numele, uşa se deschise şi tânărul bărbat se opri în prag.

Roger privi surprins la această sală îmbrăcată în alb, la aceşti oameni mascaţi şi zâmbi văzând butucul, sicriul şi purtătorul de sabie. Apoi, el înaintă cu un pas ferm şi salută de trei ori.

— Cine sunteţi, repetă preşedintele, dvs. care aţi avut îndrăzneala de a pătrunde în acest loc?

— Numele meu este Roger, marchiz d'Asburthon, şi sunt colonel al dragonilor regelui.

— Ce vreţi?

— Vă solicit onoarea de a face parte din clubul Hermina.

— Apropiaţi-vă.

Roger, cu capul descoperit, făcu încă trei paşi.

— Sunteţi gentilom?

— Da, milord.

— Nu v-aţi pierdut onoarea?

— Niciodată.

— Este bine. Acum, răspundeţi la această întrebare: „Ce pedeapsă credeţi că merită un om care, atribuindu-şi un nume şi o calitate care nu-i aparţin, ar fi minţit toată nobilimea engleză?"

— Un astfel de nenorocit nu ar putea exista.

— El există, spuse preşedintele.

Şi îi citi lui Roger scrisoarea al cărei conţinut clubul deja îl luase la cunoştinţă. Roger ascultă cu evlavie. Atunci când preşedintele termină, el îşi ridică vocea şi spuse:

— Acest om merită moartea.

— Iată, spuse preşedintele, aici este sicriul care îi este destinat şi călăul care-i va tăia capul.

O anxietate vizibilă puse stăpânire pe toţi membrii. Fiecare îşi privea vecinul şi părea să-şi spună: „Este el, cel care are a doua scrisoare?"

În cele din urmă, membrul care votase pentru condamnarea cu moartea, se ridică încet şi se urcă pe platforma unde era preşedintele, el înmână cu respect un plic sigilat. Preşedintele îl deschise în mijlocul unei tăceri solemne şi citi cu o voce fermă, următoarele rânduri.

„În urmă cu trei zile, o femeie s-a prezentat unui ofiţer de poliţie şi spunea că se numeşte Cynthia. Această femeie a venit să facă o dezvăluire importantă. Ea se acuza că a înlocuit copilul unui pair englez cu copilul său. Acest copil este bogat; poartă numele şi titlul copilului mort; el este considerat în Londra drept un gentleman adevărat."

Preşedintele întrerupse brusc lectura.

— Marchizul Roger d'Asburthon, spuse el cu asprime, persistaţi în opinia d-voastră că acest impostor merită moartea?

— Da, spuse Roger cu calm.

Preşedintele îşi înăbuşi un oftat.

— Atunci, spuse el, ascultaţi:

„Copilul care a luat locul copilului legitim, fiul Cynthiei ţiganca, poartă numele de marchiz Roger d'Asburthon."

Roger scoase strigătul unui om lovit de moarte.

— Nu este adevărat! spuse el întinzând mâna dreaptă spre preşedinte.

Dar, în acelaşi timp, odată cu strigătul lui Roger, se auzi strigătul unei femeie, strigătul unei mame. O poartă tocmai se deschise şi o femeie înnebunită de durere, cu părul răvăşit, cu faţa scăldată în lacrimi, se îndreptă spre Roger şi-l acoperi cu corpul ei.

— Iertare! Iertare! strigă ea, iertare pentru fiului meu!

Şi, cum Roger, lovit ca de trăsnet, o privea buimac, această femeia spuse plângând:

— Nu, bunii mei domni, nu-l condamnaţi pentru că el este nevinovat. Singura vinovată sunt eu; eu, care am consimţit să mă despart de el pentru totdeauna.

Si ea îl acoperi pe Roger de mângâieri, îi făcu o pavăză din corpul ei şi părea să-l sfideze pe omul îmbrăcat în roşu care apucă de mâner sabia lui grea.

— Să-mi ucizi fiul! strigă ea, vrei să-mi ucizi fiul! Pe fiul meu iubit, Amri. Oh! Dar nu v-aţi gândit, bunii mei domni. Priviţi-l cât este de tânăr şi frumos.

Era în delir în timp ce vorbea aşa şi îşi trecu ambele braţe în jurul gâtului lui Roger, palid şi stupefiat. Dintr-o dată el îşi ridică privirea înflăcărată şi împinse ţiganca, rămasă în picioare, întunecat şi ameninţător ca o divinitate infernală. O tăcere mormântală se lăsă în jurul lui.

— Domnii mei, spuse el, în cazul în care femeia a spus adevărul, dacă ea poate dovedi ceea ce spuse, dacă eu nu sunt fiul lordului d'Asburthon, ci un ţigan, cred că sentinţa pe care chiar eu am pronunţat-o poate fi executată imediat.

Şi el făcu un pas spre butuc, se lăsă în genunchi şi zise calm:

— Tu, care pretinzi a fi mama mea, dovedeşte-o; şi tu, care ţii sabia, fii gata pentru a lovi!

Dar, în timp ce vorbea aşa, un sunet se auzi de afară – bătăi puternice în uşă.

— În numele legii, deschideţi! striga o voce.

Membrii clubului, deja profund impresionaţi, se priveau cu uimire.

— Deschideţi, în numele legii! se repeta de afară.

— Deschideţi! strigă preşedintele.

Un om, îmbrăcat în haine de procuror districtual, apăru pe prag. În spatele lui erau alte trei persoane: un bărbat îmbrăcat ca de oraş şi doi infirmieri de la spitalul Bedlam.

— Domnii mei, spuse procurorul înclinându-se, iertaţi-mă că am venit astfel să perturb această şedinţă, dar misiunea mea este paşnică şi eu nu vă voi întreba pentru cine aveţi nevoie de serviciile acestui călău şi de acest sicriu.

La aceste cuvinte, membrii clubului *Hermina* începură să respire uşuraţi.

— Dar, continuă procurorul, am venit să-l asist pe doctorul Bolton pe care iată-l, chirurgul şef al spitalului de nebuni din Bedlam, care este în căutarea unei nebune nefericite, a cărei nebunie constă din a spune că este mama Onoarei Sale, marchizul Roger d'Asburthon.

Aceste ultime cuvinte au fost ca o lovitură de tunet şi Cynthia, dezamăgită, aruncă în jurul o privire pierdută, înnebunită de durere. Ea înţelese, în cele din urmă.

— Domnilor, spuse Bolton în timp ce avansa, am fost medicul răposatului marchiz d'Asburthon, guvernator general al Indiei, am asistat la naşterea şi la creşterea fiului său. Cu toate acestea, trebuie să vă gândiţi bine că atunci când această nefericită femeie a fost adusă la mine de către un paznic, nu mi-a trebuit mult timp să înţeleg că mintea sa nu era sănătoasă. Trilby, fă-ţi treaba, băiatule.

Infirmierul, căruia Bolton îi făcu un semn, avansă cu siguranţă spre Cynthia; ţiganca îl recunoscu pe Samson. Atunci, nefericita mamă avu o atitudine eroică; ea avu curajul de a începe să râdă şi sărind în jurul gâtului lui Samson, spuse:

— Ah! Tu eşti, milord? Tu eşti, lord Asburthon? Nu-i aşa, că acesta este fiul nostru?

Şi arătă spre Roger, adăugând:

— Lord Asburthon, ai făcut bine că ai venit. Îţi vine să crezi că toţi aceşti bărbaţi au susţinut că Roger nu este copilul nostru?

Şi ea izbucni într-un nou hohot de râs care-i îngheţă de frică pe membrii clubului *Hermina*.

— Vedeţi, domnilor, spuse Bolton, cred că v-aţi convins acum.

Apoi, se adresă infirmierilor:

— Luaţi-o pe această nefericită şi, în cazul în care supravieţuieşte, puneţi-o într-o cămaşă de forţă.

— Milord, spuse preşedintele marchizului Roger, încă palid şi tremurând atunci când procurorul, chirurgul Bolton şi infirmierii săi plecară luând pretinsa nebună după scena teribilă care tocmai se petrecuse şi care era rezultatul unei întâmplări oribile. Noi nu solicităm să mai treceţi un alt test. Vă considerăm vrednic să faceţi parte din rândurile noastre şi, ca atare, eu vă numesc membru al clubului *Hermina*.

Roger se plecă în tăcere şi omul mascat, pe care-l lăsă la uşa mormântului, veni spre el şi îi înapoie sabia.

Între timp, preşedintele făcu un semn şi toate cagulele se îndepărtară. Roger îşi înăbuşi un strigăt; el recunoscu majoritatea membrilor clubului *Frumoşilor*.

— Ah! spuse el, cred că am avut un coşmar.

— Ar fi fost chiar mai rău, spuse preşedintele, care nu era altul decât sir Arthur Rood, dacă n-ar fi venit doctorul Bolton.

— Domnilor, spuse un alt membru, tânărul duce de Clives, voi face o propunere clubului.

— Vorbeşte, spuse preşedintele.

— Eu propun să ne angajăm toţi prin jurământ să nu dezvăluim vreodată ceea ce s-a întâmplat aici.

— Adoptat! Adoptat! răspunseră toţi membrii clubului *Hermina*.

— Domnii mei, spuse marchizul încă palid, vă sunt recunoscător.

— Următoarea şedinţă este în trei zile, spuse preşedintele.

Şi îşi repuse cagula de mătase şi ieşi primul, dându-i braţul său tânărului său rival sir Edward Jonhson, care simţea, ca şi el, o dragoste profundă pentru miss Ellen Walden.

— Dar de unde naiba a apărut această nebună? spuse sir Arthur tovarăşului său.

— Din cabinetul a cărui cheie i-aţi dat-o lui miss Ellen, răspunse sir Edward în timp ce se aplecă la urechea membrului *Frumoşilor*.

Preşedintele făcu o grimasă oribilă sub cagula sa.

— Este încă un truc al acestui copil drag, spuse el forţându-se să râdă.

— Nebunie care ar putea să vă coste colierul de preşedinte, spuse tăios sir Edward jubilând pe urmele lui.

— Atunci, denunţă-mă, dragul meu.

— Să mergem! sper doar să nu vă mai întâlnesc timp de şase luni la hotelul Walden.

Capitolul XIX

O oră după primirea lui Roger d'Asburthon la Clubul *Hermina*, miss Ellen traversa grădina hotelului Walden.

Sir Robert nu se reîntoarse încă, cu toate că ora două de dimineaţă suna la toate orologiile Londrei.

Fiica lui Nathaniel mergea pe drumul către peşteră şi, în timp ce mergea, îşi spunea:

„Aceşti proşti au crezut cuvântul doctorului Bolton şi procurorul este un nebun. Din nou am fost învinsă de aceşti bandiţi. Dacă mâine se va spune la clubul *Frumoşilor* că marchizul Roger nu este un marchiz real, douăzeci de săbii vor ieşi din teacă pentru el. Hotărât lucru, aceste persoane sunt mai puternice decât am crezut. Şi cu toate acestea, în fruntea lor nu va mai fi Jean de Franţa."

Vocea lui miss Ellen tremură un pic în timp ce rosti aceste ultime cuvinte.

„Nu, repetă ea în timp ce se apropia de peşteră, nu este posibil ca Jean de Franţa să nu fie el însuşi ucis. Fântâna este adâncă şi, în orice caz, el nu a putut ieşi! Jean de Franţa a murit rănit în căderea sa sau de chinurile foamei."

În ciuda acestei asigurări pe care şi-o dădea singură, miss Ellen intră în peşteră. Ea era echipată cu o funie la capătul căreia era legat un mic felinar. Ea apăsă butonul care deschidea temniţa, blocul de granit alunecă încet pe pivotul său şi ea se aplecă peste fântâna căscată.

— Jean! chemă ea, Jean!

Nici o voce nu-i răspunse.

— Jean! repetă ea.

O tăcere de moarte domnea în adâncuri. Apoi, miss Ellen dădu drumul uşor felinarului şi privi cu atenţie. Fântâna era adâncă, dar funia era lungă; iar atunci când felinarul lovi solul, miss Ellen văzu un corp învelit într-o mantie şi culcat cu faţa la pământ. O mulţime de şobolani se îndârjeau asupra lui şi scârţâitul sinistru al dinţilor lor ajunse până la miss Ellen care se lăsă pe spate, cu un fior de groază.

— E mort! murmură ea.

Ea recunoscu haina pe care o purta Jean de Franţa în noaptea în care intrase în grădină cu cheia lui Lionel. O lacrimă se prelinse de pe genele ei lungi şi un oftat îi ridică pieptul.

— Săracul Jean, spuse ea, dacă el nu a vrut să-mi servească proiectele!

Dar scurtul moment de sensibilitate al ţigăncii Topsy, trecu. După ce vărsă o lacrimă pentru Jean de Franţa, îşi aminti că îl considera duşmanul său de moarte şi că moartea sa a înlăturat pe omul care punea un obstacol în calea planurilor sale ambiţioase. Atunci, ea scoase felinarul care se stinse, apăsă butonul care imediat închise fântâna şi se aşeză la intrarea peşterii.

„Acum, gândea ea, o nouă etapă din viaţa mea a început. Sunt stăpână pe soarta mea. Mă voi căsători cu Roger pe care-l iubesc şi voi trăi liniştită sub ocrotirea marchizului d’Asburthon sau mai bine ar fi să devin soţia lui Lionel? Totul depinde de mine sau mai degrabă depinde de conversaţia pe care o voi avea cu sir Robert Walden.”

Ea auzi zgomotul unei trăsuri care se opri în faţa hotelului. Era sir Robert care se reîntoarse. Miss Ellen se întoarse în camera sa şi aştepta. Cu siguranţă, baronetul nu s-ar fi culcat fără să o vadă. Miss Ellen nu se înşela. Două minute mai târziu, sir Robert ciocăni uşor de două ori la uşa dormitorului ei. Ea se duse să-i deschidă. Sir Robert era palid, iar faţa lui îndurerată era o dovadă că avu un eşec. Miss Ellen, dimpotrivă, care se aşeză la o masă acoperită cu cărţi şi documente, era calmă şi zâmbitoare.

— Dumnezeule! Unchiule, spuse ea, ce ţi s-a întâmplat?

— Eu cred, răspunse baronetul, că suntem păcăliţi de ţigani.

— Ah! Crezi? spuse miss Ellen, al cărui chip îşi păstra calmul.

— M-am întors de la club, unde am crezut să aflu noutăţile şedinţei clubului *Hermina*. Tu mi-ai indicat programul. Cynthia ţiganca a trebuit să se prezinte şi să spună că Roger era fiul său.

— Da, spuse miss Ellen.

— Am aşteptat apoi să văd venind, unul câte unul membrii clubului *Hermina* şi i-am auzit şuşotind.

— Şi nici una din acestea nu a avut loc?

— Dimpotrivă. La ora unu dimineaţa, am văzut intrând pe sir Arthur Rood, braţ la braţ cu Roger. Ei păreau cei mai buni prieteni şi am înţeles că Roger fusese primit membru al asociaţiei misterioase.

— Este perfect adevărat, spuse cu răceală miss Ellen.

Baronetul o privi ca un om dornic de afla misterul unei

enigme.

— Unchiule meu drag, spuse miss Ellen, îţi voi povesti ce s-a întâmplat.

Şi ea îi povesti cu exactitate acea scenă emoţionantă în care dragostea maternă a Cynthiei fusese mai puternică decât prudenţa. Apoi, ea îi povesti sosirea procurorului districtului şi a lui Bolton şi ceea ce a urmat.

Sir Robert ascultă, uimit.

— Dar, apoi, strigă el, dacă această femeie este o nebună...

Miss Ellen ridică din umeri.

— Într-adevăr, unchiule meu drag, spuse ea cu un zâmbet de batjocură, ţiganii sunt mult mai puternici decât d-ta.

— Oh! strigă furios sir Robert, dacă aş declara în plenul Parlamentului faptul că marchizul Roger d'Asburthon este un impostor...

— Parlamentul ar râde de tine, unchiule meu drag.

— Dar acest semn...

— A dispărut complet, iar singura dovadă a originii lui Roger, de acum înainte, este această ţigancă pe care Bolton a făcut-o să treacă drept nebună şi pe care va avea grijă să o facă să dispară, crede-mă.

— Trebuie, totuşi, ca adevărul să iasă la iveală într-o zi! strigă sir Robert trântind piciorul cu mânie.

Miss Ellen avu un zâmbet sinistru.

— Se spune că adevărul trăieşte în străfundul unei prăpastii, spuse ea. Ei bine, de data aceasta, prăpastia este atât de adâncă încât nu va putea ieşi. Iată, unchiule meu drag, continuă ea cu o resemnare ipocrită, cel mai înţelept pentru noi ar fi să renunţăm şi să credem la fel ca ceilalţi.

— Niciodată! spuse sir Robert.

— Eu mă voi căsători cu Lionel, care va rămâne pentru lumea întreagă, fiul unui ofiţer fără avere.

Sir Robert era palid de furie.

— Nu, nu, spuse el, aceasta nu se va întâmpla! Pentru că-l voi ucide pe acest fiu de ţigan.

Dar miss Ellen se uită la el sfidător.

— Uitaţi că îl iubesc, spuse ea.

Această privire îl răsturnă pe sir Robert.

— Ce ai de gând să faci? întrebă el.

Miss Ellen păstră tăcerea pentru o clipă.

— Unchiule meu drag, spuse ea în cele din urmă, ascultă-mă bine. V-am dovedit că am avut o oarecare îndemânare.

— Da, dar ai fost învinsă.

— E adevărat. Dar uitaţi că o campanie ca aceea pe care am întreprins-o nu se decide într-o singură bătălie.

— Te-ai gândit atunci să reîncepi lupta?

— Dacă nu m-aş fi gândit, nu m-ai vedea atât de calmă.

— Ei bine!

— Am folosit mijloace violente, continuă miss Ellen; a fost o greşeală. Violenţa nu este arma unei femei. Timp de o oră, am reflectat la un nou plan.

— Ah!

— Şi eu pot garanta că, înainte de cincisprezece zile, marchizul Roger d'Asburthon va abdica titlul său în favoarea lui Lionel.

— Care este acest plan?

— Unchiule, spuse miss Ellen, permiteţi-mi să vă reîmprospătez câteva amintiri de călătorie. Nu mi-aţi spus că aţi mers în China?

— Da.

— Şi aţi fost într-un târg organizat între europeni şi chinezi?

— Fără îndoială, dar la ce bun...

— Aşteptaţi. Chinezul îşi etalează marfa şi numără pe degete pentru a indica numărul de monede pe care îl doreşte în schimb.

— Este perfect adevărat.

— Dacă europeanul refuză şi vrea să negocieze, chinezul îşi retrage bunurile sale, apoi toţi mandarinii din Imperiul Celest ar fi neputincioşi pentru a-l face să-şi termine afacerea: negocierea este ruptă.

— Unde vrei să ajungi?

— Pentru aceasta, unchiule meu drag, vă voi propune un târg; dacă veţi refuza, noi nu vom mai vorbi şi eu vă voi lăsa să faceţi ce vreţi.

Accentul lui miss Ellen era hotărât.

— Aceasta este marfa mea, continuă ea: marchizul Roger va abdica în favoarea lui Lionel. Cum? Asta mă priveşte.

— Bine! spuse sir Robert. Şi ce vrei în schimb?

— Să plecaţi mâine la vânătoare cu haita de câini pe munţii Scoţiei, unde aveţi un castel magnific.

— Şi, spuse sir Robert, după o pauză, dacă sunt de acord să plec departe şi să-ţi las toată libertatea de acţiune, ce vei face?

— Îl voi face pe Lionel marchiz d'Asburthon în cel mult o lună.

O scânteie de bucurie trecu pe faţa gentilomului vânător.

— Târg încheiat! spuse el ridicându-se: voi convoca echipajul

meu de vânătoare pentru ora zece şi la amiază voi fi pe drum spre Scoţia.

— Sunteţi un bărbat fermecător, spuse miss Ellen în timp ce-i ţinea faţa, dar sir Robert îi înlătură mâna şi ieşi imediat.

Când el ajunse în apartamentul său, baronetul rupse mănuşa din mâna dreaptă, o aruncă în foc cu dezgust şi rămase pentru câteva secunde nemişcat şi tăcut, cu faţa ascunsă în mâini. Un suspin mare îi ieşi în cele din urmă din piept şi buzele murmurară: „Aceasta este o creatură infamă, dar îl va face pair englez pe Lionel!”

Capitolul XX

Evident, nu a fost întâmplător faptul că doctorul Bolton şi Samson erau pe urmele Cynthiei, şi acest lucru le-a permis să pareze lovitura teribilă pe care miss Ellen i-o pregătise lui Roger.

Pentru a clarifica acest mister, trebuie să ne întoarcem la acea seară în care miss Ellen l-a făcut să cadă pe Jean de Franţa în fântâna din peşteră. Ţiganca se înşela: Jean de Franţa nu fusese ucis în cădere; trupul său se lovise de pereţii fântânii, înainte de a atinge solul, şi fusese zdrobit îngrozitor; dar el nu avea totuşi nici o fractură: şocul fusese atât de dur, atât de dureros, că regele ţiganilor îşi pierdu cunoştinţa. Când îşi reveni, simţi o sudoare fierbinte care curgea de la faţă până la mâini: era sângele lui care curgea dintr-o rană mare pe care o avea la cap. Se sprijini în mâini şi se aşeză pe genunchi gemând de durere. Durerile pe care le simţea pe tot corpul erau groaznice, dar el înţelese, cu toate acestea, că nu avea nici un membru rupt.

„Ah! miss Ellen, îşi spuse el, ai fost cu siguranţă un adversar dur, şi de data asta cred că vei câştiga partida!”

Curând el îşi adună toate amintirile şi înţelese cum a fost prins în capcana ţigăncii. Prea prudent să se târască în întuneric, unde se temea să nu cadă într-un alt abis, regele ţiganilor rămase pentru câteva momente nemişcat, întinzând doar mâinile în jurul lui.

Mâinile sale întâlniră o suprafaţă umedă şi dură; piciorul, fără să-şi schimbe locul, cerceta solul: solul era plin de noroi.

„Sunt pe fundul fântânii”, îşi spuse el. Apoi, el îşi aminti că înainte de a cădea, miss Ellen ţinea fitilul aprins. El se scotoci prin buzunare şi scoase un al doilea fitil şi amnarul pe care tânăra i-l dăduse. Două secunde mai târziu, el făcu lumină şi

aruncă în jurul lui, la picioare şi deasupra capului, o privire de investigaţie. Fântâna era rotundă, destul de spaţioasă şi cu o zidărie indestructibilă. Jean de Franţa îşi dădu seama imediat de imposibilitatea de a urca. Nu era nicio fisură printre pietrele peretelui, unite printr-un ciment la fel de dur ca şi ele, pe care în zadar ar fi încercat să-l rupă cu unghiile. În plus, lărgimea puţului nu îi permitea să se folosească de metoda utilizată de coşari pentru a urca printr-un coş de fum.

„Să înţeleg că voi muri de foame aici?” se întrebă el.

Începu să se gândească la Elspy, iubita sa, la Cynthia, căzută în puterea lui miss Ellen, la Roger care rămase dezarmat, fără un protector. Aceste amintiri îl înnebuniră de furie. Dintr-o dată, la flacăra fitilului scânteie un obiect strălucitor de pe sol. Jean de Franţa se aplecă şi găsi pumnalul pe care-l scăpase în timpul căderii.

„Ei bine, credea el, pot scăpa în orice clipă de chinurile foamei! Lama este bună şi eu ştiu unde trebuie să lovesc!”

O licărire de speranţă îi lumină mintea: el gândea să facă găuri în peretele fântânii şi să sape un fel de scări. Dar avea doar un singur fitil şi, făcându-şi un calcul imediat, constată că munca pe care urma să o întreprindă ar fi durat mai multe ore, dacă nu chiar mai multe zile. Când ar fi terminat, fitilul ar fi fost consumat de o lungă perioadă de timp. Un firicel de apă curgea tăcut printre două pietre, la un picior de sol. Jean stinse fitilul şi începu să se gândească.

„În mod evident, gândea el, amintindu-şi ingeniosul mecanism a cărui victimă fusese, această fântână nu este o fântână obişnuită şi bănui că avea o altă destinaţie decât cea de alimentare cu apă. Să vedem la ce putea folosi...”

Deşi nu ştia prea multe despre istoria lordului Shafftesbury, el ghici o parte din această istorie, gândindu-se la problemele politice din Englitera de pe vremea aceea, la proscrişii cauzei regale, şi zise:

„Această fântână era o ascunzătoare şi trebuie să aibă o altă ieşire, probabil, îngropată sub un strat gros de nămol.”

Apoi, Jean de Franţa începu să sondeze terenul cu pumnalul său. Solul era sfărâmicios ca un teren adus de altă parte, iar pumnal său intra până la mâner. El începu să sape în întuneric, gândindu-se că era inutil de a utiliza fitilul. El săpa pământul cu o mână şi-l îndepărta cu cealaltă. După o oră de muncă, făcu o groapă de trei metri, iar lama de oţel lovi ceva dur. Mâna lui urmă direcţia pumnalului, simţi şi recunoscu un inel de fier. Apoi,

Jean de Franţa reaprinse fitilul. Inelul de fier era prins de o placă de doi metri lăţime care părea că deschide un alt puţ. Regele ţiganilor puse fitilul pe sol pentru ca ambele mâini să fie libere şi, trecând prin mânerul inelului pumnalul său, făcu un efort supraomenesc şi ridică placa. Un suflu de aer urât mirositor urcă de la deschiderea pe care o descoperise. El se aplecă înainte, la lumina fitilului său, şi recunoscu un nou puţ, dar acesta era îngust şi nu părea foarte adânc. Jean luă un pumn de pământ şi îi dădu drumul în puţ. Zgomotul pe care îl scotea pământul în cădere îi venea clar la ureche. Ţiganul calculă că puţul n-avea decât numai şapte sau opt metri adâncime.

„Prin harul lui Dumnezeu!” spuse el.

Se lăsă să cadă, ţinând fitilul şi pumnalul în mână, cu ambele picioare lipite şi îndoindu-şi genunchii, ca acrobaţii care sar de la înălţimea unui perete. Şocul nu fu prea dur. Jean de Franţa căzu pe vârful picioarelor. Se apleca apoi uitându-se mai bine în jurul lui şi îşi dădu seama curând că nu se găsea într-o fântână fără ieşire, ci la intrarea unui pasaj subteran care se continua oblic, urmând un plan înclinat. Doar că pasajul era atât de scund încât i-ar fi fost greu să-l treacă; putea, numai dacă se târa. Era ceea ce se numea altădată, în arhitectura feudală, o vizuină a unei vulpi.

„Acesta trebuie să ducă undeva”, gândi Jean de Franţa.

Şi îşi luă pumnalul în dinţi şi începu să se târască, ţinând fitilul aprins înaintea lui. Pasajul intra aproape vertical în pământ, dar panta i se micşoră puţin câte puţin până ce deveni o suprafaţă plană. Jean înaintă aşa aproximativ zece minute, iluminând întunericul din subterană pe măsură ce avansa.

Aerul era greu şi urât mirositor; de mai multe ori, regele ţiganilor respiră cu greutate. Un moment se opri sufocat şi crezu că nu putea merge mai departe. Dar o bufnitură surdă ce se auzi deasupra lui, îl făcu să recunoască zgomotul unei trăsuri. Acest zgomot îi dădu curaj, dându-i de înţeles că nu mai era sub grădina lui sir Robert Walden, ci o stradă trecea deasupra lui. El spera să găsească la capătul subteranei, una dintre acele numeroase canalizări care purtau apele menajere de la Londra la Tamisa şi care, din loc în loc, aveau ieşire pe o stradă, ieşirea fiind acoperită cu un capac de fier numit ochi de canalizare.

Într-adevăr, cum mai făcuse încă treizeci de paşi, un suflu de aer proaspăt îl lovi în faţă. Jean respiră din plin acest aer şi-şi spuse, privind fitilul care putea să mai ardă încă o jumătate de oră:

„Încep să cred că sunt salvat!” Subterana, după ce urmase un plan înclinat, apoi o suprafaţă plană, începuse să urce dintr-o dată, iar Jean pricepu că era pe un drum care ducea către lumină. Aşa că, regele ţiganilor, în loc de a avansa cu prudenţă, îşi grăbi ritmul. Pe măsură ce înainta, aerul era mult mai proaspăt şi rece. O lumină slabă străpunse vag întunericul. Jean stinse fitilul şi îşi continuă drumul în întuneric. Claritatea luminii creştea din ce în ce mai mult şi pasul continua să urce.

În cele din urmă, ţiganul recunoscu că acea lumină palidă care-l ghidase pentru câteva minute nu era altceva decât lumina razelor lunii. Pasajul ducea la nivelul solului, în spatele unui grup de tufe care-i mascau intrarea. Jean se aruncă afară cu vibraţia şi bucuria unui prizonier care îşi regăseşte în sfârşit libertatea.

Dar abia îndepărtă tufişurile care barau trecerea, că el se opri mai neliniştit şi mai impresionat decât fusese în canalul subteran.

Locul unde se afla era o incintă mare presărată cu pietre albe şi cruci negre. El se afla în cimitirul St. Gilles. Emoţia pe care o simţea fu, cu toate acestea, de scurtă durată. Jean de Franţa nu era omul căruia să-i fie frică într-un cimitir.

„Cât ar plăti cineva pentru a ieşi de acolo, oriunde în altă parte, numai să se vadă ieşit.”

Şi făcu câţiva paşi printre morminte şi se orientă. Cimitirul era înconjurat de ziduri înalte garnisite cu piroane de fier. Făcu un tur şi constată că escaladarea ar fi fost aproape imposibilă pentru el. Ajunse la o poartă din fier, căptuşită cu o foaie groasă de metal. Pumnal lui s-ar fi rupt de douăzeci de ori înainte de a slăbi o balama sau de a forţa broasca. Regele ţiganilor îşi ridică privirea pe cer şi văzu fugind o pânză albicioasă la orizont.

„Este ora trei dimineaţa, lumina zilei va apărea în scurt timp. Să aştept groparii care vor veni de dimineaţă şi, astfel, voi putea scăpa.”

El se aşeză în spatele unui arbore de tisă[12] plantat nu departe de poartă şi începu să mediteze. Dacă până în acel moment se gândise doar cum să scape de moarte, el începu să se gândească la conduita pe care trebuia s-o aibă când va fi liber. La lumina lunii, care urma să dispară în curând, Jean îşi examină hainele care erau rupte şi murdare de sânge şi noroi.

„Dacă aş încerca să escaladez zidul, voi fi poate oprit de un

[12] tisă – arbore sau arbust răşinos, care poate atinge peste 1000 de ani, cu frunze lungi, aciculare, lucioase, cu lemnul tare şi foarte preţios.

paznic, care mă va lua drept un hoţ şi un ucigaş. El mă va aresta şi nu voi face decât să schimb închisoarea. Deci, mai bine ar fi să aştept.”

El începu să viseze apoi, brusc, ochii săi se luminară şi un zâmbet îngrozitor îi veni pe buze:

„Trebuie să mă răzbun”, spuse el.

Un zgomot se auzi în spatele porţii cimitirului, apoi o cheie se întoarse în broască.

„Deja!” spuse Jean care se ascunse în spatele arborelui, nemişcat ca o statuie.

Luna dispăru de la orizont şi lăsă loc acelei lumini palide care precede prima lumină a zorilor. Poarta cimitirului se deschise şi doi bărbaţi intrară. Printre ramurile umbrite şi dese ale arborelui de tisă, Jean urmărea totul cu o privire scânteietoare care străpungea întunericul. Cei doi bărbaţi, înfăşuraţi în mantouri mari, aveau câte o mască neagră pe faţă.

„Aceştia nu sunt groparii de aici”, gândea Jean de Franţa.

Ei închiseră uşa fără zgomot şi făcură câţiva paşi în timp ce vorbeau în şoaptă. Jean se aplecă pentru a le asculta conversaţia.

— Prin urmare, dragul meu, spuse unul, aţi fost de acord să-l primim printre noi pe marchizul Roger d’Asburthon?

— De ce nu? Este nobil, este bogat, aventuros şi curajos. Are mai multe calităţi decât ar fi necesar pentru a face parte din clubul *Hermina*.

— Mai mult decât atât, spuse a doua figură mascată, el ne-a provocat şi aş vrea să fixăm tot ceremonialul laolaltă cu toate testele uzuale.

— Asta e şi părerea mea.

— Mâine, el îl va primi pe mesagerul nostru.

— Bine.

— Şi, poimâine, îi vom face primirea.

Jean îşi îndreptă urechile la numele lui Roger ca un cal de luptă la sunetul trâmbiţei. Cum cele două personaje misterioase se îndepărtară, el se strecură prin tufa unui afin pentru a nu pierde nimic din conversaţia lor. Dintr-o dată se opriră, iar unul îi spuse brusc celuilalt:

— Ah! Deci aşa, dragul meu, o iubiţi pe miss Ellen.

Acela căruia îi fusese pusă această întrebare făcu un gest de surpriză foarte semnificativ.

— Dar, d-ta, de asemenea, spuse el. Am observat că aveţi o paloare bruscă atunci când vă întâlniţi cu ea.

— S-ar spune că suntem rivali?

— Aproape.

Primul interlocutor continuă:

— Aceasta ar fi o mare ocazie pentru noi de a ne tăia puţin gâturile, ce crezi? Locul şi ora sunt favorabile.

— Da. Dar uitaţi că facem parte şi unul şi altul din clubul *Frumoşilor* şi că, în conformitate cu statutul nostru, nu ne putem lupta.

— Este corect.

— Ştiţi că sir Robert Walden m-a invitat mâine la cină?

— Şi pe mine.

— Ah!

— Puteţi ghici care-i motivul pentru această schimbare bruscă? Deoarece ştiţi că onorabilul baronet a exclus din casa lui, cu un soi de gelozie, pe oricine ridica privirea la nepoata sa.

— Ştiu. Nici eu nu-mi pot explica invitaţia lui sir Robert decât ca una dintre acele capricii ciudate pe care le are de zece ori pe zi frumoasa sa nepoată.

— Sunt de acord cu d-ta, sir Arthur.

— Este posibil, continuă acesta din urmă, ca miss Ellen să fi ghicit că noi facem parte din clubul *Hermina*.

— Sunt de acord cu d-ta.

— Cred că este curioasă şi poate doreşte să ne pună întrebări.

În timp ce vorbeau astfel, cei doi bărbaţi mascaţi se apropiară de cavoul în care, două zile mai târziu, marchizul Roger d'Asburthon trebuia să pătrundă găsind intrarea prin subterană. Jean de Franţa îi urmări până acolo şi nu pierdu un singur cuvânt din conversaţia lor. Dar el se opri la pragul cavoului zicându-şi:

„Ştiu suficient. Ne vom vedea mâine."

Întorcându-se pe urmele paşilor săi, deodată, o idee sclipitoare îi trecu prin minte:

„Este imposibil ca groparii şi paznicul cimitirului să nu aibă cunoştinţă de plimbările nocturne ale membrilor clubului *Hermina*. Am recunoscut vocea celor doi, unul este sir Edward Johnson, iar celălalt este sir Arthur Rood. Aceştia sunt doi admiratori fanatici ai lui miss Ellen şi informaţiile pe care le-am aflat sunt foarte valoroase. Deci, continuă el, închizând această paranteză, ceea ce-i face pe gropari şi pe paznici să-i deosebească pe membrii clubului *Hermina* de alţi bărbaţi, nu cumva este masca ce le acoperă feţele? Dar, şi eu am o mască şi sunt un membru al clubului *Frumoşilor*.

Acest raţionament, care nu ducea lipsă de justeţe, l-a condus

pe Jean de Franţa să caute în cimitir un firicel de apă sau o băltoacă unde să-şi poată spăla sângele care-i acoperea faţa. El găsi un pârâiaş care curgea în spatele unei perdele de sălcii şi îşi spălă pe rând mâinile şi faţa. După ce termină, îşi scotoci buzunarul în care găsi masca, şi-o puse şi se înfăşură în faldurile mantoului său, astfel încât să ascundă cât mai bine hainele sale rupte. Apoi, aşteptă cu răbdare răsăritul zilei, aşezat în spatele arborelui de tisă aflat la trei paşi de poarta cimitirului. Cei doi membri ai clubului *Hermina* nu s-au mai întors. Ziua se ivi cu o nuanţă violetă la orizont şi, curând, ţiganul auzi din nou zgomotul unei chei în broasca porţii de fier. La întâmplare, făcu trei paşi înainte şi aşteptă cu mâna pe pumnal, pregătit în cazul în care s-ar fi aflat, nu în prezenţa unui gropar, ci a unuia dintre aceste gazde ciudate care bântuiau cimitirul ca loc pentru reuniunile lor. Era, de fapt, un gropar care intră în cimitir.

Jean făcu doi paşi spre el. Acest om se opri uimit, apoi se plecă la pământ.

„Haide! îşi spuse el, aceşti domni şi-au pus încrederea lor în gropari, pot s-o fac şi eu.”

Şi făcu un semn imperios care-i spunea groparului:

„Nu încuia uşa şi lasă-mă să trec.”

Groparul luă poziţia unui soldat care a înţeles ordinele date. Jean făcu încă doi paşi, dar cum trecu pragul cimitirului, tresări privindu-l pe gropar. Acest om avea pielea de culoare închisă ca un spaniol şi purta semnele caracteristice ale unui ţigan. Jean puse mâna pe braţul lui şi-i spuse:

— Arată-mi umărul drept, trebuie să fii un ţigan.

Groparul îşi înăbuşi un strigăt de durere şi se lăsă în genunchi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, bunul meu domn, spuse el, nu mă pârâţi! Dacă reverendul Sednal din parohia St. Gilles va afla că sunt ţigan, mă va alunga.

— Care este numele tău?

— La Londra, mi se spune Buster.

— Şi în tribul tău?

— Rhamô.

Jean îşi luă masca de pe faţă şi spuse:

— Priveşte-mă!

Groparul îşi plecă capul, murmurând:

— Regele!

— Da, spuse Jean de Franţa, şi mă vei asculta.

— Regele ţiganilor ştie bine, spuse Rhamô cu supunere, că noi îi aparţinem trup şi suflet.

— Foarte bine, răspunse Jean, care îşi repuse masca. Acum condu-mă în acel loc unde putem vedea fără să fim văzuţi.

El arătă cu un deget cavoul plasat pe o movilă.

— Ah! spuse groparul tremurând, ştiţi?

— Da. Am văzut doi oameni care au intrat acolo. Când vor ieşi?

— Ei nu vor ieşi niciodată pe acolo. Ei pleacă pe altă cale.

— Bine. Deci, suntem singuri aici?

— Da, stăpâne. Înainte de ora opt dimineaţa, nimeni altul decât mine nu intră în cimitir. În această dimineaţă am săpat o groapă.

— Pentru cine?

— Pentru un lucrător al parohiei care a murit ieri dimineaţă, şi în jurul prânzului îl îngropăm.

— Îl cunoşteai?

— Da, stăpâne.

— Era un om de mărimea mea?

— Aproape.

— Am nevoie de acest cadavru.

Groparul îl privi pe Jean cu uimire.

— Poţi să mă ascunzi aici până diseară?

— Da. Acolo, în acel mic pavilion în care ne ţinem uneltele noastre.

Regele ţiganilor spuse:

— Îl vei preveni pe Samson că nu trebuie să îşi facă griji pentru mine.

Şi el îl urmă pe gropar dându-i instrucţiuni minuţioase. Apoi, se închise în pavilion aşteptând următoarea noapte cu nerăbdare.

*

* *

Noaptea veni. Groparul, care părăsise cimitirul puţin înainte de apus, reveni să-l scoată din pavilion pe Jean de Franţa care stătuse ascuns pe timpul zilei. Groparul înlătură pământul de pe sicriu ajutat de regele ţiganilor, apoi au scos cadavrul punând înapoi sicriul gol în groapă şi acoperindu-l cu pământ.

— Ce vreţi să faceţi cu acest cadavru? întrebă groparul.

— Vreau să-l pun în locul care îmi fusese destinat. Încarcă-l pe umăr şi urmează-mă.

Groparul nu înţelegea sensul acestor cuvinte, dar se supuse. Jean se îndreptă la intrarea în subterană care era ascunsă de o

tufă şi, amândoi, intrară trăgând cadavrul după ei.

O oră mai târziu, Jean părăsea cimitirul şi, după puţin timp, se prezentă acasă la dr. Bolton care revenise de la casa lui Roger.

— De unde naiba aţi venit? îl întrebă chirurgul.

— Tocmai m-am întors din lumea cealaltă, răspunse Jean de Franţa, şi am revenit doar pentru tine şi Samson.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Că, începând de astăzi, voi fi considerat mort.

— Bah! exclamă uimit medicul.

— Dragul meu, adăugă Jean de Franţa, este singurul mod de a-l salva pe Roger din ghearele lui miss Ellen.

Şi Jean de Franţa se instală acasă la medic şi amândoi pregătiră acea lovitură de teatru la care am asistat, reuşind să ruineze speranţele lui miss Ellen. Răpirea Cynthiei de la clubul *Hermina*, era opera lui Jean de Franţa pe care miss Ellen îl credea mort.

Partea a doua

Capitolul I

La câteva zile după plecarea de la Londra a lui sir Robert Walden, într-una din acele seri cu ceaţă groasă, care nu se întâlneşte decât pe malul Tamisei, o caleaşcă a poştei traversa cartierul Strand, cu mare tapaj. Aceasta era trasă de patru cai negri, condusă de doi vizitii în pantaloni roşii şi, pe locul din spate, stăteau doi lachei cu cuţite de vânătoare şi pălării cu pene. Acest echipaj luxos, dezagreabil, se deplasă de-a lungul arterei principale a cartierului Strand pentru câteva minute, apoi se grăbi sub arcadele răsunătoare ale hotelului Hanovra – cel mai mare şi cel mai confortabil dintre hotelurile din Londra. Era un prinţ, un ambasador sau un nabab? Trebuia să fie cineva de rang înalt pentru a conduce acest echipaj. La sunetul clopoţeilor şi al biciului postilonilor[13], hotelierul veni în fugă în întâmpinarea acestui oaspete, cu armata lui de valeţi şi ajutoarele de la bucătărie. Unul dintre lacheii cu pene, deschise uşa şi coborî cu multă eleganţă *marchepied*[14]-ul. Apoi, văzură ieşind din trăsura poştei un om acoperit cu bijuterii, îmbrăcat cu prost gust ca şi mijlocul său de transport, care se sprijini lovind solul cu un baston cu capătul sub forma unui măr de aur.

„Sigur este un om care trebuie să aibă multe milioane”, gândi hotelierul.

Acest personaj era brunet, cu pielea aproape măslinie; avea părul şi barba foarte negre; el spuse câteva cuvinte cu un accent meridional dintre cele mai pronunţate, dar într-o engleză destul de pură, şi anunţă că vrea să aibă cel mai frumos apartament al hotelului, adăugând că el va plăti ca un prinţ. Hotelierul i-a dat titlul de „Alteţă”, la faţa locului, şi se plecă până la jumătate pentru a primi ordinele. În acelaşi timp, unul dintre lacheii cu cuţit de vânătoare simţi că este de datoria sa de a refuza stăpânului hotelului titlurile şi calităţile ilustrului personaj care le-a făcut onoarea de a cere să fie găzduit la hotelul Hanovra. El a anunţat că stăpânul său, Don Pedro y Rentes y Sandoval y

---

[13] postilon – surugiu care conducea un poştalion.

[14] marchepied – taburet (lb. fr., n.tr.).

Lucienda da Sylvanah Pepol, grande de Spania, se întorcea dintr-o excursie de la Polul Nord. Valetul adăugă:

— Nobilul meu stăpânul are atât de multe milioane încât nu le ştie numărul.

Din acel moment, hotelul din Hanovra intrase în revoluţie. I-au neglijat pe ceilalţi chiriaşi ai săi pentru a se ocupa numai de Don Pedro y Rentes y Sandoval y Lucienda da Sylvanah Pepol, grande de Spania, etc., etc.

Şi, cum lacheul era vorbăreţ, el îi destăinui hotelierului, în timp ce nobilul său stăpân îşi schimba costumul intenţionând să facă o baie, că Don Pedro era purtătorul unei scrisori de credit al casei *Brixworth & fils*, cea mai bogată bancă a oraşului.

Lacheul spusese adevărul pentru că, după ce-şi termină baia şi-şi schimbă hainele, nobilul hidalgo ceru o pană şi cerneală şi scrise la *MM. Brixworth & fils*, pentru a i se elibera valoarea unui cec pe care îl avea asupra sa. Chiar proprietarul însuşi, se însărcină de a duce acel bilet la casa bogaţilor bancheri.

După ce hotelierul le povesti despre persoana şi fasoanele princiare ale lui Don Pedro y Rentes y Sandoval, etc, etc.., aceşti domni au crezut ca era de bun gust să nu aştepte o vizită a acestui hidalgo, ci, dimpotrivă, să se ducă ei acasă la el cu portofelul umflat de bancnote. Chiar d-l Charles Brixworth-tatăl a fost cel care a mers la hotelul Hanovra. Îl găsi pe Don Pedro culcat pe o canapea, jucându-se cu brelocurile ceasornicului său cu montură din rubine strălucitoare. Don Pedro îl primi pe d-l Brixworth cu o demnitate rezervată.

— Domnule, spuse el, eu sunt purtătorul unei scrisori de credit pentru banca d-voastră, care mi-a fost emisă de către banca *Nunez, Alvar & Co* de la Madrid.

— Suma este semnificativă? întrebă d-l Brixworth.

— Cinci mii de livre.

O amintire păru că-i trece prin minte bancherului.

— Ah! spuse el, Excelenţa Voastră ne-a anunţat, într-adevăr, prin intermediul corespondenţilor noştri din Madrid.

Don Pedro îl aprobă.

— Dar s-a întâmplat în urmă cu aproape doi ani? continuă d-l Brixworth.

— E adevărat, spuse Don Pedro.

— Şi niciodată scrisoarea de credit nu ne-a fost prezentată.

Don Pedro zâmbi. D-l Brixworth continuă:

— Corespondenţii noştri, prin notificarea pe care ne-au trimis-o, ne-au spus că Don Pedro y Rentes va debarca, probabil, în

Scoţia, terminându-şi călătoria prin Englitera, la Londra.

— Deci, corespondenţii d-voastră au spus adevărul, răspunse spaniolul; dar ei nu au luat în calcul războiul din America şi fantezia care m-a cuprins să mă îmbarc la Bristol şi să particip la două sau trei bătălii pe malul lacului Ontario.

Vorbind aşa, Don Pedro îşi scoase portofelul, îl deschise şi scoase cu răceală scrisoarea de credit de la casa *Nunez, Alvar & Co* sub ochii domnului Brixworth. Documentul era în ordine: cele două semnături erau acolo. Bancherul deschise, la rândul său, portofelul şi plăti. Când acest lucru se termină, Don Pedro scutură bancnotele şi îi spuse d-l Brixworth:

— Îl cunoaşteţi pe lordul Clive!

— Ducele?

— Am o scrisoare de recomandare pentru el.

— Îl cunosc, într-adevăr, răspunse bancherul dar mă îndoiesc că Excelenţa Voastră îl va găsi la Londra.

— Ah! spuse Don Pedro cu ciudă.

— A trebuit să plece în această dimineaţă, spuse d-l Brixworth, la castelul său din Lancastershire.

— În această dimineaţă?

— Cel puţin asta e ceea ce le-a spus, aseară, prietenilor săi de la clubul *Frumoşilor*.

La auzul numelui clubului *Frumoşilor*, Don Pedro tresări.

— Să înţeleg că faceţi parte din acest club?

— Da, răspunse d-l Brixworth. Poate Excelenţa Voastră doreşte să fie prezentată?

— Exact.

— Dacă Excelenţa Voastră, continuă bancherul, vrea să se mulţumească de sprijinul meu umil, în absenţa ducelui de Clives?

— Oh! Dar cu multă plăcere, spuse Don Pedro.

— Deci, mă pun la dispoziţia Excelenţei Voastre.

Don Pedro îi mulţumi d-lui Brixworth, fără a-şi pierde tonul său de demnitate rezervată şi stabili o întâlnire pentru seara la nouă şi jumătate. Bancherul trebuia să vină cu trăsura şi să-l însoţească. După ce d-l Brixworth plecă, Don Pedro rămase singur. Apoi, el se ridică şi merse să se uite în oglindă.

— Pe cuvânt de onoare, şopti el într-o excelentă limbă engleză, m-am transformat complet; voi fi spânzurat imediat dacă cineva m-ar recunoaşte la clubul *dex Beaux*.

Apăsă soneria.

— Trimiteţi-l pe intendentul meu, spuse el unui valet al hotelului care se prezentase.

Două minute mai târziu, unul dintre cei doi vânători cu pene, cel care îi puse în temă pe oamenii hotelului despre titlurile şi calităţile nobilului său stăpân, sosi şi salută cu respect. Era un bărbat grăsuţ, cu părul negru şi rar, cu faţa la fel de măslinie ca a lui Don Pedro. După ce închise uşa, lacheul îl privi pe stăpânul său cu un aer de nelinişte.

— Ei bine, spuse el, a plătit?

— Da, fără îndoială.

— Şi nu a manifestat nicio lipsă de încredere?

— Niciuna; mă va prezenta în seara aceasta la clubul *Frumoşilor*.

— Bravo! Este adevărat, credeţi-l pe Will, murmură intendentul de culoare măslinie, că este o deosebire foarte mare între domnul Don Pedro y Rentes şi onorabilul sir James, fiul cel mai mic al nobilei case d'Asburthon.

— O deosebire la fel de mare, spuse Don Pedro, ca cea care există acum între Will, picherul, şi vrednicul intendent Bolivar.

Will–Bolivar se înclină în faţa lui sir James–Don Pedro, pe care deja i-aţi recunoscut, cele două canalii care au venit graţie documentelor nefericitului gentilom spaniol pe care-l asasinaseră, jucând un nou rol în capitala celor trei regate. Will–Bolivar se aşeză cu familiaritatea unui slujitor indispensabil:

— Onoare Voastră îmi va da dreptate, spuse el, că eu îmi joc rolul destul de bine.

— Foarte bine, Will.

— Prin urmare, Onoarea Voastră mă face să cred în bunăvoinţa sa de a mă iniţia ceva mai mult în proiectele sale.

— Cum! spuse sir James, dar ceea ce îmi ceri este foarte rezonabil, curajosul meu Will.

— Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru, Onoarea Voastră, răspunse Will.

— Deci, spuse sir James, din moment ce vrei să vorbim, să vorbim, dragă Will.

— Vă ascult, Onoarea Voastră.

Don Pedro–Sir James spuse:

— Există o zicală care spune: „La sfârşit vei obţine beneficiile”. Ceea ce poate însemna la fel de bine: „Acela care nu a reuşit de la început, în cele din urmă va reuşi, atunci când el este tenace şi insistent”.

— Sunt de acord, Onoarea Voastră.

— Deci, în Scoţia cu ursul, în Londra, cu căpitanul Maxwell, la fortul St. George cu revolta trupelor, nu mi-a reuşit.

— Din păcate! oftă Will.

— Aceasta s-a întâmplat pentru că am contat mai mult pe alţii decât pe mine.

— Este foarte posibil, şopti fostul picher.

— Acum, continuă falsul Don Pedro, voi acţiona singur şi voi reuşi.

— Dar ce aveţi de gând, Excelenţa Voastră?

— Aminteşte-ţi de terier?

— Câinele terier?

— Da, cu siguranţă. Săraca bestie! El nu a avut timp să digere bucata de pâine pe care i-a aruncat-o Onoarea Voastră.

— Ei bine! Marchizul Roger d'Asburthon va muri în acelaşi mod.

— Permiteţi-mi, spuse Will, există ceva ce nu pricep.

— Ce anume?

— Onoarea Voastră este mort, destul de mort.

— Bah!

— Există un certificat de deces în arhivele de război, semnat de toţi ofiţerii din fortul St. George şi care indică faptul că în timpul luptei, Onoarea Voastră a fost lovit de două gloanţe şi a căzut plin de sânge în lacul Erie unde s-a înecat.

— Îţi voi povesti, atunci când va fi momentul potrivit, cum m-am salvat de la înec, ceea ce este adevărat. Mai mult decât atât, continuă sir James, doar nu crezi că m-aş fi arătat lumii, a doua zi după moartea marchizului şi să strig pe acoperiş: „Eu sunt cel mai tânăr d'Asburthon, unicul moştenitor al marchizului”?

— Acesta ar fi fost cel puţin imprudent, remarcă Will.

— Da, cu siguranţă, spuse sir James. Eu voi avea răbdare, voi aştepta ca regele să intre în posesia proprietăţilor marchizului, în absenţa unui alt moştenitor, şi îmi voi face apariţia într-un moment oportun, trei luni mai târziu.

Will îşi scărpină o ureche:

— Pot să vă mai spun ceva, Onoarea Voastră?

— Vorbeşte.

— Dacă se va dovedi celor trei regate că sir James Asburthon nu este mort, săracul Will va fi forţat... să restituie vechiul castel d'Asburthon?

— Idiotule! spuse sir James, tu vei avea vechiul castel d´Asburthon şi zece ferme din apropiere.

— Ah! murmură Will cu un accent emoţionat al unei recunoştinţe anticipate, ştiam că Onoarea Voastră este cel mai generos dintre oameni!

— Gata cu complimentele, zise sir James, şi îmbracă-mă; un grande spaniol nu poate fi îmbrăcat ca un simplu moşier scoţian; vreau să am diamante pe toate degetele!

— Putem face lucrurile în mod convenabil, şopti Will pe un ton batjocoritor; cele cinci mii de livre ale acestui nefericit Don Pedro y Rentes y Sandoval y Lucienda da Sylvanah Pepol ne vor permite, sper, să aşteptăm cu răbdare moştenirea vărul vostru iubit, marchizul Roger d'Asburthon.

Şi Will se ocupă de toaleta stăpânului său.

Capitolul II

În timp ce grandele de Spania, Don Pedro y Rentes, era pe cale de a merge la club, miss Ellen, nepoata lui sir Robert Walden, era singură în dormitorul său, la culcare, angajată într-o meditaţie profundă.

„Unchiul meu este plecat, spuse ea, şi aici am terenul liber, dar trebuie să mă grăbesc, pentru că baronetul nu este omul care să rămână mult timp în Scoţia; şi dacă eu nu voi deveni marchiză d'Asburthon în opt zile, nu voi mai fi niciodată. Roger încă mă iubeşte, Lionel, de asemenea; doar că unul este încă în pat din cauza bolii sale, şi mă tem să-l văd din nou... Pe care să-l aleg?”

Ultimul eşec înregistrat de miss Ellen îi insuflase această indecizie, încă oscila între Roger şi Lionel. Puţin îi păsa că primul era un bastard, dacă pentru lumea întreagă era considerat marchizul d'Asburthon. Dar ceea ce înclina balanţa în favoarea lui Lionel era această protecţie misterioasă a ţiganilor care plana asupra lui Roger.

„Aceşti ţigani, îşi spunea ea, au moştenit ura lui Osmany pentru mine. Dacă mă căsătoresc cu Roger, ei mă vor pierde mai devreme sau mai târziu.”

Raţionamentul lui miss Ellen era corect. Dar un lucru o speria; erau douăsprezece zile de când Lionel se luptase cu Osmany, douăsprezece zile în care el nu îi dăduse lui miss Ellen niciun semn de viaţă. Cu toate acestea, miss Ellen ştia că rana era uşoară. În fiecare zi ea afla noutăţi despre el, în fiecare zi, doamna Cecilia îi răspundea cu multă afecţiune, dar Lionel păstra o tăcere plină de încăpăţânare. Această tăcere paralizase oarecum proiectul îndrăzneţ al ţigăncii.

Era ora zece seara. În timp ce tânăra reflecta astfel, se auzi o

bătaie uşoară la uşă.

— Intră! spuse ea.

Era acel valet devotat căruia miss Ellen îi încredinţase deja multe misiuni, inclusiv cea de a o răpi pe Cynthia, şi care conducea poliţia sa misterioasă.

— Ce ai acolo? spuse ea văzându-l că intră.

Valetul puse un bilet pe masă, salută şi se retrase fără să spună vreun cuvânt. Miss Ellen luă biletul şi recunoscu scrisul lui Lionel. Inima începu să-i bată, în timp ce rupea sigiliul.

Biletul nu conţinea decât aceste cuvinte:

„Trebuie să te văd în această seară.”

Miss Ellen sună, valetul reveni; ea scrise lui Lionel aceste trei cuvinte:

„Vino, sunt singură.”

—Du-te, spuse ea, şi să faci în aşa fel încât doamna Cecilia să nu afle nimic.

Noi ştim că doamna Cecilia şi fiul ei locuiau în apropiere de hotelul lui sir Robert Walden. Dar valetul lui miss Ellen nu trebuia să meargă la casa în care locuiau. Lionel, înfăşurat în mantia lui, se plimba la câţiva paşi în faţa hotelului Walden. El citi răspunsul lui miss Ellen, apoi îl urmă pe valet la faţa locului. Miss Ellen îşi regăsi în câteva secunde surâsul, privirea melancolică şi frumuseţea îmbucurătoare. Atunci când Lionel intră, el văzu tânăra de la început, cu ambele mâini întinse spre el. În acelaşi timp, valetul care-l însoţea se retrase cu discreţie.

— În sfârşit! murmură miss Ellen, în sfârşit! Iată-te...

Şi ea îi întinse frumoasa sa mână, dar Lionel nu i-o luă; tânărul bărbat era palid ca o fantomă, iar ochii săi aruncau o privire sălbatică.

— Îmi cer scuze, spuse el, că m-am prezentat la această oră, cred că a apărut o necesitate urgentă...

— O, Dumnezeule! spuse miss Ellen, cum mă priveşti... cum îmi vorbeşti.

— M-am temut chiar, spuse Lionel cu o amărăciune batjocoritoare, să nu deranjez unele conversaţii dulci.

— Lionel!

Accentul pe care-l puse miss Ellen pe acest singur cuvânt, îl făcu pe tânăr să tresară.

— Lionel! Lionel! repetă miss Ellen, de ce mă priveşti atât supărat? De ce discursul este scurt şi dur? Nu mă mai iubeşti?

Şi vocea ei era mângâietoare; un nor trecu înaintea ochilor lui Lionel, urechile se umplură de zgomote confuze, inima îi bătea în piept cu putere. Dar el domină această emoţie şi răspunse cu un calm mincinos:

— De ce te-aş mai iubi, domnişoară?

Ea ţipă şi-l fixă cu o privire uluită.

Lionel continuă:

— De ce te-aş iubi? Nu mă iubeşti!

— Oh!

— Tu, care m-ai înşelat în mod ruşinos!

De data aceasta, miss Ellen îşi îndreptă spre el privirea ei înflăcărată:

— Minţi! spuse ea.

Şi accentul fusese atât de clar, atât de sincer, cu ochii scânteietori şi plini de îndrăzneală că Lionel făcu un pas înapoi, îngăimând câteva cuvinte neinteligibile.

Tânăra continuă:

— Te-am aşteptat şi nu ai venit; a doua zi am aflat că te-ai bătut în duel.

— Şi ştiai bine cu cine? o întrebă batjocoritor Lionel.

Miss Ellen tăcu.

— M-am luptat, continuă Lionel, cu un bărbat pe care-l iubeşti... şi care a intrat aici... împreună cu marchizul Roger!...

Miss Ellen ridică din umeri.

— Eşti nebun! spuse ea, niciodată n-a intrat aici marchizul Roger.

Dar, Lionel, orbit de gelozie, întoarse capul şi răspunse cu o voce scăzută:

— Eu nu te mai cred!

De data aceasta, nepoata lui sir Robert Walden redeveni ţigancă; acest sânge fierbinte pe care-l moşteni de la părinţii săi începu să dea în clocot, şi un fulger îi ţâşni din ochi.

— Ieşi afară! spuse ea, văd că ai venit să mă insulţi!

Şi gestul ei fusese atât de convingător că Lionel, pierdut, se îndreptă spre uşă. Când era pe cale de a trece pragul, el se opri totuşi privind-o pe miss Ellen implorator; dar tânăra care ţinea în continuare mâna întinsă, repetă:

— Pleacă!

Lionel apoi fugi în timp ce murmura cu un accent de nebunie furioasă: „Trebuie să-l omor pe marchiz!”

De la primirea în clubul *Hermina*, Roger fu cuprins de o nelinişte vagă, o stare de disconfort nedefinită. Întâmplarea

stranie care se petrecu sub ochii săi era în mod constant în gândurile sale. De mai multe ori o revăzu în vis. El îşi reaminti cum i se aruncase în faţă numele de „ţigan”; auzea mereu în urechi ţipetele acelei femei care pretindea a fi mama sa şi, în cele din urmă, un lucru îl nedumerea: acea apariţie a lui Bolton. În ziua care urmă acelei nopţi în care chirurgul apăru ca *deus ex machina*[15], Roger primi un bilet, pe care erau scrise următoarele cuvinte:

„Domnule marchiz,

Am aflat că bătrâna mea mamă este pe patul de moarte. Permiteţi unui fiu dezolat să alerge unde datoria îl solicită imperios.

Bolton.”

După ce dădu crezare scrisorii, Roger începu să se îndoiască. Nu cumva chirurgul Bolton evita să-i dea o explicaţie despre faptul că s-a mutat? Această suspiciune pătrunse ca o otravă subtilă în inima marchizului şi, o dată, se trezi brusc din somn, cu sudoarea pe frunte, sub greutatea unui coşmar oribil. În visul său, îi apăreau Bolton, Cynthia şi Osmany întinzând mâinile spre el zicând: „Tu eşti un ţigan, fiul acestei rase prigonite de societate.”

În această zi, afectat de o apăsare sufletească extraordinară, marchizul comandă trăsura şi ceru să fie dus la Bedlam.

„Vreau s-o revăd pe această femeie care a pretins că este mama mea!” gândi el.

Şi ceru să vorbească cu directorul. Toate uşile s-au deschis înaintea unui pair al Engliterei. Directorul veni în fugă.

— Domnule, spuse marchizul, îl aveţi angajat în serviciu spitalului pe chirurgul Bolton?

— Nu, Onoarea Voastră.

— Cum! Doctorul Bolton nu este angajat al spitalului Bedlam?

— În niciun caz.

— Ce ciudat! murmură Roger.

Apoi continuă:

— A fost adusă aici, în urmă cu opt zile, o femeie cu numele Cynthia?

---

[15] Deus ex machina – semnifica iniţial coborârea pe scenă a actorilor ce interpretau zei, cu ajutorul unei macarale, în timpul tragediilor antice greceşti (lb. latină, n.tr.).

— Nu ştiu, spuse directorul, avem nouă femei prezente aici. Cu toate acestea, voi consulta registrul de intrări. Ce vârstă are aceasta femeie?

— Aproximativ patruzeci de ani şi este foarte frumoasă.

— Care este nebunia ei?

Roger ezită o clipă şi, aproape în şoaptă:

— Ea pretinde a fi mama mea.

— Oh! domnule marchiz, spuse directorul, vă pot asigura că dacă o nebună de acest gen ar fi fost înscrisă în spitalul Bedlam, aş fi fost avertizat.

Roger era palid, o transpiraţie rece îi acoperea fruntea. Directorul făcu o verificare în registrul de intrări; nicăieri nu a putut găsi vreo urmă a ţigăncii Cynthia. Marchizul reveni acasă, mult mai supărat şi mai neliniştit.

„Ar putea această femeie să spună adevărul?...” murmură el.

Şi apoi el se gândi la această protecţie misterioasă a persoanei sale de către acest om ciudat, numit Osmany, şi pe care-l găsise pe drumul său de fiecare dată când un pericol îl ameninţase; la acel semn pe care, în cele din urmă, a fost determinat să îl şteargă de pe braţul lui. Roger petrecu trei zile închis în casa lui, fără să primească vizite, visând doar la miss Ellen.

„La ce bun să o revăd, gândi el, dacă această femeie a spus adevărul, dacă sunt ţigan?...”

Lui Roger îi era ruşine de el însuşi; el nu îndrăznea să meargă la club şi a scris locotenentului-colonel al regimentului său pentru a-l ruga să preia comandamentul pentru câteva zile. În cele din urmă el îl căută pe Osmany peste tot, dar nababul era de negăsit.

În acea seară, marchizul Roger era singur, căzut în cele mai triste gânduri, atunci când se anunţă căpitanul Lionel. Roger scoase un strigăt. După ce aflară că iubesc aceeaşi femeie, cei doi tineri se evitau cu grijă, sfătuiţi în acest sens de miss Ellen care reuşise să convingă pe fiecare dintre ei, că el era cel iubit. Dar, în starea sufletească deplorabilă în care se afla Roger, vizita lui Lionel putea să-l scoată din problemele sale, şi nu-şi aminti decât un singur lucru, faptul că Lionel era prietenul lui.

— Să intre! spuse el.

Lionel intră cu un pas sigur, cu pălăria în mână, ca un soldat care are o atitudine respectuoasă în prezenţa superiorului său, dar paloarea feţei, strălucirea febrilă din ochii lui contraziceau acest calm aparent.

Roger înţelese la faţa locului că la el venise, de fapt, un inamic, după cum îi izvora din adâncul inimii acest elan de afecţiune pe care-l trădau buzele.

— Milord, spuse Lionel, am venit să prezint Excelenţei Voastre demisia mea din funcţia de căpitan al dragonilor regelui.

— Ah! spuse Roger.

— Momentul este prost ales, fără îndoială, continuă Lionel, cu un calm care ascundea o furtună.

— Aşa este, spuse Roger.

— Dar Excelenţa Voastră îmi va scuza insistenţa.

— Ah! spuse Roger, vă grăbiţi, domnule?

— Foarte grăbit, milord.

— Ah! şi îmi permiteţi să vă întreb de ce?

— Dar, spuse Lionel cu răceală, pentru că vreau să lupt cu superiorul meu, iar eu nu pot face acest lucru atâta vreme cât voi fi sub comanda lui.

Roger se încruntă.

— Ei bine!, spuse el, accept demisia d-voastră. Dar acum, vorbeşte, domnule, cu cine vrei să-ţi încrucişezi sabia?

— Cu d-voastră, milord.

— Ah! asta este... cu mine...

— Da, milord, vreau să-mi iau revanşa.

— Revanşa d-tale?

— Sper, zise Lionel, că Graţia Voastră nu-şi va pune masca pe care o purta în urmă cu zece zile, atunci când m-a lăsat aproape mort pe o stradă din Londra, cu umărul străpuns de o lovitură de sabie.

Roger se uită cu atenţie la Lionel.

— Pe onoarea mea, spuse el, cred că sunteţi nebun!

— Nu, milord.

— Şi spui, continuă marchizul, că m-am luptat cu d-ta?

Un zâmbet amar trecu peste buzele lui Lionel.

— Oh, eu ştiu, spuse el, că marchizul d’Asburthon este incapabil de a compromite o femeie.

Roger ridică din umeri.

Lionel continuă zâmbească cu un aer batjocoritor.

— Am onoarea de a vă spune, milord, că mă grăbesc să termin această afacere. Deci, eu vă rog să-mi spuneţi când şi unde aş putea să vă întâlnesc, şi vă rog să-mi daţi cheia pe care n-am ştiut s-o apăr, şi pe care aţi luat-o ca un hoţ de noapte.

— Dar acest om este nebun! strigă Roger, care întinse mâna spre cordonul unui clopot pentru a-şi chema oamenii.

Lionel îi prinse braţul:

— Nu veţi da alarma! spuse el cu o voce înăbuşită, şi îmi veţi preda cheia pe care mi-a dat-o miss Ellen.

Ultimul cuvânt a fost ca o scânteie care cade pe un butoi cu pulbere. Roger strigă plin de furie şi îl împinse brusc pe tânărul ofiţer:

— Eşti un prost şi un laş! spuse el, pentru că ţii, chiar acum, să dezonorezi o femeie demnă de tot respectul d-tale, o femeie care mă iubeşte şi, căreia, până acum, i-a fost milă de d-ta!

Şi, iute ca fulgerul, Roger se repezi la sabia sa al cărei oţel strălucea la lumina lumânărilor. Lionel o avea pe-a sa deja scoasă din teacă.

Dar, înainte ca cele două lame să se întâlnească, înainte ca aceşti doi oameni, odată prieteni, să se angajeze într-o luptă fratricidă, o uşă se deschise brusc şi o femeie se repezi, cu un strigăt, între cei doi adversari.

— Nu vă veţi lupta! strigă ea.

— Mama mea! strigă Lionel care o recunoscuse pe doamna Cecilia.

— Doamnă!... se bâlbâi marchizul în timp ce cobora vârful săbiei în faţa acestei femei pe care el o vedea pentru prima dată.

Ochii doamnei Cecilia străluceau, el văzu pe faţa şi în atitudinea ei o expresie de energie disperată.

— Nu, repetă ea cu vehemenţă, nu! Nu vă veţi lupta!

— Doamnă, spuse Roger gâfâind de furie, Dumnezeu îmi este martor că am fost calm şi răbdător până la capăt; dar fiul d-voastră m-a insultat ca pe ultimul dintre mişei, este un calomniator infam!

Ea îl întrerupse cu un gest plin de autoritate şi se aşeză înaintea lui:

— Nu aveţi în salonul acestui hotel, i se adresă lui, portretul lui lady Cecily, marchiză d'Asburthon, care a murit urmă cu doisprezece ani?

— Da, îngăimă Roger.

— Ei bine! Uitaţi-vă la mine...

Roger îşi înăbuşi un strigăt de uimire:

— Dumnezeule! murmură el, această asemănare!...

Ea îl luă de mână şi-l conduse în salon unde era portretul în picioare al doamnei Cecily, pictat la douăzeci şi doi de ani, de către Reynolds, care era agăţat în partea de sus a căminului.

— Uită-te! Uită-te bine! repetă ea, fără să-i lase mâna lui Roger.

Asemănarea era atât de perfectă ca în portretul său, că aceste cuvinte ajunseră pe buzele lui Roger:

— Mama mea! spuse el.

Şi el căzu în genunchi.

— Eu n-am ştiut că sunt mama ta, spuse ea, dar ştiu că numele meu este lady Cecily, marchiză d'Asburthon şi iată pe cel de-al doilea fiul al meu, fiul tatălui vostru, lordul Asburthon.

Lui Lionel începură să-i tremure picioarele, ca unui om pe care simţul raţiunii îl abandonase. Roger se ridică şi merse încet spre Lionel şi îi întinse mâna.

— Frate! iartă-mă... îi spuse în cele din urmă şi-l trase la inima sa.

După această îmbrăţişare, Roger se aşeză în genunchi în faţa doamnei Cecily, îi luă mâinile şi le acoperi de sărutări. Atunci, două lacrimi arzătoare îi scăpară din ochii marchizei d'Asburthon şi căzură pe faţa acestui tânăr chipeş care stătea în genunchi în faţa ei.

— Nu, nu, murmură ea cu un glas plin de emoţie, sir Robert Walden m-a înşelat... este fiul meu!...

Aplecându-se, ea depuse pe fruntea lui Roger un sărut fierbinte de mamă.

Capitolul III

Douăzeci şi patru de ore mai târziu, marchizul d'Asburthon intra, vesel, în clubul *Frumoşilor*. Apariţia sa era un adevărat triumf. Erau opt zile de când nu-l mai văzură şi apariţia sa fusese întâmpinată cu urale.

— Unde aţi fost? De unde veniţi? îl întrebau din toate părţile.

— Domnilor, răspunse Roger, am fost puţin bolnav şi am stat în cameră pentru câteva zile.

— Aţi greşit că nu aţi venit ieri, dragul meu marchiz, îi spuse sir Edward Johnson.

— De ce?

— Pentru că aţi fi văzut o persoană curioasă, pe care ne-a prezentat-o bancherul Brixworth.

— În primul rând, spuse marchizul, mi se pare curios că d-l Brixworth îşi permite să-şi prezinte prietenii clienţilor clubului.

— Acesta este un hidalgo, un grande de Spania, acoperit de diamante, continuă sir Edward.

— Cum se numeşte?

— Don Pedro y Rentes, etc., etc.

— Şi, în cele din urmă, l-aţi primit ca pe un membru temporar?

— Da, spuse sir Arthur Rood; acest domn se presupune că deţine o mină de aur în Peru. Este regretabil faptul că este la fel de ridicol pe cât este de urât.

— Prostii! spuse marchizul, acest mândru castilian este, probabil, vărul *Cavalerului tristei figuri*[16].

— El a făcut ieri o partidă cu contele de Morton şi, cu multă galanterie, a pierdut o mie cinci sute de livre.

— Este un câştig frumos! spuse Roger cu indiferenţă.

— Nu-l ştiam, spuse sir Arthur Rood, decât pe nababul Osmany să fie în stare să joace o astfel de sumă.

Numele lui Osmany îl făcu să tresară pe marchizul Roger.

— Apropo, domnilor, spuse el, puteţi să-mi spuneţi ce s-a întâmplat cu el?

— Cu cine? Cu Osmany?

— Da.

— Am auzit spunându-se, răspunse sir Edward, că se află pe domeniile sale din Scoţia.

— Ah!

— Un alt personaj ciudat! murmură sir Arthur.

— Nu se ştie, continuă un alt membru al clubului *Frumoşilor*, nici cine este sau de unde provine, dar, sincer, este la fel de bogat, la fel de generos ca un fiu de rege, extrem de curajos şi aventuros cum nu mai există.

— Acest bagaj de calităţi, spuse sir Arthur, ne-a determinat să nu-i refuzăm accesul în clubul *Frumoşilor*.

— Sunt de aceeaşi părere, murmură Roger care deveni îngândurat.

Un tânăr cu obrajii rozalii şi cu buzele abia umbrite de o mustăcioară aurie, luă cuvântul, la rândul său:

— Domnii mei, spuse el, acest Osmany este un personaj mult mai ciudat decât vă închipuiţi.

— Bah! spuseră cei din jur.

— Dacă vine aici, îmbrăcat somptuos, continuă naratorul, el nu se privează de a alerga pe străzile Londrei şi prin cele mai sărace cartiere, într-un costum de marinar.

— Acesta este un roman adevărat, spuse unul dintre ascultători.

— L-am întâlnit.

[16] Numele dat de Sancho Panza lui Don Quijote. (n. tr.)

— Îmbrăcat ca un marinar?

— Da, cu o jachetă maro şi o pălărie impermeabilă.

— Şi unde era el?

— L-am urmărit şi l-am văzut intrând în Wapping.

Şi, cum se protesta, povestitorul adăugă:

— L-am văzut acostând un bărbat simplu, un ţigan, şi vorbindu-i familiar.

Cuvântul „ţigan” îl făcu pe marchiz să tresară.

— Dar, spuse la rândul său, cu intenţia de a deturna conversaţia, aţi vorbit mai devreme de un spaniol care mi se pare la fel de interesant ca domnul Osmany, domnii mei?

— Desigur.

— Şi de unde a venit acest domn?

— Din America. El spune că s-a întâlnit cu vărul d-voastră.

Un zâmbet amar apăru pe buzele lui Roger.

— Nu ştiu un alt văr decât pe sir James Asburthon.

— Despre el vorbeşte.

— Şi l-a întâlnit?

— Da, ca prizonier al americanilor.

— Când?

— Nici nu sunt trei luni.

— Domnilor, spuse Roger, nu este posibil pentru că sir James Asburthon a fost ucis în urmă cu şase luni, în timpul ultimului atac de la fortul St. George.

— Asta este ceea ce i-am spus şi eu lui Don Pedro, dar el şi-a susţinut afirmaţia.

— Ah! Cred că, spuse sir Arthur, veţi avea o explicaţie cu el, uite-l!

Într-adevăr, domnul Don Pedro y Rentes y Sandoval y Lucienda da Sylvanah Pepol, grande de Spania, etc., etc., intră în acest moment, condus de bancherul Charles Brixworth.

Acest personaj salută cu o rigiditate automată şi se încruntă la vederea marchizului Roger d’Asburthon. Roger privea cu uimire acest grotesc personaj sub învelişul căruia nu ar fi recunoscut pe nepotul tatălui său, sir James, fantoma de la bătrânul castel d’Asburthon. După ce se schimbară complimentele uzuale, sir Arthur Rood luă cuvântul:

— Excelenţă, spuse el, permiteţi-mi să vă prezint domnului marchiz Roger d’Asburthon.

Spaniolul salută.

— Am cunoscut, spuse cu un accent străin, un gentilom cu acest nume.

— Ah! spuse Roger, şi unde l-aţi cunoscut, Excelenţă?

— În America. Acest domn era prizonier al generalului rebelilor, Jackson.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă? spuse Roger.

Spaniolul păru că reflectează.

— Suntem în luna august, spuse el. S-a întâmplat în luna mai, deci în urmă cu puţin mai mult de trei luni.

Roger clătină din cap.

— Atunci, spuse el, Excelenţa Voastră a întâlnit un fals sir James.

— Oh!

— Adevăratul sir James este mort de mai mult de şase luni.

Dar spaniolului nu-i venea să creadă. Un zâmbet rece îi încreţi buzele palide.

— Înseamnă că a fost crezut mort, spuse el.

— Excelenţă, continuă Roger, un om care primeşte două gloanţe în spate şi care cade de la o înălţime de cincizeci de picioare, în douăzeci de stânjeni[17] de apă, nu se mai poate întoarce pe planeta noastră.

— Nu este adevărat, spuse falsul spaniol. Sir James, rănit numai, a fost recuperat de către o barcă americană şi luat prizonier de război.

— Este imposibil, murmură Roger ale cărui sprâncene se încruntară violent.

Hidalgo-ul se aplecă spre el, şi adăugă în şoaptă:

— El m-a însărcinat cu un mesaj pentru Graţia Voastră.

Marchizul îl fixă cu privirea.

— Verbal sau scris? întrebă el.

— Un mesaj verbal.

Roger tăcu. El înţelese din privirea misterioasă a spaniolului, că nimeni altcineva decât el nu trebuia să audă ce urma să-i spună. Atunci spaniolul adăugă:

— Domnule marchiz, eu m-am prezentat aici doar în speranţa de a vă întâlni. Am să vă fac o comunicare dintre cele mai importante din partea lui sir James.

— Excelenţă, răspunse Roger a cărui voce trăda o puternică emoţie, dacă nu puteţi vorbi de faţă cu alţi martori, putem stabili o întâlnire.

---

[17] stânjen – unitate de măsură pentru lungime, folosită înaintea introducerii sistemului metric, care a variat, după epocă şi regiune, de la 1,96 m la 2,23 m.

Spaniolul păru să se gândească.

— Există puţini oameni aici la ora două dimineaţa, spuse el.

— Da, de obicei.

— Dacă Graţia Voastră vrea, aproape de miezului nopţii sau de ora unu, vă voi propune un joc de şah şi, în felul acesta, probabil, vom putea vorbi.

— Fie, spuse Roger, care-şi privi ceasul. Acum este zece şi jumătate. Am o întâlnire la unsprezece, dar contaţi pe mine că mă voi întoarce.

Spaniolul se-nclină şi merse cu gravitate să se aşeze la o masă de joc, care fusese pregătită într-o clipă. El puse lângă el portofelul său plin de bancnote şi spuse:

— Domnii mei, vă cer o revanşă.

— Excelenţă, spuse Roger, zâmbind, vă sfătuiesc să nu-i menajaţi pe aceşti domni.

— De ce, milord?

— Pentru că intenţionez să vă propun o partidă de şah.

Spaniolul îşi înclină capul uşor în semn de aprobare.

— Am o observaţie să vă fac Graţiei Voastre, spuse el. Se joacă Wist, Boston şi toate jocurile care au de faţă martori. Jocul de şah, care este un adevărat duel, cere meditaţie şi linişte.

— Este şi părerea mea şi cred că doi campioni serioşi se vor izola într-o cameră închisă şi vor juca *tête-à-tête*[18].

— Consider, continuă spaniolul cu aceeaşi gravitate, că un joc între doi gentilomi ca noi nu poate avea o miză mai mică de cinci sute de livre.

— Sunt de acord, spuse marchizul Roger cu răceală.

— Bravo! strigară toţi cei care se aflau în jur. Putem să deschidem pariurile?

— Da, cu siguranţă, domnii mei, răspunse Roger. Partida va începe la ora unu dimineaţa.

— De ce nu imediat?

— Dar, răspunse Roger, pentru că trebuie să plec şi nu mă voi întoarce decât înainte de ora pe care am avut onoarea să v-o indic.

— Fericitule! murmură sir Arthur Rood, este, fără îndoială, o doamnă blondă şi gingaşă care vă aşteaptă.

Marchizul părăsi sala de joc, ajunse la scara clubului şi coborî în curte unde trăsura lui îl aştepta.

---

[18] tête-à-tête – faţă în faţă. (lb. fr., n.tr.)

*
* *

Prezenţa neaşteptată a doamnei Cecily, dacă vă amintiţi, la hotelul d'Asburthon, cu o zi în urmă, atunci când marchizul Roger şi Lionel au fost pe punctul să se angajeze într-o luptă exagerată, nu a fost rezultatul întâmplării. Era opera lui miss Ellen. Văzându-l pe Lionel plecând disperat, nepoata lui sir Robert Walden îşi spunea:

„Acum, Lionel va dori să-l omoare pe Roger şi rezultatul pe care-l aştept este aproape. Să alerg s-o previn pe lady Cecily."

Tânăra părăsi hotelul prin grădină, astfel reducând cu mai mult de jumătate distanţa pe care ar fi avut-o de parcurs; ea ajunse la uşa casei doamnei Cecily, şi intrând în casă, o găsi pe săraca mama îngrijorată că fiul său nu s-a întors, plecat în acea noapte de acolo pentru prima după întâlnirea sa cu Osmany, şi îi spuse fără preambul:

— Fugiţi, doamnă, la hotelul d'Asburthon şi nu mai pierdeţi timpul, pentru cei doi fii ai d-voastră se vor bate!

Ştim restul. Lady Cecily a ajuns la timp pentru a-i separa pe combatanţi şi noi am văzut scena care a urmat. Sir Robert Walden nu a avut explicaţii clare cu lady Cecily, şi el a sugerat că Roger ar putea să fie un fiu natural al răposatului lord Asburthon, cu toate acestea, el nu a afirmat acest lucru. De asemenea, abuzând, fără îndoială, de generozitatea lui Roger şi de mângâierile sale, biata femeie exclamă:

— Oh! Da, tu trebuie să fii copilul meu!

Şi apoi Roger uită scena oribilă din clubul *Hermina*, strigătele acelei nebune, Cynthia, dispariţia lui Bolton, toate aflate sub misterioasa protecţie a acelui mogul Osmany care dăduse o altă turnură întâmplărilor. El se credea din nou fiul legitim al răposatului marchiz Asburthon şi petrecu o oră de fericire cu Lionel şi acea femeie pe care o considera mama sa, punându-şi întrebări unul altuia, mirându-se de ce lady Cecily răspândise zvonul morţii sale. Pentru un timp îndelungat, săraca mamă povesti rând pe rând despre suferinţele din viaţa sa; ea îi povesti lui Roger despre odioasele şi nedreptele insinuări inspirate de infamul sir Jack, fratelui soţului său, la naşterea lui Lionel, şi necesitatea pe care a găsit-o de a se crede în moartea acestui copil, teama de ura oarbă a lordului Asburthon.

— Dar, strigă Roger, după ce tatăl meu a murit, de ce nu ai venit la mine să-ţi deschizi braţele şi să-mi spui: „Eu sunt mama ta şi acesta este fratele tău".

— Bietul copil, murmură lady Cecily, tu nu ştii că m-am temut de legea care reglementează aristocraţia engleză. Ah, am fost nebună să cred un moment că Lionel...

Ea nu termină şi Roger o întrerupse.

— Doamnă, spuse el, legea engleză protejează numai pe cei care o invocă, dar eu nu recunosc această lege care îl nedreptăţeşte pe fiul cel mic în beneficiul fiului mai mare.

Şi întinzând mâna spre Lionel, el adăugă:

— Vom împărţi tot, frate, totul, aurul şi demnităţile, şi de la prima întrevedere, voi cere regelui să autorizeze efectuarea acestui partaj.

Lady Cecily îl luă din nou în braţe pe Roger.

— Ah! spuse ea, ai o inimă nobilă!

Cum putea Roger, după această nouă îmbrăţişare, să suspecteze că această frumoasă şi nobilă femeie care-l acoperea cu mângâieri şi care-l inunda cu lacrimile sale, nu era mama lui? Lady Cecily şi Roger au fost de acord ca existenţa acesteia şi a celui de-al doilea fiu al său să rămână secrete până la următoarea reuniune a Camerei Lorzilor, deoarece Lionel, uimit de tot ce vedea şi auzea, nu avea puterea de a vorbi.

Roger îi escortă pe mama sa şi pe fratele său la casa lor; apoi, în momentul în care urma să-l părăsească pe Lionel, el se aplecă la urechea sa şi îi zise:

— Eu renunţ la miss Ellen; tu vei fi cel care se va căsători cu ea.

Şi el fugi imediat pentru că se temea să nu cedeze în faţa unui astfel de sacrificiu şi cum ajunse acasă, izbucni în lacrimi. Dar, marchizul Roger d'Asburthon era la înălţimea celui mai cavaleresc devotament. După ce îşi plânse dragostea, Roger îşi reveni, atras de o nouă putere din vastitatea altruismul său şi, a doua zi, el scrise aceste cuvinte adresate lui miss Ellen.

„Miss Ellen, trebuie să vă văd astăzi. Este vorba de fericirea d-voastră şi de restul vieţii mele.”

Miss Ellen, care citi biletul, răspunse:

„În aceasta seară, la ora unsprezece, la căsuţa mea.”

Şi Roger îşi petrecu ziua întărindu-şi decizia; şi seara, când intră în clubul *Frumoşilor*, atitudinea sa calmă, privirea sa liniştită şi zâmbetul de pe buze, spuneau cu elocvenţă că el îşi găsise în inima lui puterea necesară pentru a duce la îndeplinire

acest sacrificiu suprem.

— Mergi în josul râului Tamisa, pe malul său drept, spuse vizitiului său, care îşi mână caii cu rapiditatea unui fulger.

În timpul călătoriei, Roger încercă să-şi imagineze fericirea viitoare a lui Lionel, curajul de care avea nevoie pentru a sprijini această fericire. Dar, dintr-odată el îşi aminti de ceea ce se spunea la club referitor la Osmany.

„Dar de ce, totuşi, acest om mă protejează? se întrebă el din nou, fără să-şi poată răspundă. De ce acest om s-a aflat de multe ori pe drumul meu, acest om, despre care se spune că are relaţii misterioase cu ţiganii?”

Şi începu să se gândească la Cynthia, la semnul fatal pe care Bolton îl îndepărtase de pe umărul său, la dispariţia acestuia din urmă, la toate aceste întâmplări care, de mai multe ori deja, i-au aruncat în suflet o durere amară. Dar, lucru ciudat, de data aceasta, inima lui nu-i mai bătea repede, ci dimpotrivă, el îşi ridică capul cu mândrie şi spuse:

„Dacă ar fi aşa, aş pleca pentru totdeauna, după ce Lionel ar fi recunoscut ca moştenitorul meu.”

Şi în timp ce gândea astfel, pregătindu-se, dacă ar fi necesar, la un sacrificiu suprem, el ajunse la căsuţa lui miss Ellen.

O lumină slabă se zărea printre obloane. Inima lui Roger bătea puternic, sudoarea îi inundă fruntea, un ultim oftat îi ieşi din piept.

„O, Dumnezeule! murmură el, fă-mă să fiu puternic până la capăt!”

Şi el bătu încet la uşă.

Chiar miss Ellen veni să deschidă. Ţiganca radia de graţie şi frumuseţe; o frumoasă culoare naturală îi acoperea fruntea; ea privi în jos văzându-l pe Roger. Roger, printr-un suprem şi sublim efort, redevenise liniştit şi stăpân pe sine.

— Miss Ellen, spuse el intrând în micul salon, în care se petrecură deja atâtea evenimente, vă rog să mă iertaţi pentru că au trecut zece zile întregi, fără să vă dau niciun semn de viaţă.

— Din păcate! oftă ea, uitându-se în jos, înţeleg, milord.

— Ce aţi înţeles? spuse el, tresărind.

— Am înţeles, murmură ea cu voce foarte redusă, ca şi cum fiecare cuvânt o lovea dureros în adâncul inimii, am înţeles că nu mă mai iubiţi.

Roger îşi înăbuşi un ţipăt, dar el avu curajul stoic de a nu-i cădea la picioare.

— Vă înşelaţi, spuse el; v-am iubit în urmă cu zece zile, v-am

iubit până ieri... şi dacă... astăzi am puterea de a renunţa la iubirea d-voastră... este pentru că un altul, mult mai demn...

Se opri. Miss Ellen se clătină şi părea gata să leşine. El o susţinu în braţe şi zise:

— Lionel vă iubeşte.

— Oh! Ştiu, spuse ea.

— El vă iubeşte până la moarte.

— Dumnezeule! spuse ea, dar eu vă iubesc... eu...

— Şi Lionel este fratele meu, adăugă Roger cu calm.

— Fratele vostru! strigă ea, cu o uimire, pe cât de inocentă, pe atât de minunat jucată, încât Roger ar fi jurat pe propria onoare că niciodată ea nu bănuise această înrudire.

— Da, răspunse el, Lionel este al doilea fiu al marchizului d'Asburthon.

Miss Ellen părea tulburată de ceea ce-i spusese Roger.

Marchizul continuă:

— Lionel este tânăr, este frumos, el va fi bogat pentru că voi împărţi averea mea cu el. Trebuie să fiţi soţia lui. Miss Ellen, trebuie. În trei zile, un preot vă va uni pe amândoi în capela hotelului d'Asburthon.

Miss Ellen scoase un strigăt înăbuşit şi alunecă fără viaţă în braţele lui Roger. La acest strigăt, se deschise uşa şi o bătrână intră în grabă; Roger o recunoscu pe menajera tinerei.

— Ţine-o, spuse el cu o voce afectată, du-o în camera ei şi dă-i să inspire nişte săruri; eu nu voi avea puterea de a aştepta să-şi deschidă ochii.

Şi, nefericitul tânăr ieşi, încercând să nu plângă şi murmurând:

— Sacrificiu s-a realizat! Doamne, apără-mă acum, şi dă-mi puterea să nu mă omor, pentru că sinuciderea este o impietate!

Se auzi sunetul trăsurii care se îndepărta.

Atunci, miss Ellen se ridică brusc şi un zâmbet îi apăru pe buze.

— Bietul băiat! spuse ea concediindu-şi menajera.

Apoi, merse ghemuită ca o pisică la un scaun mic şi începu următorul monolog:

„Eu cred acum că ce a fost mai important, am făcut. Sir Robert Walden, întorcându-se din Scoţia, mă va găsi ca soţia lui Lionel. Lady Cecily este de partea mea, pentru că acum ea este convinsă că Roger este fiul său, şi ea nu este de acord cu scrupulele lui sir Robert Walden, care nu admite că o ţigancă poate deveni vreodată soţia unui pair de Englitera. Lady Cecily, prin urmare, nu se va opune căsătoriei mele. Căsătoria fiind

încheiată, îmi va fi uşor să-i dovedesc onestului Roger că este fiul ţigăncii Cynthia. Şi atunci, termină ţiganca cu un zâmbet diavolesc, cu un gest cavaleresc, Roger se va grăbi să predea scaunul de pair pentru a i-l trece iubitului său frate, Lionel. Haide! Eu voi fi marchiză de Asburthon.”

Cum pronunţă în şoaptă aceste cuvinte ambiţioase, miss Ellen se ridică brusc şi ascultă. I se părea că aude, afară, paşi înăbuşiţi şi şoapte. Ea deschise repede fereastra şi se aplecă în afară. Dar noaptea era întunecoasă şi, în scurt timp, liniştea domni în preajma căsuţei.

„Este şuierul vântului printre copaci, spuse ea, sau o barcă ce urmează cursul Tamisei. Sunt nebună că mai am încă temeri, deoarece Jean de Franţa este mort!”

Capitolul IV

Cu toate acestea, pe măsură ce Roger se apropia de Londra, el simţi o uşurare a durerii sale.

„Lionel va fi fericit! îşi spunea el din când în când. Eu mă voi duce departe pentru câţiva ani, voi cere să mă întorc în America şi, probabil, voi avea dreptul şi norocul de a muri glorios pentru regele meu şi pentru patria mea. Şi apoi, cine ştie? adăugă tânărul nobil, cine ştie dacă lui Dumnezeu nu-i va fi milă, dacă timpul nu va cicatriza rana cea mai adâncă din sufletul meu? Cine ştie dacă nu-mi va fi dat să revin în Englitera, după o lungă absenţă şi de a o găsi pe miss Ellen fericită; dacă nu voi avea curajul de a o iubi la fel ca pe o soră?”

Roger încercă să-şi abandoneze aceste gânduri de consolare după ce ajunse la clubul *Frumoşilor*.

Deşi miezul nopţii sunase de mult timp, acolo se afla o reuniune numeroasă. Provocarea făcută de Don Pedro şi acceptată de către marchiz i-a reţinut pe principalii membri ai acelei reuniuni aristocratice. Roger era aşteptat cu nerăbdare. Don Pedro anunţase deja că dorea să lupte în privat.

Prin urmare, rezervase pentru acest turneu un micuţ salon unde tabla de şah era aşezată în apropierea unei ferestre. Pe o masă din apropiere, se afla o tavă de argint aurit pe care puteai vedea o sticlă cu vin de Porto şi două pahare din cristal de Boemia. Don Pedro era deja aşezat în faţa tablei de şah. Roger intră cu surâsul pe buze şi cu faţa palidă, ca acei gladiatori care-l salutau pe Cezar înainte de a muri. Don Pedro se ridică şi-i veni

în întâmpinare. Membrii clubului îl însoţiră pe Roger în micuţul salon, dar se opriră în faţa pragului.

— Domnilor, spuse marchizul, permiteţi-ne să închidem uşa. Ea nu se va redeschide decât după terminarea confruntării.

— Domnii mei! strigă sir Arthur Rood, pariurile s-au deschis. O sută de livre pentru marchizul Roger.

— Eu pariez pentru Don Pedro, răspunse bancherul Brixworth.

Pariurile începură să curgă de partea cealaltă a uşii.

— Domnul meu, spuse Don Pedro y Rentes, aşezându-se în faţa tablei de şah, obişnuiesc să golesc un pahar cu vin de porto, înainte de a-mi aşeza piesele.

— Bună idee, spuse Roger, luând sticla cu vin de Porto şi turnând în pahare.

Cei doi adversari se înclinară uşor înainte de a bea şi puseră în acelaşi timp paharele lor pe jumătate pline, înapoi, pe tavă. Apoi, imediat, jocul începu.

În timp ce îşi muta piesele, Don Pedro y Rentes răsucea între degetele mâinii stângi un inel mare pe care strălucea un rubin dintre cele mai preţioase. Făcând o mişcare pentru a-şi apropia scaunul, inelul alunecă de pe degetele lui Don Pedro şi ajunse sub picioarele marchizului. Roger se aplecă să-l ridice.

Chiar dacă această mişcare fu destul de rapidă, sir James avu timp să întindă mâna spre paharul lui Roger şi să arunce o biluţă neagră care se dizolvă instantaneu în vinul de Porto. Roger, care ridică inelul, i-l predă spaniolului, care îi mulţumi cu graţie şi care şi-l puse pe degetul inelar al mâinii stângi.

— Pardon, Excelenţă, spuse Roger punându-şi coatele pe masă, ştiţi de ce am acceptat să joc şah?

— Fără îndoială. Am să povestesc Excelenţei Voastre despre sir James, vărul d-voastră.

Don Pedro se lăsă pe spate în scaunul lui ca un om care are de gând să înceapă o lungă conversaţie.

— Imaginaţi-vă, continuă el, că sir James a fost salvat de americani.

— Deja mi-aţi spus-o.

— Exact. Cu toate acestea, în trecerea prin tabără a generalului Jackson, am avut onoarea de a-l întâlni.

— Să nu vă aşteptaţi la vreun compliment.

— Şi el m-a însărcinat cu un mesaj pentru Excelenţa Voastră.

— Ah, ah!

— Sir James voia să se întoarcă în Englitera.

— Este un ticălos îndrăzneţ, spuse marchizul.

— El se căieşte de lucrurile rele pe care le-a făcut asupra Excelenţei Voastre.

Marchizul zâmbi batjocoritor şi îl privi pe Don Pedro direct în ochi.

— Şi eu, spuse el, regret că nu i-am zburat creierii cu mâna mea.

În timp ce Don Pedro era pe cale de a răspunde marchizului, fereastra aflată în stânga mesei se deschise brusc împinsă de o rafală de vânt, şi un curent de aer destul de violent stinse cele două lumânări ale candelabrului plasat lângă tabla de şah.

— Uf! Această rafală de vânt nenorocit, spuse Roger care se ridică şi luă candelabrul pentru a merge să-l reaprindă de la focul din vatră, în timp ce sir James închidea fereastra, care dădea într-un balcon mare de piatră. Această operaţiune atât de simplă nu dură mai mult de o secundă în plus ca atunci când marchizul se aplecă mai devreme să caute inelul de rubin de sub masă. Cu toate acestea, în aceste câteva secunde de surpriză şi lipsă de acţiune, un braţ se întinse prin această fereastră care se deschise atât de brusc şi schimbă paharele între ele. Paharul marchizului era acela care fusese pus în faţa fotoliului lui Don Pedro, şi paharul acestuia din urmă se afla lângă punga marchizului. Ambii jucători s-au întors să se aşeze la masă. De cealaltă parte a uşii marelui salon, pariorii aşteptau cu nerăbdare rezultatul partidei. Roger şi Don Pedro auzeau şoapte.

— Spuneaţi, Excelenţă, reluă Roger, că onoratul meu văr regretă faptele sale urâte şi doreşte să se întoarcă în Englitera?

— Da, Graţia Voastră, şi mă pun chezaş în ceea ce priveşte sinceritatea lui.

— Vă sfătuiesc, spuse Roger cu calm, să nu garantaţi aceste false regrete, nici cu onoarea d-voastră, nici cu averea d-voastră, nici cu capul d-voastră, şi să nu continuaţi de a vă mai angaja în această acţiune; beau pentru ca vărul meu aflat în dizgraţie, sir James Asburthon, să fie cât mai curând spânzurat.

Apoi luă paharul său cu vin şi-l goli dintr-o înghiţitură.

— Amin! spuse Don Pedro ca un fel de încheiere şi, întocmai ca Roger, îşi goli paharul.

Partida se derulă foarte repede în timp ce partenerii discutau. Don Pedro era, la acest joc, o forţă imbatabilă. Roger pierdu treptat terenul şi în curând a fost şah-mat. Apoi se ridică şi îi spuse adversarului său cu o curtoazie a unui mare lord:

— A primi o atât de frumoasă lecţie pentru cinci sute de livre, domnule, nu este nicio pierdere.

Şi el deschise uşa spre salonul cel mare.

— Domnilor, spuse el, cei care au pariat pe mine, să mă ierte.

— Aţi pierdut? spuse sir Arthur Rood.

— Da, am pierdut.

Se produse rumoare printre „frumoşi”. Cei care pierduseră îşi plăteau datoria vociferând; câştigătorii se extaziară de abilitatea lui Don Pedro. Acesta din urmă încerca să se eschiveze, dar, în timp ce îşi lua rămas bun, un nou personaj intră în club.

— Atenţie! strigă sir Arthur Rood, priviţi o fantomă.

— Hei! Hei! Cine ştie? răspunse noul venit.

La vederea acestui membru întârziat, Don Pedro–Sir James păli sub masca de pe faţa lui şi Roger tresări brusc.

— Iată-l pe mogulul Osmany, spuse sir Edward Tompson, domnul cel mai excentric din cele trei regate.

Osmany, pentru că el era, salută pe membrii clubului *Frumoşilor* şi spuse:

— Am auzit, domnilor, de o partidă de şah.

— Partida s-a jucat.

— Ah!

— Şi, iată câştigătorul, spuse Roger, care se uita la Osmany cu atenţie.

El îl arătă cu mâna pe Don Pedro. Falsul hidalgo făcu o reverenţă.

— Într-adevăr! spuse Osmany, Excelenţa Sa, domnul Don Pedro y Rentes.

— Ştiţi numele meu?

— Nu este vreunul care să nu vă ştie în Londra, la această oră.

Don Pedro făcu încă o reverenţă.

— Ei, bine, spuse Osmany, dacă Excelenţa Voastră vrea să-mi facă onoarea de a se măsura cu mine...

— La şah? întrebară majoritatea membrilor clubului.

— Da, fără îndoială.

— E târziu, murmură Don Pedro care era dornic să părăsească clubul, uitându-se din când în când la marchizul Roger, a cărei faţă nu trăda nicio suferinţă. Dar Osmany continuă:

— Urmaşii lui Fernand Cortez nu bat în retragere în faţa unui indian sărac aşa ca mine!

— Este imposibil! se auziră mai multe voci.

— Susţin această părere, adaugă marchizul Roger zâmbitor.

Don Pedro acceptă provocarea, dar era vizibil neliniştit.

— Cum doreşte Domnia Voastră, spuse el, adresându-se mogulului Osmany.

— Excelenţă, spuse acesta din urmă, aţi jucat fără martori, mai devreme.

— Da.

— Eu vă cer permisiunea ca fiecare dintre noi să aibă câte un martor.

— Oh, bucuros! spuse Don Pedro, care tremura la gândul că ar fi rămas singur cu Osmany.

— Alegeţi-vă martorul, spuse nababul.

Don Pedro îl arătă pe bancherul Brixworth.

— Iată-l şi pe-al meu, spuse Osmany salutându-l pe marchizul Roger.

Tânărul îl căuta de prea mult timp pe Osmany ca să nu profite de această oportunitate de a se găsi alături de el.

— Şi acum, domnilor, completă mogulul, puteţi deschide pariurile şi să ţineţi cu mine; am un noroc incredibil în toate jocurile.

„Asta-i ciudat! gândi sir James, mi se pare că acest blestemat ţigan, care mi-a încurcat planurile la fortul St. George, m-a recunoscut.”

Cu un pas şovăitor, Don Pedro–Sir James se reîntoarse în micul salon. El simţea o suferinţă vagă pe care o punea pe seama apariţiei bruşte a lui Osmany. Acesta din urmă încuie uşa cu cheia şi se aşeză pe scaunul pe care-l ocupase Roger mai devreme. Marchizul şi d-l Brixworth rămaseră în picioare, fiecare în spatele scaunului susţinătorului său. Osmany aranja cu răceală piesele pe tabla de şah.

— Domnule, spuse el, întorcându-se spre domnul Brixworth, dacă clientul vostru, Don Pedro, ar juca cu mine o partidă de şah în fiecare noapte, el în curând şi-ar epuiza scrisoare sa de credit pentru banca d-voastră.

Don Pedro se forţă să zâmbească:

— Vom vedea, spuse el.

— Din păcate, spuse Osmany, nu cred că mai este timp.

— Dar, făcu falsul spaniol, dacă Domnia Ta are timp liber, vom vedea...

— Desigur, am timp liber, continuă nababul manevrându-şi adversarul; Domnia Ta este cel care nu mai are prea mult timp.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă falsul spaniol cu puţină nelinişte.

— Bah! Nu se ştie niciodată cât mai aveţi de trăit.

Don Pedro tresări.

— Scuzaţi-mă, continuă Osmany, dar eu sunt un fel de medic.

— Bah! Şi credeţi că sunt bolnav? spuse domnul Don Pedro y Rentes rânjind.

— Oh! Foarte bolnav, răspunse cu răceală Osmany.

Don Pedro tresări, dar buzele sale încetară să mai zâmbească.

— Văd, spuse el, că jucaţi şah în manieră indiană.

— Cum aşa?

— Vă intimidaţi adversarul.

— În niciun caz, spuse Osmany. Uitaţi, pun pariu că deja simţiţi o căldură inexplicabilă în piept.

Don Pedro clătină din cap, dar în acelaşi timp, simţi căldura despre care îi vorbise Osmany.

— Să jucăm, domnule, spuse el cu un râs nervos.

— Fie! răspunse Osmany, dar mă tem că nu aveţi timp pentru a termina partida.

— Dar, domnule...

— Imaginaţi-vă, reluă nababul, că veţi începe să vă albiţi ca şi cum aţi avea pielea alb-rozalie a marchizului Roger d’Asburthon.

Roger îl asculta pe Osmany cu o temere ascunsă.

— Ei, bine! acesta este efectul acelui pahar cu vin de Porto pe care l-aţi băut mai devreme. A fost bun?

— Excelent! spuse Don Pedro.

— În ciuda acelei seminţe negre pe care aţi pus-o în pahar?

Falsul hidalgo îşi înăbuşi un ţipăt.

— Domnule, spuse el, cred că sunteţi nebun!

— Nu eu, ci d-voastră... pentru că aţi greşit paharul, domnule dragă!

Şi, cum Osmany rosti aceste ultime cuvinte, Don Pedro scoase un nou strigăt, dar un strigăt scos din cauza suferinţei, de data aceasta, şi buzele sale deveniră livide.

El încercă să se ridice. Mâna de fier a lui Osmany îl împiedică apăsându-l pe umăr:

— Staţi, spuse el: veţi muri mai confortabil într-un scaun.

Şi falsul Don Pedro se simţi copleşit de durere şi rămase ca lovit de fulger, aruncându-i lui Osmany o privire buimacă. Domnul Brixworth şi Roger se priveau cu stupoare.

— Domnule marchiz, spuse apoi Osmany lui Roger, domnul Don Pedro pe care-l vedeţi aici, a vrut să vă otrăvească. El a aruncat în paharul d-voastră o pulbere neagră, provenită din India şi ucide într-o oră.

— Ce spui? strigă Roger.

— Priviţi, spuse Osmany, arătând spre Don Pedro care se zvârcolea în scaunul lui şi care striga nearticulat. Din păcate

pentru el, continuă nababul, în timp ce d-voastră aprindeaţi lumânările stinse de o rafală de vânt, o mână abilă a schimbat locul paharelor... şi Don Pedro este cel care moare otrăvit...

Roger, palid şi transpirat, privi la acest om asupra căruia otrava îşi făcea efectul fulgerător.

— Dar, strigă el, ce interes ar fi avut acest om pe care nu-l cunosc... şi căruia nu i-am făcut vreun rău...

Osmany îl întrerupse pe Roger:

— La această întrebare ar trebui să vă răspundă domnul Brixworth, spuse el.

Şi, întorcându-se spre bancherul mut de uimire:

— Domnule, spuse el, scrisoarea de credit pe care aţi plătit-o a fost semnată în urmă cu aproape doi ani, de banca *Nunez, Alvar & Co*, din Madrid, nu-i aşa?

— Da, domnule.

— Seńor Don Pedro, căruia i-a fost remisă, a ajuns în Edinburgh, la începutul lunii mai 1774... în loc de a merge în America, aşa cum i-aţi spus Domniei Sale (Osmany îl indică pe falsul hidalgo, care se zvârcolea de durere pe scaunul lui, cu dinţii încleştaţi, cu faţa descompusă). Deci, în loc de a călători spre America, el a început să călătorească prin Scoţia, pe jos, cu un baston de fier în mână. Într-o noapte, el a fost asasinat de către omul pe care-l vedeţi.

Roger şi d-l Brixworth rostiră un strigăt. Muribundul încercă să se ridice, dar căzu brusc în scaunul lui. Atunci, Osmany îi rupse barba neagră care-i acoperea jumătate de faţă şi Roger, stupefiat, îl recunoscu pe sir James...

— Din nou, domnule marchiz, spuse Osmany cu răceală, moartea a trecut pe lângă dvs.

Apoi deschise fereastra prin care intrase rafala de vânt şi care stinsese lumânările şi strigă un nume:

— Will!

La acest nume, picherul de la vechiul castel Asburthon intră. Will îşi îmbrăcase ţinuta de picher revenind la adevărata sa înfăţişare.

Ochii de muribund ai lui sir James îi arunca o privire plină de o ură feroce.

— Ah! spuse Will cu naivitate, iată că Onoarea Voastră va muri încălcând principiile sale de viaţă. Am trădat-o pe Onoarea Voastră cu singurul scop de a moşteni cu siguranţă conacul d’Asburthon şi să câştig, în plus, cele cinci sute de livre pe care mi le-a dat domnul (îl indică pe Osmany). Dacă Onoarea Voastră

ar vrea să ştie, caracterul d-voastră mi-a făcut o impresie proastă, continuă Will. Nu vă erau devotate decât animalele, vedeţi, şi Onoarea Voastră a greşit când şi-a otrăvit terierul.

Un zâmbet care nu avea nimic uman crispă buzele decolorate ale lui sir James, apoi pieptul i se umflă, un urlet de fiară sălbatică îi trecu printre dinţii încleştaţi şi capul i se lăsă pe spate; el horcăi oribil. Câteva secunde mai târziu, o convulsie finală rigidiză membrele sale deja reci şi trupul său căzu pe podea. Osmany îl acoperi cu mantaua pe care Will o purta pe umeri. Nababul salută apoi pe domnul Brixworth şi pe Roger, muţi de stupoare, şi făcu un pas spre uşă. Dar marchizul d'Asburthon îl prinse de braţ cu putere. Osmany se opri şi se încruntă.

— Mâna care a schimbat paharele, spuse Roger, a fost a d-voastră nu-i aşa?

— Poate.

— Deci, încă o dată, m-aţi salvat?

Osmany înclină capul.

— Ei, bine! În cazul acesta va trebui să-mi răspundeţi la câteva întrebări.

— Nu, milord, spuse Osmany cu calm.

— Vreau, în sfârşit, să ştiu, continuă Roger, cui îi datorez această protecţie misterioasă. Vreau să ştiu.

— Şi dacă refuz să vorbesc?

— Vă voi forţa! strigă marchizul cu o furie reţinută.

Un zâmbet calm se ivi pe buzele lui Osmany.

— Milord, spuse el, o ură de moarte a existat între sir James şi mine în legătură cu o femeie pe care a vrut să o elimine. Salvându-vă, eu mi-am astâmpărat setea de răzbunare.

Şi, eliberându-se brusc din strânsoarea lui Roger, se repezi spre balcon urmat de Will, şi dispăru împreună cu el în întuneric. Roger îşi luă faţa între mâini şi spuse în şoaptă:

— Oh! Acest om minte... Acest om a minţit...

Capitolul V

După plecarea marchizului Roger, miss Ellen, amintiţi-vă, îşi reveni brusc din pretinsa stare de inconştienţă şi zâmbi cu gândul la naivitatea acestui om, care renunţa la dragostea sa dintr-un pur devotament frăţesc. Apoi ea deschise fereastra şi privi afară pentru că i se păru că aude paşi şi voci. Dar, ea

curând se asigură spunând:

„Doar n-am înnebunit, este şuieratul vântului printre copaci.”

De la plecarea lui sir Robert Walden, ea trăia după bunul său plac fără să dea seama cuiva de acţiunile sale. De asemenea, în acea seară, ea consideră că este inutil să se întoarcă la Londra şi hotărî să petreacă noaptea la căsuţă în compania bătrânei menajere. Ea urcă apoi la primul etaj şi merse la culcare. Menajera închise cu atenţie toate uşile, trase toate zăvoarele şi merse să se culce într-o cameră alăturată. Miss Ellen, acaparată în întregime de proiectele sale ambiţioase, aşteptă un timp îndelungat să adoarmă; ea se vedea ducesă în viitorul apropiat, iar mantia de hermină pe care urma să o împărtăşească cu Lionel era visul ei cu ochii deschişi. Cu toate acestea, nu trecuse o oră de când stinse lampa, atunci când i se păru că aceleaşi zgomote ciudate, care deja îi ajunseră la ureche, s-au auzit din nou.

„În cazul în care Jean de Franţa nu a murit, îşi spuse ea, pun pariu că el este.”

Ea se ridică încet, deschise fereastra fără să împingă obloanele, şi exploră minuţios zona aflată în apropierea căsuţei. Locul era pustiu.

„Cred că am un bâzâit în urechi”, îşi spuse ea.

Şi ea se culcă din nou. Noapte redeveni tăcută. Miss Ellen nu auzea decât respiraţia menajerei care adormise.

Un clopot îndepărtat, acela de la parohia din Saint-Gilles, anunţă ora două dimineaţa. Ea se răsuci sub pătură şi închise ochii. Dar, după un timp, şoaptele şi zgomotele ciudate se auziră din nou. Se spunea că fantomele care se întorc rătăcesc în jurul fostei lor case. Miss Ellen şi menajera dormeau. Cu toate acestea, cum somnul celor în vârstă este mai uşor, menajera se trezi dintr-o dată. Un zgomot ascuţit, care părea zgomotul unui zăvor forţat, se făcu auzit. Dar, cum acest zgomot nu fu urmat de un altul, bătrâna femeie crezu că a fost un vis şi nu dură mult până să readoarmă. Câteva minute trecură. Dintr-o dată, parchetul scârţâi uşor. Bătrâna se trezi din nou, dar ea nu avu timp să ţipe. O mână puternică o strânse de gât, un pumnal i se propti în piept şi o voce îi spuse la ureche:

— Taci, dacă vrei să trăieşti!

Frica o paralizase; ea nici nu încercă să se lupte. În acelaşi timp, parchetul continua să scârţâie sub paşi înăbuşiţi şi miss Ellen se trezi la rândul său.

— Vino la mine, Betsy! strigă ea.

Betsy (acesta era numele menajerei), nu răspunse. Miss Ellen sări din pat şi fugi lângă perete: ea văzu o formă neagră, mai neagră decât întunericul din preajmă, care se îndrepta spre ea. Nepoata lui sir Robert Walden avea, ca moştenire a originii sale de ţigancă, un calm minunat. În timp ce forma neagră se apropia de patul ei, ea îşi aminti de faptul că avea un pistol agăţat la capul patului. Să ia pistolul, să ţintească şi să tragă, pentru miss Ellen a fost o chestiune de o secundă. O detunătură luminoasă fu urmată de un strigăt de durere. Forma neagră căzu pe podea şi se rostogoli, scoţând o mulţime de blesteme. Dar, la lumina împuşcăturii, miss Ellen văzu alte două persoane care intrară în camera sa: un bărbat şi o femeie.

— Samson! Cynthia! îngăimă ea.

Ea îşi căută pumnalul pe care-l plasase pe timp de noapte sub perna sa, dar, fie că teama o făcu să caute într-un loc greşit, fie că-l dărâmă atunci când se ridicase în grabă din pat, ea nu-l găsi. În acelaşi timp, braţele puternice ale lui Samson se repeziră spre ea.

— Ah! spuse gigantul, am prins în sfârşit vipera şi, de data aceasta, ea nu va mai muşca!

Regina ţiganilor – Cynthia, îşi scăpără amnarul cu a cărei flacără albastră aprinse o bucată de câlţi. Atunci miss Ellen, palidă şi tremurândă, văzu un bărbat care se zvârcolea pe podea într-o baltă de sânge: era ţiganul Rhamô, groparul pe care Jean de Franţa îl întâlnise în cimitirul Saint-Gilles. Un al patrulea ţigan, în acelaşi timp, o lega şi-i punea un căluş la gură bătrânei menajere. Samson îi spuse Cynthiei:

— Închide uşa!

Cynthia îl ascultă.

— Micuţa mea Topsy, spuse atunci colosul, de data asta eşti în puterea noastră şi ora pedepsei tale a venit.

Miss Ellen nu avea nevoie de aceste cuvinte pentru a înţelege gravitatea situaţiei sale. Convinsă de moartea lui Jean de Franţa, ea simţi că ţiganii nu o vor ierta. Dar, ţiganca Topsy, cum o numise Samson, avea sângele rece şi geniul îndârjit al rasei sale. Care este ţiganul care nu a aşteptat salvarea chiar şi de la picioarele eşafodului. Toată rezistenţa era imposibilă. Numai viclenia putea să-i vină în ajutor lui miss Ellen.

— Ce vreţi de la mine? spuse ea calm.

— Vei şti în curând, rânji uriaşul Samson.

— Dacă aţi venit să mă omorâţi, continuă ea cu un ton de dispreţ suprem, grăbiţi-vă, dar nu mă insultaţi!

— Nu, nu încă, spuse Samson.

— Deci, ce vreţi?

— Să ne urmezi.

— În acest costum?

— Nu, îmbracă-te.

— Ei bine! Duceţi-vă afară, spuse ea, trăgând cu pudoare perdele patului.

— Fie, spuse Cynthia, dar eu sunt femeie şi pot să rămân.

— Cum doriţi, spuse miss Ellen.

Samson ieşi.

— Micuţa mea, spuse Cynthia, m-ai înşelat odată, dar acum geniul tău infernal nu mă mai poate influenţa.

Miss Ellen ridică din umeri şi tăcu. Ea luă în grabă un halat, îşi aruncă un şal pe umeri şi, în timp ce efectua aceste două lucruri, întinse mâna din nou sub pernă. Ea spera să găsească pumnalul, să sară asupra Cynthiei şi să o lovească. Pumnalul, însă, dispăruse.

— Hai! spuse ţiganca, poţi veni, Samson.

Colosul reapăru.

— Micuţa mea Topsy, spuse el, nu vei merge mai repede ca mine.

El o luă în braţe şi o aruncă pe umeri.

— Să mergem! spuse Cynthia.

Miss Ellen se gândi să ţipe, să strige după ajutor, atâta vreme cât mai era în apropierea căsuţei. Ţiganii au fost, însă, prevăzători. Când unul, cel care o legă pe bătrâna menajeră, deschise uşa exterioară, Cynthia aruncă peste capul ţigăncii o glugă care părea aceea pe care indianca Daï-Natha i-o dăduse cu douăsprezece zile în urmă, şi miss Ellen se simţi purtată, fără ca ea să poată striga şi să se zbată şi fără să ghicească locul unde aveau de gând să o ducă.

Capitolul VI

Lionel, pe care l-am văzut intrând în casa lui, însoţit de mama sa şi condus de Roger, îşi petrecu noaptea şi ziua următoare pradă unei emoţii extraordinare. Deci, el era fiul lordului Asburthon, fratele lui Roger, un gentilom prin urmare; şi fratele său era destul de generos să calce în picioare dreptul de moştenitor al fiului mai mare şi prejudecăţile sale!... Ca orbul care vede dintr-o dată şi în faţa căruia se desfăşoară splendorile

pământului şi albastrul cerului, aşa şi Lionel simţea o plăcere similară; şi apoi, Roger îi spusese: „Tu o iubeşti pe miss Ellen, te vei căsători cu ea!”

Aceste gânduri îi crescu lui Lionel starea de fericire. El se vedea gentilom şi era aproape momentul în care el va fi fericitul soţ al lui miss Ellen. A doua zi el se grăbi acasă la Roger; Roger lipsea, dar îi lăsase un bilet în care citi:

„Mă voi ocupa de fericirea ta, scria marchizul; să fii răbdător şi să aştepţi...”

Ziua i se păruse lui Lionel foarte lungă, apoi, dimineaţa următoare, nu mai avu răbdare să aştepte, el fugi la hotelul Walden. Uşile şi ferestrele erau închise. El sună. Un valet veni să-i deschidă uşa.

— Miss Ellen mă poate primi? întrebă Lionel.

Valetul zâmbi.

— De la început vă spun, răspunse el, că atunci când miss Ellen se află în hotel, nu se trezeşte aşa devreme.

— Cum! spuse Lionel, miss Ellen nu este aici?

— Nu, răspunse valetul.

Lionel se încruntă şi buzele începură să-i tremure.

— Unde este ea? întrebă el.

Valetul răspunse:

— Miss Ellen a primit un bilet noaptea trecută şi s-a urcat imediat într-o trăsură. Valetul care i-a adus biletul purta livreaua familiei d’Asburthon şi presupun că miss Ellen a mers la căsuţa ei.

— Ce căsuţă?

— Păi... cea pe care o are în Deptford.

Lionel simţi o emoţie puternică. De ce miss Ellen s-a grăbit să-şi părăsească casa după ce a primit un bilet venit de la hotelul d’Asburthon? Ce era cu acea căsuţă despre care el niciodată nu a auzit-o vorbind? El apucă braţul valetului şi îi spuse cu un ton autoritar:

— Tu mă vei conduce... eu trebuie s-o văd imediat pe miss Ellen Walden la faţa locului!

Valetul nu îndrăzni să i se opună. Lionel urcă împreună cu valetul într-o trăsură şi, la indicaţiile pe care le primi, vizitiul i-a condus la căsuţă.

Uşile şi ferestrele erau închise.

Lionel nu-şi putea explica această întâlnire nocturnă pe care

Roger i-o dădu lui miss Ellen şi, cu atât mai puţin grandoarea sufletului marchizului, zicând: „Tu eşti cel care se va căsători cu miss Ellen.”

Cum uşa era închisă, Lionel ciocăni cu putere. Câteva sunete nearticulate care păreau ţipetele unui om cu gura acoperită de un căluş, îi răspunseră. Lionel, ajutat de valet, forţară uşa şi intrară în căsuţă. Primul lucru pe care-l văzură a fost bătrâna menajeră care se târâse, în ciuda faptului că era legată, în coridor. Lui Lionel, la vederea ei, inima îi îngheţă şi părul i se ridică: el bănuia că s-a petrecut o nenorocire. În timp ce valetul îi desfăcea bătrânei funiile cu care fusese legată şi căluşul, Lionel exclamă:

— Unde este miss Ellen?

— A fost răpită..., răspunse menajera, au luat-o.

— De către cine, Dumnezeule? strigă tânărul înnebunit de durere.

— De către o femeie şi doi bărbaţi pe care nu-i cunosc.

Şi menajera povesti ce se întâmplase, nu succint, ci cu lux de amănunte, dar cu reticenţa unei persoane care îşi pierduse capul. Se afla o baltă de sânge în camera lui miss Ellen. Menajera vorbi despre o pocnitură de pistol, dar ea nu putea spune cine a tras. În cele din urmă, a fost bine stabilit că miss Ellen a opus o lungă rezistenţă. Menajera auzise pronunţându-se numele „Cynthia”.

Cine era această Cynthia? Lionel întotdeauna ignorase lupta care a existat între nepoata lui sir Robert Walden şi ţiganii; el nu putea acuza pe aceştia din urmă de răpirea lui miss Ellen. În schimb, gelozia izbucni mai tenace şi prin minte îi trecu o idee ciudată: Roger îi întinsese o capcană lui miss Ellen ca să o răpească.

— Oh! strigă el furios, mort sau viu, îmi va da socoteală!

Şi se repezi din căsuţă, urcă în trăsura sa şi strigă vizitiului:

— La hotelul d’Asburthon!

El lăsă valetul la căsuţă, dar acesta se repezi în urmărirea trăsurii şi reuşi să urce alături de vizitiu.

O oră mai târziu, Lionel, palid şi tremurând, intră în hotelul d’Asburthon. Roger era acasă. Văzându-l pe mai tânărul său frate având o privire rătăcită, îmbrăcămintea în dezordine, marchizul bănui că s-a petrecut o catastrofă. Îi ieşi în întâmpinare cu mâinile întinse, dar Lionel îl respinse cu duritate.

— Domnule, spuse el, m-aţi înşelat!

Roger rămase stupefiat.

— Aţi răpit-o în această noapte pe miss Ellen pe care, fără îndoială, aţi făcut-o amanta d-voastră!

— Miss Ellen!... strigă Roger, a fost răpită miss Ellen?

— Ştiţi bine, spuse Lionel, deoarece d-voastră sunteţi acela care...

Dar Roger îl apucă pe Lionel de braţ, ochii îi străluceau, buzele îi tremurau de furie.

— Eşti nebun! spuse el, şi îţi interzic să mă mai acuzi de aşa ceva!

El era atât de indignat şi avu un accent de autoritate în aceste cuvinte încât Lionel se simţi dominat şi convingerea sa fu zdruncinată.

— Dar, atunci cine? exclamă el, cine a putut...

— Explică-te, nefericitule, în loc să mă acuzi! Vorbeşte! Ce s-a întâmplat? strigă Roger.

— S-a întâmplat, răspunse Lionel, că în această noapte, din căsuţă, a fost răpită miss Ellen!

— Dar... cine?

— Hei! De unde să ştiu? Pentru că m-am gândit...

Şi Lionel îi povesti lui Roger ceea ce văzu şi auzi, apoi pronunţă numele „Cynthia”. Acest nume a fost pentru Roger ca un far care străluceşte dintr-o dată în ochii navigatorilor pe o mare furtunoasă şi întunecată; el strânse din nou braţul lui Lionel, şi zise:

— Du-te! O voi găsi!...

O voce secretă venea să-l trimită pe Roger pe urmele adevărului. Valetul lui miss Ellen, care-l urmase pe Lionel, intră în cameră. La numele de Cynthia el se cutremură, ca şi marchizul.

— Dacă aceasta este femeia la care mă gândesc, spuse el, ştiu unde o vom găsi.

— Ştii unde se află Cynthia?

— Dacă este ţiganca pe care o cunosc, da.

Roger îşi luă pălăria şi sabia, apoi cum Lionel era pe cale să-l urmeze, el avu un presentiment funest.

— Frate, îi spuse el cu emoţie, îţi jur pe memoria tatălui nostru că am renunţat la iubirea lui miss Ellen, că ea nu este mai mult decât o soră pentru mine şi voi face tot posibilul astfel încât aceasta să devină soţia ta!...

— Te cred.

— Atunci, încrede-te în mine că o voi găsi pe miss Ellen... te implor, să nu mă urmezi!

Şi, cum Lionel ezita, Roger adăugă:

— În numele tatălui nostru! Te implor...

— Fie! murmură Lionel învins.

*
**

Roger se înfăşură în mantia sa, traversă în fugă străzile întortocheate ale cartierului Wapping, condus de valetul lui miss Ellen. Cursa aceasta a fost pentru mult timp atât de precipitată că nu se gândi să adreseze valetului cea mai neînsemnată întrebare. Dar, la intrarea pe o stradă mai îngustă, plină de noroi şi mult mai întunecoasă decât altele, valetul se opri un moment.

— Mi se pare că aici este, spuse el, că în noaptea în care am răpit-o pe Cynthia...

Aceste cuvinte îl frapară pe Roger:

— Tu ai răpit-o pe Cynthia, tu? spuse el.

Valetul roşi ca un elev prins copiind şi îngăimă câteva cuvinte incoerente.

— Dar, vorbeşte, dobitocule, spuse Roger pe un ton de ameninţare.

— Dar, domnul meu, spuse omul, dacă vorbesc, miss Ellen mă va urmări...

— Ei bine! spuse Roger tremurând, te voi lua în serviciul meu.

Aceste cuvinte calmară scrupulele valetului, el apucă punga pe care i-o întindea marchizul şi spuse:

— Da, domnul meu, am răpit-o cu ajutorul lui Joe şi a unei indiene care vinde otravă, pe Cynthia ţiganca.

— Când?

— În urmă cu treisprezece zile. Şi atunci când ea a vrut să meargă pe această stradă...

— De ce ai răpit-o?

— Pentru că acestea au fost ordinele lui sir Robert Walden şi ale lui miss Ellen.

Aceste cuvinte au fost ca o lovitură de fulger pentru Roger:

— Miss Ellen? îngăimă el, miss Ellen a ordonat această răpire?

— Da, domnul meu.

— Şi unde ai dus-o?

— La căsuţa de pe malul Tamisei. Noi am urmărit-o mult timp şi apoi ne-am repezit asupra ei. Ea ieşea din casa chirurgului Bolton...

— Bolton! Cynthia! Miss Ellen! Oh! Ce mister! murmură Roger uluit.

Apoi, continuă el cu vivacitate îndemnându-l pe valet să spună mai departe:

— Dar vorbeşte, odată, nefericitule! Vorbeşte! Eu te voi plăti pentru cuvintele tale...

Valetul nu aşteptă să fie rugat de două ori.

— Noi am dus-o pe Cynthia la căsuţă, continuă el. Am păzit-o două zile...

— Apoi? Apoi? spuse Roger.

— A doua seară a venit miss Ellen şi i-a spus: „Este vorba de salvarea fiului d-voastră, veniţi.”

Roger ascultă cu sudoarea pe frunte.

— Şi ea a urmat-o?

— Da, răspunse valetul. Ele s-au urcat într-o trăsură. Vizitiu era prietenul meu, Joe. Eu nu ştiu unde s-au dus.

— Dar, spuse Roger, cum crezi că o vom găsi pe Cynthia?

— Cred că s-a întors la ea acasă.

— Şi... această casă?

— Trebuie să fie la stânga, acolo, la sfârşitul acestei străzi... Da, acolo e...

— Să mergem! spuse Roger a cărui inimă bătea să-i iasă din piept.

„De ce miss Ellen a vrut să o răpească pe Cynthia? De ce Cynthia avea relaţii cu Bolton? Această femeie nu cumva era mama lui?”

Lucrătorii mergeau spre locurile lor de muncă, femeile din popor măturau pragurile uşii privind cu curiozitate la acel frumos gentilom rătăcit în cele mai mizerabile cartiere ale Londrei şi nu înţelegeau de ce acesta era bulversat şi de ce mergea atât de repede. În cele din urmă, valetul îi arătă o casă micuţă cu două etaje a cărei uşă era închisă:

— Uite-o acolo, spuse el.

Roger îi făcu un semn imperios:

— Poţi să pleci, îi spuse el. Nu mai am nevoie de tine.

Valetul plecă, apoi Roger bătu la uşă.

O tânără fată de şaisprezece sau şaptesprezece ani, blondă şi de o frumuseţe încântătoare, veni să-i deschidă uşa.

— Scuză-mă, copilă dragă, spuse Roger, Cynthia este acasă?

Fata aruncă o privire sfidătoare pe stradă.

— Senioria Voastră se înşeală, spuse ea. Eu n-o cunosc pe Cynthia.

Dar, acea privire a drăgălaşei blondine nu-i scăpă lui Roger:

— Nu-ţi face griji, spuse el, zâmbind, sunt un prieten. Osmany

m-a trimis...

La acest nume, uşa casei se deschise. Fata se dădu la o parte şi-i spuse lui Roger:

— Intraţi, Onoarea Voastră. Cynthia este acolo sus, lângă sora mea care doarme.

— Am o misiune pentru ea şi trebuie să-i vorbesc, spuse Roger.

Fata deschise uşa unui micuţ salon situat la parter:

— Atunci, spuse ea, eu trebuie să vă anunţ. O rog pe Onoarea Voastră să aştepte.

Un minut mai târziu, Cynthia intră, îl văzu, îşi înăbuşi un strigăt şi rămase nemişcată, fixând asupra lui o privire îngrijorată. Ea îşi recunoscu fiul.

— Ah! Vă numiţi Cynthia? o întrebă Roger.

— Da, răspunse ea cu un glas emoţionat.

— D-voastră sunteţi cea care aţi pretins, spuse Roger nu mai puţin emoţionat ca ea, că sunteţi mama mea!...

Cynthia păli, tot sângele îi inundă inima; dar ea avu destulă putere pentru a nu exploda. Dimpotrivă, aceasta căzu în genunchi şi spuse cu umilinţă:

— Senioria Voastră să mă ierte! Se pare că am fost nebună...

— Ah!

— Eu, continuă Cynthia pe care marchizul o ridică cu bunătate, am urmărit trecerea trupelor, atunci când v-aţi întors din America şi am găsit că Senioria Voastră seamănă atât de mult cu un fiu pe care l-am pierdut, încât am înnebunit de durere...

Roger se uită la această femeie care vorbea cu un accent de rugăciune şi cu mâinile împreunate ca un inculpat care imploră mila. O emoţie teribilă îi tremura vocea şi îi vibra arterele. El se apropie de ea şi ridică o amuletă de mărgele, agăţată de gâtul ei cu un cordon de mătase:

— Juraţi-mi, spuse el, pe Dumnezeul d-voastră, pe cenuşa înaintaşilor din rasa d-voastră, că aţi spus adevărul, că nu sunteţi mama mea?

Cynthia se trase înapoi ca şi cum în faţa ei se căscase o prăpastie.

— Juraţi-mi! repetă Roger.

Ea întinse mâna, întredeschise buzele ca să facă mărturie mincinoasă, dar buzele ei nu reuşiră să scoată nici un sunet şi mâna sa căzu inertă pe lângă corp...

— O, Dumnezeule! Dumnezeule! murmură Roger.

Cynthia uită de jurămintele sale, ea uită de Jean de Franţa, ea nu-şi amintea mai mult decât un lucru, că pe acest bărbat chipeş din faţa ei, pe acest frumos domn îmbrăcat în mătase şi catifea, pe acest brav soldat de care Englitera era mândră, l-a purtat în pântecele ei, l-a alăptat la sân, şi un strigăt sublim şi puternic, un strigăt de dragoste maternă izvorî din pieptul său:

— Fiul meu!...

Şi apoi îl îmbrăţişă şi depuse un sărut fierbinte pe fruntea nobilului moştenitor d'Asburthon.

Capitolul VII

Să ne întoarcem la miss Ellen. Gluga care îi fusese aruncată pe cap o împiedica să strige şi nu-i permitea, nici să vadă, nici să audă conversaţia pe care Samson o purta cu voce scăzută cu Cynthia. Doar gemetele bărbatului pe care-l împuşcase ajungeau până la ea, acest nenorocit fiind transportat de cineva. Într-adevăr, ţiganul care o legase pe bătrâna menajeră, îl ridică pe Rhamô pe umerii săi. Curând miss Ellen, pe care n-o abandonase sângele rece şi ale cărei simţuri erau în alertă, înţelese, la mişcările lui Samson şi la un şoc brusc că se găsea pe cale de a face o călătorie pe apă. Samson sări într-o barcă şi o depuse pe tânără în apropierea lui, în spate. Miss Ellen nu opuse nicio rezistenţă; ea nu se mai gândea să-şi desfacă eşarfa cu care Cynthia îi legase mâinile. Barca începu să se mişte şi aluneca rapid pe apa Tamisei. Unde o duceau? În timp ce ea era în puterea ţiganilor din Londra, ea nu-şi pierdu speranţa că va scăpa; dar, dacă o vor duce în largul mării, ea se putea considera pierdută. Cu toate acestea, miss Ellen era prea curajoasă să-şi piardă capul. După ce îndrăznise să se măsoare cu Jean de Franţa, putea să tremure în faţa unei brute ca Samson?

— Doamnă, îi spuse ea Cynthiei, această glugă mă sufocă...

Cynthia i-o ridică pe jumătate.

— Vi se va îndepărta, spuse ea, dacă doriţi să fiţi legată la ochi.

— Sunt de acord, răspunse ea.

Cynthia îşi băgă mâinile sub glugă şi-i legă o eşarfă peste ochi.

— Acum, spuse ea, dacă nu veţi striga, vă vom scoate gluga.

Un zâmbet dispreţuitor apăru pe buzele miss Ellen.

— Cum ştiu că mă puteţi înjunghia înainte de mi se veni în

ajutor, ţipetele mele ar fi inutile.

Cynthia îi scoase gluga şi o rafală de aer rece o lovi în faţă.

— Atenţie! îi spuse Samson reginei ţiganilor, este suplă şi agilă ca un şarpe. Dacă se va lăsa să cadă în apă, ne va scăpa.

— Oh! O ţin bine, spuse Cynthia, care îşi trecu braţul în jurul taliei lui miss Ellen.

Barca aluneca rapid în josul râului. Rhamô scotea din când în când câte un strigăt de durere.

— Taci odată, îi spuse Samson, vrei să ne trădezi? Chirurgul de pe navă te va vindeca.

Aceste cuvinte o uimiră pe miss Ellen şi i-au confirmat temerea. O duceau la bordul unei nave. În cele din urmă, barca îşi încetini mişcarea; miss Ellen auzi scârţâitul vergii[19] care aluneca de-a lungul catargului, apoi o voce care striga la distanţă:

— Hei! Voi, din barcă!

— *Amri*! răspunse vocea sonoră a lui Samson.

— Puteţi să acostaţi! strigă vocea.

Barca porni de la sine, tăie curentul şi, dintr-o dată, miss Ellen simţi cum se ridica barca la bordul acelei nave.

— Micuţa mea Topsy, îi spuse apoi Samson care o ridică în braţele sale, este mai bine să te duc aşa... vom pleca mai repede.

Câteva minute mai târziu, miss Ellen se afla la bordul unui bric pregătit să plece în curând în cursă, şi Cynthia îi scoase eşarfa de la ochi. Prima dată, o privi pe regina ţiganilor care stătea în spatele lui Samson şi pe doi bărbaţi pe care nu-i cunoştea, dintre care unul părea să fie căpitanul navei. Cynthia avea aerul trist şi solemn al unui judecător care va pronunţa o sentinţă groaznică.

— Miss Ellen, spuse ea, ora pedepsei d-voastre se apropie şi d-voastră sunteţi cea care vă veţi alege soarta.

— Nu înţeleg, spuse miss Ellen.

Şi ea îi aruncă Cynthiei şi celor trei bărbaţi care se întoarseră spre ea, o privire de sfidare.

Cynthia continuă:

— Sunteţi la bordul unei nave care-şi va ridica ancora mâine în zori: alegeţi să rămâneţi pe navă sau să reveniţi la Londra.

— Dar, spuse ea, alegerea mi se pare îndoielnică.

— Credeţi?

---

[19] vergă – bară (de lemn sau de metal) aşezată perpendicular pe catargul unei corăbii, folosită la susţinerea unor vele.

— Nu-mi pasă dacă voi călători, spuse ea surâzând.

— Răbdare, spuse Cynthia, dacă rămâneţi la bord, această navă va ajunge în America, unde vi se va asigura un trai onorabil.

— Iată deja, spuse miss Ellen întotdeauna calmă şi ironică, o propunere care nu are nimic foarte alarmant. Care-i a doua propunere.

— Dacă refuzaţi, spuse Cynthia, mâine veţi fi condusă la Londra.

— Bine.

— Şi veţi apărea în faţa unei tribunal. Dacă acest tribunal vă condamnă, veţi suferi pedeapsa care se va decide. Gândiţi-vă.

— Nu am nevoie să mă gândesc mult ca să vă răspund.

— Sunteţi de acord să plecaţi?

— Nu.

— Preferaţi să fiţi judecată?

— Şi chiar condamnată.

Cynthia oftă şi făcu un semn din cap căpitanului. Acesta se apropie şi spuse:

— Sunteţi prizoniera mea până mâine seară, domnişoară, vă rog să mă urmaţi.

— Haide! răspunse miss Ellen care îşi spuse:

„Această navă trebuie să aibă saborduri[20], şi eu sunt o bună înotătoare.”

*
* *

A fost închisă într-o cabină, dar, căutând cu atenţie, această cabină nu era prevăzută ci niciun sabord, din simplul motiv că se afla pe fundul calei. Cu toate acestea, era destul de confortabilă pentru o închisoare. Acolo se aflau un pat, două scaune, o masă, cărţi şi hârtie pentru scris. Uşa era încuiată pe dinafară şi, în plus, era pusă acolo o santinelă. Miss Ellen, de la prima oră, se gândea că o evadare este imposibilă dar, nici calmul său, nici îndrăzneala sa nu o abandonară.

„Vom vedea mâine”, îşi spuse ea.

Şi ea se duse la culcare şi adormi imediat. Atunci când se trezi, văzu că lumânarea abia se consumase, şi îşi făcu acest

[20] sabord — deschizătură în pereţii laterali ai unei nave, folosită mai ales pentru scurgerea apei acumulate pe puntea superioară şi pentru operaţiile de încărcare şi de descărcare.

calcul mental: „O lumânare arde aproape timp de şapte ore; cred că era aproape ora trei dimineaţa atunci când barca a andocat bricul; aşa că, este probabil ora zece şi, cum nu cred că au de gând să mor de foame, voi vedea în curând o faţă umană.”

Într-adevăr, uşa cabinei se deschise şi un marinar intră, purtând o tavă cu alimente diferite. Acest marinar avea o privire onestă şi naivă. Miss Ellen îl învălui cu o privire fascinantă.

— Prietene, spuse ea, vrei să faci avere?

Marinarul zâmbi.

— Cum să nu, spuse el, ce trebuie să fac?

— Ajută-mă să scap de aici.

Marinarul începu să râdă copios.

— Şi căpitanul să mă închidă pe mine, spuse el. Bună ziua, milady!

El puse tava în faţa lui miss Ellen, salută şi se retrase fără a uita să zăvorască uşa.

Miss Ellen arăta poate, în acel moment ca acei bolnavi a căror ultima oră se apropie şi care, la fiecare pas, văd moartea în faţa ochilor, gândindu-se la vindecare şi la planurile pentru viitor. Obstacolele de netrecut pe care le vedea, în loc să o descurajeze, îi fortificară curajul. Calm său nu se dezminţi tot restul zilei. Ea luă prânzul cu un apetit foarte bun, luă o carte şi îşi omorî timpul citind un roman francez. La ora şase i se aduse cina. De data aceasta, marinarul care o servea era însoţit de comandantul navei.

— Ah, ah! îi spuse miss Ellen, pun pariu că aveţi noutăţi să-mi comunicaţi.

— Eu am venit să aflu ce aţi decis, răspuns el cu tristeţe.

— Aşa cum v-am mai spus!

— Nava pe care o comand nu trebuia să ridice ancora decât mâine dimineaţă, dar am primit noi ordine şi, graţie unei brize de la nord-vest care a început să bată, intenţionez să dau semnalul de plecare într-o jumătate de oră.

Miss Ellen tresări şi o uşoară paloare îi acoperi fruntea.

— Aveţi de gând să mă duceţi pe uscat înainte de a pleca, cel puţin, spuse ea cu îngrijorare.

— Depinde de d-voastră, răspunse căpitanul. Vă lăsăm libertatea de a alege.

— Alegerea mea a fost făcută, rămân în Englitera.

Căpitanul clătină din cap.

— Greşeşti, spuse el. Eu sunt ţigan ca şi Samson, ca şi Jean de Franţa pe care l-ai asasinat, ca şi Cynthia, ca şi tine.

Ea făcu o mişcare.

— Te anunţ, continuă el, că ştiu perfect povestea ta. Ai trădat cauza noastră din copilărie, eşti duşmanul nostru de moarte.

— Este adevărat! spuse ea cu siguranţă.

— O singură protecţie ţi se va mai acorda. Această protecţie misterioasă a vrut să te lase să fii arbitrul propriului destin. Dacă eşti dispusă să vii în America, te voi debarca în Antile sau la Louisiana, la alegerea ta.

— Refuz.

— Dar, nu ştii ce soartă te aşteaptă?

Ea făcu un gest ca de regină şi se uită fix la căpitan.

— Ascultă, spuse ea, ştiu ce vreţi să-mi spuneţi. Ţiganii vor să mă arunce într-o temniţă.

— Poate.

Ea încercă să zâmbească.

— Se întâmplă peste tot în lume, spuse ea, doi bărbaţi mă iubesc nebuneşte. Ei sunt tineri amândoi, bogaţi şi curajoşi. Cu astfel de oameni, barele de fier ale unei închisori se vor rupe ca firele de paie, zidurile groase ale unei fortăreţe se vor nărui ca un castel din cărţi de joc.

Căpitanul clătină din cap.

— Deci, repetă el, nu vrei să mergi în America?

— Nu.

El îşi scoase ceasornicul.

— Mai ai încă zece minute, spuse el. În zece minute, ţiganii vor veni la bord.

— Pentru a mă duce înapoi în Londra, nu-i aşa?

— Cred că da, spuse căpitanul.

— Ei bine! spuse ea, mereu calmă şi zâmbitoare, vreau să profit de cele zece minute pentru a cina. La revedere, căpitane!

Şi ea îl concedie ca şi cum ea se afla într-o zi de gală în marele salon al hotelului Walden.

„Are un suflet de bronz, murmură ţiganul în timp ce se îndepărta.”

Miss Ellen se gândea, atunci când el ieşea:

„Roger şi Lionel mă caută la această oră şi Jean de Franţa a murit; chiar dacă aş avea capul sub secure tot aş mai avea o speranţă.”

Şi ea luă cina cu aşa o poftă de mâncare la fel de mare ca în cazul în care ar fi urmărit, în galop, o vânătoare de vulpi în Yorkshire. Puţin după aceea, uşa se deschise şi căpitanul intră.

— Este timpul, spuse el. Ai ales?

— Dar, fără îndoială, şi vă urez călătorie plăcută.

Căpitanul era un ţigan tânăr, el avea o inimă bună sub masca lui de gheaţă; el nu-şi putu reţine un oftat şi mai spuse încă o dată:

— Greşeşti, Topsy.

Dar miss Ellen deja îşi aruncase o mantie peste umeri.

— Temnicerii mei sunt acolo? întrebă ea surâzând.

— Da.

— Atunci, conduceţi-mă.

Şi, cu un gest plin de cochetărie, îl forţă de a-i oferi mâna. Condusă de căpitan, nepoata lui sir Robert Walden ieşi din adâncimile calei pe punte. Ea văzu doi bărbaţi îmbrăcaţi în negru şi cu faţa acoperită cu măşti.

— Iată-i! spuse căpitanul.

Ea râse batjocoritor.

— La ce bun aceste măşti? spuse ea. Nu ştiu cui îi foloseşte.

Cei doi bărbaţi nu pronunţară niciun cuvânt şi continuară să rămână nemişcaţi.

— Unde este barca? întrebă ea încă o dată pe căpitan.

— De la bordul acestei nave vei merge pe uscat cu ei.

— Ah! Deci nu voi reveni la Londra navigând pe Tamisa?

— Nu ştiu.

Şi căpitanul adăugă cu o voce plină de emoţie:

— Topsy, te implor încă o dată, rămâi la bord.

— Nu, nu, spuse ea, făcând un pas spre bărbaţii mascaţi.

— Atunci, oftă el, înseamnă că destinul este împlinit! Adio!

Unul dintre cei doi bărbaţi mascaţi o apucă de braţ şi o conduse la scara de la tribord. Barca plutea şi aştepta.

Miss Ellen salută cu mâna pe căpitan şi puse cu curaj piciorul pe scară. Al doilea bărbat mascat era deja în barcă. Dar, înainte de a coborî, tânăra care prevăzu că i se vor acoperi ochii cu o pânză, aruncă o ultimă privire în jurul ei. Noaptea venise şi ceaţa ce învăluia Tamisa începea să ascundă orizontul. Ambele maluri ale râului erau pustii şi Londra, pentru mult timp, dispăru în ceaţă. După ce coborî în canoe, miss Ellen îşi ridică capul şi-l văzu pe căpitanul navei care îi făcu un gest de adio. În acelaşi timp, barca se îndepărtă de *The Fowler* şi, la început, navigă în susul curentului pentru a se lăsa apoi în derivă pe partea dinspre uscat.

Miss Ellen rămase surprinsă când văzu că nu i se acoperă ochii. Şi cum era foarte îndrăzneaţă, ea le spuse celor doi bărbaţi mascaţi:

— Desigur, cred că aţi uitat ceva. Vă recomand să-mi legaţi ochii.

Ei clătinară din cap în tăcere.

— O măsură de precauţie este mai bună, spuse ea, cu un râs batjocoritor.

În câteva minute barca atinse malul stâng al râului, şi unul dintre marinarii de pe *The Fowler* sări uşor pe uscat, trase cu mâna barca la mal, devenind astfel o ancoră vie. Unul dintre bărbaţii mascaţi o prinse pe miss Ellen de braţ. El o făcu să iasă din canoe şi-i spuse:

— Vino!

Miss Ellen privi în jurul ei, în timp ce barca se îndepărta în larg, şi văzu că nu era niciun semn că cineva ar locui prin preajmă. La un moment dat, crezu că observă un grup de persoane în întuneric la o oarecare distanţă şi, atunci, după ce ea şi cel care o conducea făcură câţiva paşi înainte, ea recunoscu un om cu hăţurile a patru cai în mână.

Ţiganul mascat o conduse la acest bărbat; însoţitorul său, înarmat cu un cuţit, merse în spatele ei.

„Se pare, gândea ea, că voi face călătoria pe cal. Dar, unde mă vor duce?"

Într-adevăr, printre cai, era unul care avea o şa pentru amazoane.

Apoi, unul dintre bărbaţii mascaţi, silenţios ca o fantomă, vorbi:

— Snob, îl strigă el pe cel care ţinea caii şi care, ca şi el, era mascat, ai primit ordinele?

— Da, răspunse ţiganul. Vom găsi confraţii pe drum.

Miss Ellen deveni suspicioasă.

— Dar, spuse ea, presupun că vom reveni la Londra?

Ea auzi râsete în spatele măştilor şi murmură furioasă:

— M-am înşelat!

— Miss Ellen, spuse cel care o ţinea mereu de braţ, suntem aici trei oameni hotărâţi şi avem ordine să vă ucidem dacă încercaţi să scăpaţi.

— Da? spuse ea cu dispreţ.

— Aşadar, spuse omul mascat, am putea să vă legăm fedeleş şi să vă aruncăm pe o şa, ca pe un sac cu haine. Dar am prefera să vă lăsăm să mergeţi pe cal şi să mergeţi printre noi.

— Apreciez această curtoazie.

Şi ea se urcă în şa, punând piciorul stâng pe genunchiul însoţitorului său. Doi ţigani se postară, unul în stânga, altul în

dreapta sa, iar al treilea, înainte de a porni, le strigă:

— Pe drumul spre Brighton, în galop!

Noaptea era întunecoasă; de-abia reuşiră ochii pătrunzători ai lui miss Ellen să vadă un traseu alb în faţa ei. Ea îşi îndemnă calul, pentru că ea era o călăreaţă destul de pricepută pentru a ghici, după câteva minute de călărit, mai mult sau mai puţin puterea animalului pe care-l călărea. În acest sens, miss Ellen se gândi să fugă. O lovitură de cravaşă bine aplicată putea lansa calul înainte; şi, în cazul în care animalul ar fi sângerat, el putea să se depărteze de caii ţiganilor. Din păcate, speranţa lui miss Ellen dispăru la fel de repede după cum apăru. Calul pe care-l călărea era un ponei viguros, de talie mai mare şi cu un galop greoi. Cei doi ţigani, care galopau de câte o partea a ei aveau, dimpotrivă, doi cai de vânătoare proveniţi din Irlanda, cai de mare viteză, şi era suficient să le slăbească puţin frâul pentru a obţine o viteză fantastică.

„Haide! îşi spuse miss Ellen cu mânie, toate acestea au fost planificate.”

Drumul spre Brighton era atât de lat încât puteau galopa trei cai în faţă. Caii alergau cu mare viteză, noaptea devenea din ce în ce mai întunecoasă.

După o oră de mers rapid, călăreţii auziră un fluierat. Unul dintre ţigani duse două degete la buze şi dădu un răspuns. Drumul pe care-l parcurgeau se întindea de-a lungul unei păduri care cobora pe un plan înclinat spre mare. Călăreţii se opriră un moment, şi de la marginea pădurii se desprinseră imediat alţi trei călăreţi care veneau în întâmpinarea lui miss Ellen şi a escortei ei.

— *Noaptea este întunecată!* spuse unul dintre ei.

— *Trăiască noaptea!* răspunse cel care mergea la stânga tinerei fete.

Acestea erau parolele de trecere. Cei trei nou-veniţi se aliniaseră doi înainte, unul înapoi:

— La drum, timpul ne presează! strigă acela care părea comandantul celorlalţi.

Miss Ellen, în ciuda curajul său, începu să-şi piardă un pic capul.

„Ce vor să facă cu mine?”, se întrebă ea.

Galopară o oră în plus, apoi alte fluierături fuseseră schimbate şi alţi călăreţi îngroşară escorta ţiganilor. Miss Ellen simţea cum părul i se zbârlea şi o sudoare rece se prelingea încet de-a lungul tâmplelor sale. Noapte era din ce în ce mai întunecată şi briza

mării îi biciuia faţa. Dintr-o dată drumul făcu un cot, abandonând brusc marginea pădurii şi se dirija spre faleza care domina marea. Alţi călăreţi aşteptau la acel cot şi escorta lui miss Ellen era acum alcătuită din doisprezece bărbaţi puternici, mascaţi şi muţi, după parolele pe care le schimbară.

Miss Ellen începu să regrete că nu a rămas la bordul lui *The Fowler*.

Deodată, cum se apropiau de faleză, un zgomot îndepărtat ajunse până la ea. Era galopul precipitat al unui cal.

„Cine ştie? gândi ea, poate că este Roger...”

Dar, în acelaşi timp, ţiganii îşi îndemnară caii la galop, şi unul dintre ei dădu o puternică lovitură de cravaşă poneiului lui miss Ellen. Vântul de nord, din ce în ce mai iute, anunţa că se apropiau de mare.

Era ceva sinistru şi fantastic să vezi acest grup de călăreţi care galopau fără un cuvânt, încadrând o femeie care nu ştia unde o vor conduce, şi care îşi aştepta un misterios şi teribil destin. În sfârşit, un ultim fluierat se auzi şi escorta întreagă se angajă pe un drum săpat în corpul falezei care ducea direct la mare.

Zingara simţi o ameţeală care o cuprinse treptat, treptat. Frigul îi producea un fel de stare de somnolenţă patologică, şi crezu pentru o clipă că visează un grup de demoni care o duceau la o gură a iadului.

Dar, din momentul în care ultimii călăreţi se alăturară escortei, ea îşi reveni complet. Se putea auzi mugetul mării în josul drumului, iar vântul rece care-i lovea faţa ţigăncii o împiedica să-şi mai închidă ochii. În cele din urmă, vocea unui călăreţ, care era liderul escortei, se auzi strigând:

— Opriţi-vă! Opriţi-vă şi descălecaţi!

Fiecare călăreţ se supuse. Miss Ellen tremura atât de tare, acum că trebuia să coboare din şa şi să pună piciorul pe pământ. Doi ţigani o prinseră fiecare de câte o mână şi continuară să o tragă în direcţia mării. Drumul devenise prea îngust şi panta era prea abruptă pentru ca acest drum să fie parcurs călare.

Au mers, astfel, încă un sfert de oră. În zadar încerca miss Ellen să prindă curaj, să-i revină sângele rece şi să mai spere încă. Ea nu mai auzea galopul îndepărtat al cărui zgomot i-a adus pe buze numele lui Roger.

Acum, mugetele mării dominau orice sunet, chiar şi acela al paşilor ţiganilor care mergeau în spatele lui miss Ellen. După un sfert de oră, cum deschiderea continua să se îngusteze, făcând

un nou cot, Topsy văzu deodată strălucind un punct luminos. Era o strălucire roşiatică ca aceea a unei fierării şi această lumină părea să ţâşnească din pământ.

— Aici este! spuse apoi acel ţigan care o flancase tot timpul în stânga ei.

— Aici? spuse ea cu groază.

El rânji sub mască.

— Ştii bine, Topsy, spuse el, că ţiganii săraci, aşa ca noi, nu au la dispoziţie nici Turnul Londrei, nici palatul St. James, şi că este nevoie ca ei să-şi stabilească undeva sala lor de judecată.

— Un tribunal! murmură ea cu un accent de groază.

— Pentru a te judeca, răspunse ţiganul. Vino! Vino! Ora se apropie.

Şi el o trase brusc. În curând, ea fu în măsură să recunoască de unde provenea această lumină roşiatică ce părea să fie ţinta călătoriei lor. Era, de fapt, un foc ce lumina intrarea unei peşteri care cobora sub nivelul falezei. Un om mascat ca şi ceilalţi, dar de o talie herculeană, înteţea focul. Miss Ellen îl recunoscu pe colosul Samson.

— Vino, spuse ţiganul, preşedintele este pe scaunul lui.

Înainte de a trece pragul peşterii, miss Ellen întoarse capul. Grupul de ţigani mergea pe jos în spatele ei.

„Dumnezeule, şopti ea, simţind declinul puterii sale, ei chiar mă vor ucide?”

— Hei! hei! rânji gigantul, se pare că micuţa e gata să leşine!

Şi el o luă în braţe, o ridică de la sol ca pe o păpuşă şi spuse cu un râs sinistru:

— Vino aici, micuţă dragă!

Peştera era spaţioasă şi acoperită cu blocuri de granit. Ţiganca văzu un bărbat cu faţa acoperită cu o mască albă, stând pe o stâncă la cel mai înalt nivel. Era, fără îndoială, preşedintele.

Fiecare ţigan intră în peşteră şi veni să se aşeze în jurul bărbatului cu masca albă. Colosul o puse pe miss Ellen pe picioarele ei, dar el continuă să-şi ţină mâinile sale mari pe umerii ei care tremurau. Apoi, preşedintele aruncă o privire rapidă în jurul său şi numără călăreţii.

— Douăzeci şi patru! spuse el. Numărul este...

Miss Ellen recunoscu acea voce şi ţipă. Dar preşedintele nu-şi scoase masca prin care ochii lui străluceau ca nişte cărbuni aprinşi în lumina focului care ardea la intrarea peşterii.

— Miss Ellen, spuse preşedintele, care se ridică, mila celor pe care i-aţi trădat, a ajuns la capăt. Ţi-a fost oferită libertatea, dacă

aţi fi fost de acord să părăsiţi Englitera, vi s-ar fi oferit o avere, şi aţi refuzat...

— Oh! exclamă miss Ellen, regăsindu-şi puţină energie, deci morţii se ridică din mormânt?

Preşedintele îşi dădu masca jos şi ţiganca înspăimântată căzu în genunchi; ea recunoscu pe Jean de Franţa!

Jean reluă:

— Topsy, ţiganca, în zadar ţi-ai renegat rasa noastră, în zadar ai planificat comploturile tale criminale pentru a te îndepărta de noi şi a ne trăda. Ora pedepsei va suna pentru tine. Aceşti oameni pe care-i vezi au fost aleşi prin tragere la sorţi din tribul nostru şi ei îţi vor decide soarta.

Miss Ellen se uită în jurul ei cu groază.

Jean de Franţa continuă:

— Sentinţa pe care aceşti oameni o vor pronunţa împotriva ta va fi executată pe loc, Topsy, ţiganca. Astfel, nu mai spera la iertare.

Şi apoi el se adresă aceluia dintre bărbaţii mascaţi care era la dreapta lui.

— Ce pedeapsa merită aceasta femeie? întrebă el.

— Moartea, răspunse omul.

Miss Ellen rosti un strigăt nou.

Jean de Franţa întrebă pe fiecare ţigan.

Optsprezece au optat pentru moarte.

Numai şase s-au abţinut. Ei erau probabil tineri şi minunata frumuseţe a tinerei îi emoţionaseră.

— Să mor! Să mor! ţipă miss Ellen, să mor la douăzeci de ani!... păcat!

Strigătele acestei frumoase tinere îi impresionară pe judecători şi unele voci repetară cuvântul: „Iertare”.

Dar Jean de Franţa se ridică şi impuse tăcere.

— Miss Ellen, spuse el, puteţi alege: pierdeţi-vă frumuseţea şi veţi trăi!

— Oh! Nu! spuse ea, mai bine moartea!... Omoară-mă! Omoară-mă!...

— Nu. Vei trăi şi vei rămâne frumoasă pentru a ta pedeapsă! spuse o voce de la intrarea peşterii, o voce imperioasă şi dominatoare ca cea a unui şef suprem.

Un om mascat ca şi ţiganii, şi îmbrăcat ca ei, înaintă brusc, în timp ce spunea parola: *„Noaptea este întunecată!”*

Jean de Franţa se ridică precipitat şi exclamă:

— Atunci, cineva dintre noi ne-a trădat? Cine este acest om?

Dar noul-venit merse până la el, puse o mână pe umărul lui şi îi şopti:

— Numele meu este Amri şi am dreptul de a da ordine, pentru că sunt regele tău!

În acelaşi timp, el se opri şi îşi repuse masca sa, atât de repede că, numai Jean de Franţa putu să-i vadă faţa. Ţiganul se plecă cu umilinţă:

— Comandă! Mă voi supune!

Regele ţiganilor îl ridică pe Jean de Franţa şi-i spuse:

— Ordinul pentru aceşti oameni este să plece.

— Toţi? spuse Jean de Franţa.

— Toţi, cu excepţia aceluia, şi îl arătă pe colos.

Jean de Franţa întinse mâna şi spuse cu blândeţe:

— Fraţilor, acela care este mai presus de noi, vă ordonă să plecaţi!

Şi ţiganii, care erau obişnuiţi să asculte de Jean de Franţa, fără a discuta vreodată voinţa lui, se ridicară şi plecară.

— Întoarceţi-vă la Londra, adăugă Jean de Franţa.

Curând în peşteră nu rămăseseră mai mult de patru persoane: Jean de Franţa, umil şi supus de prezenţa omului mascat, aşa cum, pe vremuri, în circ, stătea leul în faţa lui Androcle; Samson, care nu înţelegea nimic din ceea ce se întâmplase, şi miss Ellen, care dovedea stupoarea condamnatului care primeşte iertarea la un pas de eşafod. Ea a fost eliberată, dar picioarele ei refuzau să meargă. În cele din urmă, omul mascat, în picioare, calm, îşi lăsă capul pe spate şi îşi scoase masca atunci când ţiganii au plecat. Apoi, doar gâtul strâns al lui miss Ellen putu să scoată un strigăt de bucurie şi de recunoştinţă:

— Roger! spuse ea.

— Marchizul d’Asburthon! murmură Samson.

— Nu mai sunt marchizul d’Asburthon, ci Amri ţiganul, Amri fiul Cynthiei şi şeful tribului său! răspunse tânărul.

Şi Samson, îngrozit, ca şi Jean de Franţa se plecă în faţa stăpânului.

Apoi, Roger făcu un pas spre miss Ellen:

— Aceşti oameni au vrut să te omoare; eu ţi-am acordat graţierea, dar cu condiţia să pleci din Londra, poate chiar din această noapte şi să mergi ca să te alături lui sir Robert Walden, în Scoţia, şi să nu te mai gândeşti că vei deveni soţia lui Lionel.

Miss Ellen privi în jos.

Roger se întoarse către Samson:

— Du-te, spuse el, condu-o pe această tânără de aici, vei face

o plimbare călare şi o vei conduce până la uşa hotelului Walden.

Samson se înclină.

— Du-te! spuse încă o dată Roger, care arătă cu un gest spre miss Ellen şi adăugă adresându-se lui Samson:

— Vai de tine, dacă te vei atinge de un fir de păr de pe capul ei!

Samson luă pe miss Ellen în braţe şi ieşi din peşteră. Apoi Roger îl privi cu răceală pe Jean de Franţa:

— Şi acum, între noi doi! spuse el.

Capitolul VIII

Jean de Franţa, şeful tribului, în faţa căruia se pleca un popor întreg sub voinţa sa, era acum umil şi tremura sub privirea lui Roger.

— Da, spuse Roger, acum între noi doi nababule Osmany, acum ştiu numele tău adevărat: numele tău este Jean de Franţa şi eşti fratele mamei mele Cynthia.

Jean privi în jos şi tăcu.

Roger continuă:

— Cynthia mi-a spus cum eu, Amri ţiganul a trebuit să înlocuiesc un copil mort, pe fiul legitim al aceluia pentru care din acel moment nu am fost decât un bastard; dar acest lucru ea nu putea să-mi spună, acesta este scopul pe care l-aţi urmărit în atât de mult timp. Tu ai îndrăznit să mă faci lord, să mă faci pair, să mă faci colonel al unui regiment al regelui. Bolton şi cu tine aţi minţit toată aristocraţia engleză spunând că Cynthia era nebună, m-aţi minţit şi pe mine, spunându-mi că sunt adevăratul, legitimul marchiz d'Asburthon. De ce?

Şi, în timp ce pronunţa ultimul cuvânt, Roger se uită fix la interlocutorul său.

Dar Jean de Franţa ridică capul cu mândrie:

— Amri, spuse el, pentru că secretul naşterii tale îţi este cunoscut, trebuie să mă explic?

— Vorbeşte, spuse Roger.

— Într-o noapte, doi oameni au venit să ceară găzduire în tabăra de ţigani, aflată la trei leghe[21] de Calcuta. Unul era chirurgul Bolton, celălalt, cel mai mare senior din India Britanică, lordul Asburthon. Acesta din urmă, văzu pe pragul unui cort, un

[21] leghe – veche unitate de măsură pentru distanţă, folosită în apusul Europei, variind ca lungime între 3000 şi 7500 m.

copil de trei ani care se juca şi se rostogolea în praf: erai tu. Şi curajul acestui om se înmuie, pentru că el recunoscu sângele său. Lordul Asburthon era tatăl tău. Noaptea următoare am fost rănit şi culcat în cortul meu, atunci când unul dintre aceşti doi oameni a revenit. Era Bolton. El venea din partea lordului Asburthon, înnebunit de durere, el venise să ia copilul în timpul nopţii pentru a-l face fiul său de a doua zi. O viperă neagră, care a alunecat în hamacul tânărului marchiz Roger, pusă de către infamul sir James, i-a adus moartea copilului. În primul rând, continuă Jean de Franţa, am încercat să rezist, pentru că a fost Bolton care mi s-a adresat; dar el mi-a descris strălucitorul viitor care se deschidea înaintea ta şi m-am simţit ameţit. Să vezi un om din rasa mea ajungând atât de sus, stând alături de pairii regatului, triumfând... noi, cei condamnaţi şi hăituiţi, ah! te-ar face nebun de mândrie! Aşa că, am acceptat misiunea care mi-a fost încredinţată, te-am vegheat zi şi noapte, la fiecare oră, aşa cum ar fi făcut o mamă şi, n-am făcut, minţind astfel întreaga Engliteră, decât să mă supun voinţei lordului Asburthon, tatăl vostru, care n-a vrut ca bunurile sale şi titlul său să fie moştenite vreodată de fiul infamului sir Jack, calomniatorul şi călăul doamnei Cecily. Şi acum, dacă sunt vinovat, pedepseşte-mă, tu, care eşti regele meu, stăpânul meu!

Jean de Franţa îşi îndoi genunchiul înaintea lui Roger.

Roger îl ridică şi întinse mâna:

— Eşti un bun şi loial slujitor, Jean, spuse el; şi eu voi ierta răul pe care mi l-aţi făcut, Bolton şi cu tine... Ah! continuă el, punându-şi mâna la ochii umeziţi de lacrimi, cât am suferit de la cunoaşterea întregului adevăr, nimeni nu va şti vreodată. Eu, Amri ţiganul, am fost lord, am fost pair, am comandat un regiment, am fost mândrul şi nobilul marchiz Roger Asburthon! şi, de fapt, sunt un ticălos, un servitor!...

Jean de Franţa făcu un gest energic:

— Sunteţi fiul lordului Asburthon!

— Da, bastardul, murmură Roger.

— Fie, dar acum e prea târziu pentru a călca în picioarele această coroană de marchiz şi această haină de pair, care împreună ne-au costat atât de mult, monseniore. Ah! continuă Jean de Franţa, cu emoţie, dacă prezenţa noastră în Londra vă deranjează şi vă umileşte, spuneţi un cuvânt, faceţi un semn şi ne vom îndepărta, ne vom reîntoarce la mare şi, fiţi liniştit, veţi vedea că secretul va fi păstrat chiar mai bine decât dacă ar fi îngropat într-un sicriu.

Roger clătină din cap:

— Nu, spuse el, nu veţi pleca sau, mai degrabă, eu voi pleca alături de voi.

Şi, cum Jean de Franţa făcu o mişcare, tânărul adăugă:

— Ascultă, Jean. Dacă infamul sir James ar mai fi încă în viaţă, dacă coroana ducală şi uriaşa avere a familiei d'Asburthon ar trebui să fie moştenită de acest nenorocit, eu cu siguranţă nu aş fi avut curajul de a arunca masca...

— Dar, îl întrerupse Jean de Franţa, dacă veţi renunţa la acest titlu şi la această avere, ce se va întâmpla? Un decret al Parlamentului va declara familia Asburthon dispărută, iar proprietatea sa imensă va reveni la domeniul coroanei.

Roger clătină din cap:

— Greşeşti, Jean, spuse el. Numele d'Asburthon nu se va stinge. Lady Cecily a avut un alt fiu decât marchizul Roger?

— Da, spuse Jean, dar fiul ei a murit.

— Te înşeli, Jean, acest fiu trăieşte şi vă este cunoscut.

— Ce spui? strigă ţiganul, în timp ce deveni palid.

— Adevărul. Al doilea fiu al lordului Asburthon, tatăl meu, şi moştenitorul său adevărat, îl cunoşti, Jean, te-ai bătut cot la cot cu el la fortul St. George. Acesta este căpitanul Lionel.

Jean de Franţa dădu un strigăt de furie.

— Vezi bine, prin urmare, spuse Roger, că nu-mi mai rămâne decât să cedez această putere pe care am uzurpat-o fără să vreau.

Jean de Franţa, dacă ar fi fost în preajma morţii, înaintea călăului ridicând securea, nu ar fi fost mai puţin şocat decât era în acel momentul.

— O, Dumnezeule! murmură el, ascunzându-şi chipul în ambele mâini. Dumnezeule, înseamnă că visul meu trebuie, prin urmare, să se sfârşească astfel?

Roger nu răspunse, pentru că se auzi un zgomot afară şi un bărbat apăru în cercul de lumină descris de flacăra focului.

— Bolton! Doctorul! strigară în acelaşi timp Jean şi Roger.

— Am făcut cincizeci de mile în şase ore şi mi-am lăsat ultimul meu cal la două sute de metri de aici, răspunse chirurgul arătându-şi ghetele pline de praf şi hainele în dezordine.

El părea pradă unei oboseli extraordinare.

— Dar am ajuns la timp!

— Ce este? Ce ai? întrebă Roger.

— Se întâmplă, răspunse Bolton agitându-se, că inamicul nostru, sir Robert Walden, ştie totul.

— Sir Robert? făcu Roger, dar nu era prietenul tatălui meu?

— Aceasta este duşmanul tău de moarte, spuse Bolton.

— Ah!

— Şi al întregii voastre rase pentru că, adăugă chirurgul, văd că nu mai am nimic să vă ascund. Ei bine! continuă Bolton, sir Robert Walden a lucrat bine timp de două săptămâni; el a călătorit prin Scoţia şi Anglia, i-a vizitat la castelele lor pe principalii membri ai Camerei Lorzilor şi socoteşte că în opt zile îşi vor da votul în Parlament.

— Pentru ce?

— Pentru a cere să fie alungată din regat această rasă de vagabonzi, cerşetori şi hoţi, care se numesc ţigani.

— Ah! spuse Roger.

— Acum, milord, sfârşi brusc Bolton, gândiţi-vă dacă e timpul potrivit să spuneţi cu voce tare că sunteţi fiul unei zingara şi să cedaţi numele şi titlul d'Asburthon, moştenitorului legitim, fratelui d-voastră, Lionel.

Roger îşi plecă fruntea ca şi Jean de Franţa, şi o luptă teribilă părea să se ducă în interiorul său.

— Nu, nu! strigă el în cele din urmă, ridicându-şi capul cu mândrie, legitim sau bastard, am în vene un sânge care nu minte niciodată nici onoarea, nici datoria. Ofiţerul nu-şi dă demisia în ajunul unei bătălii, niciun soldat nu-şi aruncă sabia atunci când aude zgomotul îndepărtat de tun!

Şi, cum Bolton şi Jean de Franţa se uitau miraţi aşteptând explicaţia acestor cuvinte, Roger adăugă:

— Ah! Sir Robert Walden va pretinde Parlamentului expulzarea ţiganilor? Ei bine! acolo va fi un pair al Engliterei care se va ridica să-i apere!

Bolton şi Jean de Franţa îşi agăţară privirea şi sufletul lor de buzele de Roger.

— Fiţi fără grijă, prietenii mei, spuse el, eu sunt în continuare marchizul Roger d'Asburthon, colonel al dragonilor regelui!

Jean de Franţa şi Bolton tremurau cu entuziasm şi se înclinară fascinaţi sub privirea scânteietoare a tânărului şef de trib.

Capitolul IX

În acelaşi timp miss Ellen şi Samson galopau spre Londra.

Sclav docil, care se supune de la început ordinelor date, Samson a scos-o pe miss Ellen în afara peşterii, a urcat-o în şa, a

încălecat şi el şi, de aproape o jumătate de oră, uimit de tot ceea ce văzuse şi auzise, nici nu-i trecea prin gând să se întrebe care erau motivele în urma cărora acele evenimente s-au petrecut.

Dar, în sfârşit, în timp ce gonea alături de tânăra fată, pregătit de a-i trage un glonţ în cap, oricui care, acum, chiar şi unui ţigan, ar fi îndrăznit să o atingă, începu să reflecteze. Căută îndelung un răspuns pe care-l găsi, în cele din urmă.

„Ah! Ştiu! spuse el, este *micuţul*.”

Numi astfel pe fiul Cynthiei în monologul său.

„Micuţul ştie acum tot adevărul, şi cum a obosit de a mai fi marchiz şi pair de Englitera, preferă să devină rege al ţiganilor, care este infinit mai plăcut!”

Lângă el, miss Ellen îşi regăsea încetul cu încetul prezenţa sa de spirit şi judecata rece pe măsură ce se apropiau de Londra.

„Iată-mă, salvată din nou! îşi zise ea, diavolul este cu mine mai mult decât oricând. Roger ştie totul, am văzut că mă dispreţuieşte, spuse ea, şi nu mai pot conta pe el, dar îmi rămâne Lionel, şi dacă aş putea să-i vorbesc înainte ca el să-l vadă pe falsul marchiz d’Asburthon...”

Această speranţă deveni pentru geniul fertil al lui miss Ellen baza unui nou plan de acţiune. Nici ea, nici Samson nu schimbară un cuvânt pe tot drumul. Ei au mers toată ziua până la apus de soare, pavajul străzilor Londrei răsuna sub copitele cailor lor şi, imediat după aceea, s-au oprit la uşa hotelului Walden. Dar în timp ce descăleca în curtea hotelului, tânăra tresări brusc. În spatele valetului care fugi să le deschidă, ea îl văzu pe sir Robert Walden. Sir Robert era grav şi liniştit, ca un judecător înarmat cu o sentinţă.

„Unchiul meu!” îngăimă miss Ellen cu confuzie.

Baronetul făcu trei paşi spre ea şi spuse cu expresia celui mai profund dispreţ:

— Sunt la curent cu toate intrigile tale abominabile, cu relaţiile tale cu indivizi de rasa ta, cu întâlnirile tale nocturne cu acest impostor, cu acest hoţ al unui nume şi al unui titlu, marchizul d’Asburthon. Topsy, ţiganca, continuă sir Robert Walden cu un accent de gheaţă, mi s-a spus mereu că dacă prinzi un pui de lup, este imposibil să-l îmblânzeşti. Mai devreme sau mai târziu, instinctele rasei sale vor ieşi în prim-plan şi va muşca mâna care a hrănit-o.

Miss Ellen asculta încremenită.

— Topsy, continuă sir Robert Walden, va trebui să pleci din casa mea. Te izgonesc! Bancherul Brixworth îţi va plăti o pensie

lunară onorabilă pentru că nu vreau să fii obligată să-ţi cerşeşti pâinea. Până atunci, ţine! şi el îi puse un portofel în mână.

Dar miss Ellen luă portofelul şi-l aruncă dispreţuitoare la picioarele lui sir Robert Walden.

— Nu am nevoie de mila ta, spuse ea.

Şi plecă cu capul în sus, din aceasta casă în care şi-a petrecut copilăria; după ce ieşi fără a arunca o privire înapoi, zgomotul uşii care se zăvora ajunse la ea.

*

* *

Topsy se afla pe străzile Londrei, fără adăpost, fără resurse, iar Samson dispăruse. Oricine altcineva decât acest suflet de fier s-ar fi spart în urma atâtor lovituri; oricine altcineva ar fi început să plângă. Dar Topsy avea energia îndărătnică a rasei sale şi singurul regret pe care-l exprimă văzându-se alungată din hotelul Walden, fu tradus prin aceste cuvinte:

„Sir Robert m-a dezlegat de toată recunoştinţa pe care trebuia să i-o port, pot acum să acţionez asupra lui Lionel.”

Noaptea era răcoroasă, vântul sufla, şi puteai crede că tânăra fată, pierită sub greutatea emoţiilor şi a oboselii ei, va căuta să se refugieze într-un hotel din apropiere, pentru că ea îşi păstrase punga care conţinea douăzeci de monede de aur. Dar, acest lucru nu s-a întâmplat, miss Ellen ştia printre altele, valoarea timpului şi ştia din experienţă că de multe ori un minut în plus sau mai puţin poate hotărî un destin. Privirea de observator a tinerei fete i se oprise asupra costumului de călătorie al lui sir Robert Walden, iar cizmele erau acoperite cu praf.

„El nu a avut timp să-l vadă pe Lionel!” îşi spuse ea.

Deci, ea intră în Strand unde, toată noaptea, circulau multe trăsuri, şi se aruncă în prima care-i ieşi în cale.

— La cazarma dragonilor regelui, spuse ea vizitiului.

Miss Ellen îşi aminti că Lionel trebuia să fie de gardă. Într-adevăr, paznicul de serviciu i-a spus că tânărul ofiţer se întorsese în jurul miezului nopţii.

— Pot să-i vorbesc? întrebă miss Ellen. Este o chestiune de maximă importanţă.

— Nu puteţi intra, spuse soldatul, dar puteţi să-i scrieţi.

Miss Ellen spuse soldatului:

— Este suficient să-i spuneţi numele meu.

Paznicul întredeschise uşa postului unde dormeau, în paturi de campanie, soldaţii de pază. El chemă pe cineva care se auzi

fugind.

— Prietene, îi spuse miss Ellen, care îi îşi arătă frumosul chip în cercul de lumina descris de felinarele trăsurii, vrei să mergi să-i spui căpitanului Lionel că miss Ellen Walden trebuie să-l vadă imediat.

Ea îi puse o coroană[22] în mână şi soldatul plecă. Cinci minute mai târziu, Lionel apăru şi aruncă un strigăt de bucurie atunci când o recunoscu.

„Ah! îşi spunea ea, nu ştie nimic!”

Lionel suferi o mie de torturi încă de dimineaţă. În primul rând, el l-a aşteptat la hotelul d'Asburthon pe Roger, dar Roger nu a revenit; doar în jurul prânzului, el îi trimise această notă laconică fratelui său:

Sunt pe urmele lui miss Ellen.

Săracul tânăr îşi petrecuse toată ziua rătăcind de la hotelul Walden la casa mamei sale, şi de la hotelul d'Asburthon la cazarma dragonilor. Noaptea venise; toate orele serii fuseseră anunţate succesiv de orologiile parohiilor vecine: miss Ellen nu se reîntoarse la hotelul Walden, marchizul Roger nu revenise la hotelul d'Asburthon. Lionel era pe jumătate nebun de durere. Totuşi, simţul datoriei veni să-i reamintească faptul că el era de gardă în acea zi şi că trebuia să-l înlocuiască, la cazarmă, pe căpitanul Hardy, începând cu miezul nopţii. El a căutat, astfel, prin preocupările legate de serviciul său să-şi distragă în mod intenţionat atenţia de la preocupările sale teribile. Uneori, el avea încredere în Roger, alteori, dimpotrivă, era neîncrezător şi se întreba dacă fratele său nu se întâlnise cu miss Ellen pentru a-l înşela. Această ultimă presupunere avu o astfel de influenţă asupra minţii lui că a mers atât de departe încât să creadă că Roger o răpise pe miss Ellen. Închis în camera lui, cu capul între mâini, pradă torturilor de gelozie, tânărul ofiţer abia îşi întoarse capul atunci când soldatul intră, deoarece el crezu că venea să-l caute pentru a-şi duce la îndeplinire serviciul. Dar, la numele de miss Ellen el sări în picioare, îşi înăbuşi un ţipăt şi se precipită pe urmele soldatului.

— Tu! Tu! spuse el, sesizând mâna pe care miss Ellen o întinse prin fereastra trăsurii.

— Eu! răspunse ea cu o voce sugrumată, eu care voi fi pierdută dacă nu vii cu mine!

---

[22] coroană – unitate monetară.

Şi ea adăugă:

— Poţi să lipseşti?

— Da, numai să-l anunţ pe unul dintre colegii mei şi să-l rog să-mi preia serviciul.

— Hai, spuse ea, grăbeşte-te, deoarece sunt minute care valorează cât secole!

Lionel, profund mişcat, reveni la post, luă un creion şi scrise un bilet căpitanului Hardy care era prietenul său apropiat, rugându-l să-l înlocuiască; apoi el urcă în trăsură, alături de miss Ellen şi spuse:

— O, Dumnezeule! Ce s-a întâmplat? Ah! Dacă ai şti cât am suferit!

Miss Ellen îl prinse cu putere de braţ:

— Lionel, spuse ea, mă iubeşti?

— Dacă te iubesc!

— Eşti acel bărbat care ar înfrunta pentru mine o mie de necazuri?

— Voi înfrunta moartea surâzând, ştii bine.

— Ei bine! Unchiul meu şi Roger au jurat pieirea ta!

— Ah! exclamă Lionel.

— Unchiul meu este acela care m-a răpit noaptea trecută, continuă miss Ellen, ca să mă despartă de tine pentru totdeauna şi să mă unească cu marchizul Roger.

— Dar acest lucru este o infamie! strigă Lionel palid de furie.

Miss Ellen îl rugă cu ambele mâini:

— Mai este încă timp, iubitule, spuse ea, renunţă la mine.

— Niciodată!

— Deci vrei să fiu soţia ta.

— Oh! murmură Lionel, nu este visul meu de-o viaţă?

— Ei bine! Atunci să fugim, să părăsim Londra poate chiar în seara asta, să ne refugiem într-o provincie dintr-un sat necunoscut unde un preot va binecuvânta unirea noastră, fără întârziere, spuse ea emoţionată, sau altfel suntem pierduţi!

Lionel nu înţelese foarte bine, dar mâinile albe ale lui miss Ellen îl scuturară; vocea ei încântătoare îl fascina; el uită de Roger, el uită de mama sa şi şopti doar două cuvinte:

— Să fugim!

Miss Ellen dădu apoi un ordin vizitiului şi trăsura plecă la trap.

*
* *

În acest timp, calmul şi metodicul sir Robert Walden amână

pentru a doua zi o conversaţie dinainte planificată, cu Lionel despre miss Ellen, promiţându-şi mult să descurajeze şi să vindece o dragoste nevrednică.

Capitolul X

Trecură trei zile de la întoarcerea baronetului sir Robert Walden în Londra. În aceste trei zile, vrednicul gentleman căzuse pradă unei emoţii dureroase. Lionel dispăruse. Lionel, din spusele soldaţilor, a urcat în faţa uşii cazărmii într-o trăsură în care era o femeie, şi soldaţii îşi aminteau foarte bine că această femeie se numea miss Ellen. Deci, nu mai era niciun dubiu pentru sir Robert Walden: Lionel a fugit cu ţiganca.

Vrednicul baron se adresă poliţiei din Londra, calificată în aceste chestiuni; poliţia percheziţionase toate hotelurile şi nu găsise nicio urmă a fugarilor. Şi sir Robert era disperat pentru că el ştia foarte bine că ţiganca nu i-ar fi permis lui Lionel să reapară decât dacă s-ar fi căsătorit cu ea.

În Englitera şi mai ales în această epocă, doi îndrăgostiţi se prezentau la primul pastor întâlnit, în orice biserică, şi pastorul îi şi căsătorea. Acest gând îl tortura pe bătrânul gentleman care, timp de cincisprezece zile, făcu două jurăminte. Primul: că niciodată miss Ellen nu se va căsători cu Lionel; al doilea, mai solemn, era să-l forţeze pe Roger, bastardul, să cedeze titlul şi averea marchizului d'Asburthon, în favoarea fiului său legitim, adică, Lionel. Cum era disperat şi pregătit să plece pentru a zecea oară în trei zile la şeful poliţiei, fu anunţat că un om care, prin costumul său, părea a fi un comerciant, solicita să-i vorbească fără întârziere. Sir Robert ordonă ca acesta să fie primit. Omul care intră şi se plecă până la pământ era aproape un bătrân; era subţire, plăpând, avea ochi mici de culoare gri cu o mobilitate extremă, părul rar şi alb, şi faţa alungită ca botul unei vulpi.

„Mi se pare că l-am mai văzut pe acest om, undeva, în altă parte”, îşi spuse sir Robert.

— Onoarea Voastră nu mă recunoaşte, probabil? spuse bătrânul făcând a douăzecea plecăciune.

— Da... nu... într-adevăr... mi se pare că... se bâlbâi sir Robert.

— Am avut onoarea să o întâlnesc pe Onoarea Voastră în India.

— Ah! spuse sir Robert.

— Chiar de două ori: o dată pe drumul de la Chandernagor la Calcuta; altă dată la Schoultry al brahmanului.

Aceste cuvinte au fost ca o rază de lumină pentru sir Robert Walden.

— Omul cu nevăstuica! spuse el.

— Exact, Onoarea Voastră, sunt eu, Nathaniel, tatăl micuţei Topsy, bijutierul din Strand căruia i-aţi dat cincizeci de lovituri de bici.

— Haide? spuse sir Robert încruntat, şi care-i suma pe care o vrei?

Nathaniel scutură din cap:

— Îi mulţumesc lui Dumnezeu! Afacerea mea este destul de bună şi, timp de cincisprezece ani de când m-am stabilit în Strand, nu am avut de ce să mă plâng, cu excepţia cazului când în urmă cu mai mult de un an am fost condamnat la lovituri de bici. Lumea, care este ca o fiară şi dă întotdeauna dreptate asupritorului împotriva celui oprimat, nu a vrut să creadă că frumoasa miss Ellen este fiica mea şi mi-a jefuit magazinul. Din fericire, îmi onorasem toate comenzile cele mai importante cu o zi mai devreme, iar procurorul districtului mi-a acordat o despăgubire.

— Ah, aşa, îl întrerupse sir Robert Walden începând să se plictisească, nu cred că ai venit aici pentru a-mi povesti despre afacerile tale?

— Nu, este adevărat, Onoarea Voastră.

— Deci, ce vrei?

— Iată, spuse ţiganul. Sunt bătrân, am cinci sute de livre venit şi un comerţ bun, dar nici un moştenitor. Aş vrea s-o recuperez pe fiica mea.

— Ah! spuse sir Robert.

— Ea ar face mult bine în magazinul meu, unde ea ar atrage clienţi, deoarece, între noi fie vorba, Onoarea Voastră, este o fată destul de drăguţă.

— Ei bine! spuse sir Robert Walden calm, nu văd niciun inconvenient.

— Ah! făcu Nathaniel care ridică o privire clară către baronet.

— Fiica ta, continuă sir Robert, s-a comportat urât cu mine, care am fost binefăcătorul său.

— Oh! acest lucru nu mă surprinde, spuse Nathaniel cu calm. Ea seamănă cu defuncta sa mamă, care nu valora mare lucru.

— Şi eu am alungat-o, adăugă sir Robert.

— Dar eu mai ştiu ceva, Onoarea Voastră.

Sir Robert făcu o mişcare de nerăbdare.

— Pentru ce ai venit aici, prin urmare?

— Staţi, continuă ţiganul. Ştiu şi alte lucruri.

— Ştii poate, unde poate fi? strigă baronetul strângându-i încheietura mâinii.

— Exact, Excelenţă.

— Vorbeşte, dar vorbeşte odată, nenorocitule!

— Oh, uşor, Onoarea Voastră, continuă ţiganul cu calm. Să începem prin a vă spune condiţiile mele.

Examinând acel chip palid, acele buze subţiri, acei ochi plini de viclenie, sir Robert Walden înţelese că nu ar mai obţine nimic de la acest om prin violenţă.

— Vorbeşte, repetă el, cedând pentru a-l asculta până la capăt.

Nathaniel spuse:

— Topsy nu mai este în Londra, ea a plecat cu un căpitan chipeş de care, se pare, Onoarea Voastră, este interesat foarte mult şi cu care se va căsători.

— Oh! strigă sir Robert Walden, acest lucru nu se va întâmpla!

— Dacă Onoarea Voastră ştie unde să meargă, nu, dar dacă... Onoarea Voastră binevoieşte să mă asculte...

— Pe tine? spuse baronul cu dispreţ.

— Pe mine, răspunse ţiganul cu răceală.

— Cred că am ghicit, mormăi sir Robert, vrei să-mi vinzi secretul în scopul reîntoarcerii fiicei tale.

Nathaniel scutură din cap.

— V-am spus deja, Onoarea Voastră, că nu vreau argint.

— Deci, ce vrei?

— Ascultaţi-mă bine, Onoarea Voastră. Căpitanul Lionel a fost ameţit de această micuţă încât el nu te va crede nici pe d-ta, nici pe mine, nici pe nimeni.

Sir Robert Walden trânti piciorul de podea cu furie.

— Un singur om, continuă Nathaniel, ar putea să se opună acestei căsătorii.

— Şi... acest om?

— Sunt eu. Din păcate, Onoarea Voastră, în faţa tuturor, a negat întotdeauna că sunt tatăl lui Topsy...

— Ei bine! Nu voi mai nega.

— Oh! spuse Nathaniel, acest lucru nu mai este suficient.

— Ce vrei mai mult?

— Vreau ca Onoarea Voastră să mă conducă la regele George.

Sir Robert avu o tresărire şi nu se putu reţine să izbucnească

în râs.

— Trebuie, continuă liniştit Nathaniel, ca Onoarea Voastră să mă conducă la St. James, să mă prezentaţi regelui şi să îi spuneţi că eu sunt tatăl lui Topsy; în sfârşit, îl voi implora pe Majestatea Sa să mi-o redea pe fiica mea. Cu ordinul scris de rege, eu voi face restul.

Sir Robert Walden încercă să se opună, pentru că îi repugna ideea de a fi de acord ca, în faţa regelui, să-şi transforme nepoata într-o fiică de ţigan.

— Ceea ce-mi ceri este imposibil, îi spuse el lui Nathaniel.

— Atunci, spuse bijutierul din Strand, iertaţi-mă Onoarea Voastră pentru că v-am deranjat. Eu trebuie să mă retrag.

Şi făcu un pas spre uşă.

— Stai! spuse imperios sir Robert Walden, şi spune-mi unde este fiica ta.

Ţiganul clătină din cap.

— Nu, spuse el. Vă-nvoiţi sau nu. Dacă Onoarea Voastră preferă ca ţiganca Topsy să se căsătorească cu căpitanul Lionel...

— Nu, asta nu se va-ntâmpla! exclamă cu hotărâre baronetul.

— Nu, în cazul în care Onoarea Voastră va binevoi să mă ducă la St. James.

Sir Robert Walden îşi dădu seama că acest om deţinea un adevăr de care avea nevoie. Refuzând, asta ar fi permis să se împlinească căsătoria adevăratului marchiz d’Asburthon cu o abominabilă aventurieră. Conducându-l pe Nathaniel la St. James, ar fi însemnat că sir Robert Walden, un gentleman, ar recunoaşte că a spus o minciună. Dar, oscilând între onoarea unei familii, pusă în balanţă cu propria lui mândrie, sir Robert Walden nu ezită mult timp.

— Fie, spuse el, în sfârşit, te voi conduce la rege.

Şi sună solicitând-şi trăsura.

— Onoarea Voastră are dreptate, şopti Nathaniel, de a face această alegere. Micuţa Topsy ar juca foarte prost în rolul de mare doamnă, ei îi va fi mult mai bine în magazinul meu.

*

* *

Un om atât de important ca baronetul sir Robert Walden, a cărui elocvenţă făcuse mai mult decât o singură dată senzaţie în Parlament, nu putea să facă anticameră la rege. El nu a avut, prin urmare, decât să-şi spună numele pentru a trece înaintea

unui grup de douăzeci de curteni şi de solicitanţi care aşteptau cu răbdare la bunul plac al S.M.[23] Britanique.

Regele George al III-lea era singur în acea zi, în cabinetul său, ocupat să îngrijească un magnific papagal Ara ce-i stătea pe pumnul stâng atunci când i se anunţă că sir Robert Walden solicita favoarea de a fi admisă prezenţa lui. La vederea baronetului, regele George al III-lea luă un abajur[24] în mână şi, astfel, putea vedea în spatele lui mina vicleană a lui Nathaniel care era îmbrăcat ca un comerciant, nu ca un gentilom.

— Domnule, spuse sir Robert Walden pentru a scurta cât mai repede uimirea manifestată de către rege văzând acest personaj ciudat intrând la el, de la strămoşii regi saxoni până la Majestatea Voastră, suveranii Engliterei libere nu au refuzat vreodată să facă ei înşişi dreptate.

— E adevărat, spuse regele.

— Sire, continuă cu umilinţă sir Robert Walden, omul pe care-l vedeţi acolo, tremurând sub augusta privire a Majestăţii Voastre, este un tată nefericit care şi-a renegat fiica şi care vine să-l implore pe rege să-i redea copilul.

Apoi, sir Robert Walden, destul de stăpân pe sine, explică regelui, cu o abilitate desăvârşită, sărind cu prudenţă peste anumite fapte, că miss Ellen se numea Topsy şi că ea este, de fapt, fiica lui Nathaniel. Baronetul ştiu să explice de ce era nevoit să-şi abandoneze fiica sa adoptivă, dezvăluind instinctele perverse pe care aceasta le demonstrase.

Regele George, constatând că cererea lui Nathaniel era justă, chemă pe căpitanul gărzii lui şi-i spuse, arătând spre bijutier:

— Veţi însoţi acest om, o veţi găsi pe fiica sa, în numele regelui, şi o veţi conduce la casa tatălui său. În cazul în care ea continuă să nege că este fiica acestui om, să-i spune-ţi că sir Robert Walden a mărturisit contrariul.

Căpitanul gărzii se-nclină. Dar, atunci când sir Robert Walden dădu să iasă, un nou personaj intră în cabinetul regelui. Acesta era marchizul Roger d’Asburthon al cărui grad de colonel al dragonilor îi deschidea micile apartamente şi îl scutea să mai treacă prin marile anticamere. Roger nu părea a fi surprins de prezenţa ţiganului Nathaniel. Sir Robert Walden, dimpotrivă, tresări la vederea tânărului colonel. Roger îl salută.

---

[23] S.M. – Son Majesty (Majestatea Sa, lb. engl., n.tr.)

[24] abajur – Dispozitiv fixat în jurul unei lămpi destinat să dirijeze lumina într-o anumită direcţie.

— Sire, îi spuse el regelui, dragonii mei sunt de gardă la castel începând de astăzi şi am venit să-mi spuneţi care sunt ordinele pe care Majestatea Voastră ni le va da pentru fiecare zi.

Regele făcu un semn care voia să spună: „Aşteptaţi să fim singuri”. În acelaşi timp, sir Robert Walden făcu un pas de retragere, dar Roger îl reţinu cu un gest, şi adresându-se în continuare regelui:

— Sunt fericit să-l reîntâlnesc pe sir Robert Walden la Majestatea Voastră.

Baronul se înclină uşor.

— O rog pe Majestatea Voastră, continuă Roger, să mă lase să menţionez anumite lucruri care nu trebuie să-i fie indiferente, sper, onorabilului baronet.

— Vorbeşte, marchize, spuse regele.

— Sire, răspunse Roger, este vorba despre un ofiţer din regimentul meu, căpitanul Lionel, iar sir Robert Walden este, cred, tutorele...

Sir Robert se plecă.

— Acest căpitan vine să suporte o severă pedeapsă. A plecat din Londra fără permisiune şi are de gând să se căsătorească cu o aventurieră, dacă Majestatea Voastră nu va da un ordin pentru a-l opri.

— Ah! spuse regele, cu o grimasă de dezgust.

— Această aventurieră, continuă Roger, se numeşte miss Ellen Walden, dar ea este, de fapt, fiica acestui om numit Nathaniel.

— Cum! zise regele, privindu-i pe rând pe Nathaniel, Roger şi sir Robert Walden.

— Prezenţa lui sir Robert Walden şi a lui Nathaniel în cabinetul regelui, sfârşi Roger, mă fac să cred că, fără îndoială, Majestatea Voastră a dat deja ordine.

— Da, zise regele aprobând din cap.

— Deci, în cazul în care acest om se poate retrage, o rog pe Majestatea Voastră să-mi acorde câteva minute de audienţă în prezenţa lui sir Robert Walden.

Baronul se încruntă neştiind unde vrea marchizul Roger să ajungă. Regele dădu din cap. Căpitanul gărzii ieşi împreună cu bijutierul Nathaniel şi Roger rămase în prezenţa lui sir Robert Walden. Regele George al III-lea începuse să sufere de câteva luni de o boală misterioasă care urma să se transforme în nebunie, manifestând de multe ori o stare arţăgoasă. Astfel, regele George al III-lea ar fi fost cu siguranţă iritat de lentoarea lui Roger care începu să explice, dacă nu ar fi avut pentru

tânărul şi viteazul colonel o afecţiune aproape paternă.

— Să vedem, marchize, spuse el cu amabilitate, despre ce este vorba?

— Sire, am venit să-i dau Majestăţii Voastre o veste care-l va surprinde, fără îndoială, şi sir Robert Walden, care este aici de faţă, va avea, nu mă îndoiesc, bunătatea de a confirma adevărul.

Sir Robert se uită la Roger, care apoi se adresă direct baronetului:

— Dragul meu coleg, spuse el, aveţi posibilitatea să-i spuneţi regelui că aţi fost prieten al bătrânului lord Asburthon, tatăl meu.

— E adevărat, spuse baronetul.

— Că tatăl meu, continuă Roger, înşelat de zvonuri false, crezând că lady Cecily, soţia sa, este vinovată de adulter, a ţinut-o departe de el, dar şi pe al doilea fiul al său, fratele meu mai tânăr, în consecinţă. Temerile doamnei Cecily, continuă Roger, erau să nu se descopere locul în care se afla acest copil, să-l ferească de mânia oarbă a lordului Asburthon; astfel, ea l-a pretins a fi mort.

— Cum! spuse regele, acest copil nu a murit?

— Nu, domnule.

— Ce a devenit?

— El este căpitan în regimentul meu şi am venit să vă rog să-l graţiaţi, pentru că el este cel care, îndrăgostit nebuneşte de această aventurieră, a plecat din Londra şi din regimentul său fără permisiune.

— Din moment ce acesta este fratele tău, marchize, spuse regele cu bunătate, îl eliberez de pedeapsa pe care ar suportat-o, i-am dat un concediu de trei luni.

— Ah! Sire, continuă Roger, înclinându-se profund înaintea regelui.

Regele George al III-lea îi salută pe cei doi domni ceea ce însemna că audienţa se terminase. Amândoi se-nclinară şi plecară.

*
* *

— Un cuvânt, milord? spuse sir Robert Walden lui Roger, în timp ce traversau anticamera regală.

— Chiar şi patru, dacă-i face plăcere Onoarei Voastre, răspunse Roger cu răceală.

— Aş dori să vă vorbesc mai mult, astăzi. Acceptaţi această întrevedere?

Roger îl conduse pe sir Robert Walden la o fereastră şi îi arătă copacii mari din parcul aflat în apropierea palatului St. James.

— Uite, spuse el, grădina este pustie. Acolo ne va fi mai bine.

— Fie, spuse sir Robert Walden.

Ei coborâră în grădină şi intrară pe o alee umbroasă şi pustie.

— Acum, spuse Roger, o ascult pe Onoarea Voastră cu toată atenţia.

— Milord, spuse sir Robert Walden, am absentat din Londra, în urmă cu două săptămâni.

— După o întâlnire tainică la clubul *Hermina*, cred, spuse Roger sec.

Sir Robert Walden îl privi:

— Ah! Ştiţi asta? spuse el.

— Da, spuse marchizul cu trufie, eu chiar ştiu că miss Ellen şi cu d-ta aţi găsit o ţigancă numită Cynthia, care spune că este mama mea.

Aceste cuvinte, rostite cu un accent de gheaţă îi lăsară lui sir Robert Walden impresia că, dintr-o dată, spadasinul care se baza pe arma lui secretă, era pregătit s-o folosească. Cu toate acestea, el nu se încruntă:

— Din moment ce vorbim pentru prima dată despre aceste evenimente, milord, spuse el, văd că sarcina mea va fi mai simplă.

— Cum aşa, domnule?

— Această femeie pe nume Cynthia, spuse sir Robert Walden şi care se spune că e mama d-voastră...

— Continuaţi, sir Roger!

— Această femeie, spun, răpită de pretinşi infirmieri de la Bedlam, nu se află în această casă de nebuni.

— Ştiu.

— Oh... ştiţi?

— Da, am făcut să fie îngrijită de chirurgul Bolton.

— Prin urmare credeţi în nebunia ei?

— Da, milord.

Un zâmbet ironic ajunse la buzele lui sir Robert Walden. Dar Roger rămase calm.

— Îmi spuneaţi, prin urmare, zise el, că aţi plecat din Londra, aproximativ de două săptămâni?

— Da, milord.

— Aţi fost într-o călătorie în Scoţia şi, în calea d-voastră, spuse Roger sacadând cuvintele, aţi vorbit cu unii membri ai Camerei Lorzilor despre o anumită lege de interdicţie pe care contaţi ca

aceştia s-o propună în Parlament?
— Poate... spuse sir Robert Walden la rândul său.
Roger era calm şi mândru ca un leu în repaus.
— Domnule, îi spuse Roger lui sir Robert Walden, unde vreţi să ajungeţi?
Această întrebare directă îl dezorientă oarecum pe baronet.
— Eu vreau să alung ţiganii din regat, spuse el, fixându-l cu ochii pe marchiz. Acesta este singurul mod, în opinia mea, pentru a forţa impostorii pentru a fi demascaţi.
— Dar, spuse Roger cu răceală, aceste persoane nu-şi ascund originea lor.
— Credeţi? spuse baronetul în batjocură.
Roger puse mâna pe umărul lui sir Robert Walden şi îl privi, la rândul său:
— Ascultaţi-mă bine, spuse el. Între oameni ca noi, cuvintele cu sens dublu sunt inutile. Eu ştiu ce credeţi.
— Ah!
— În ochii d-tale, eu sunt un fiu natural care a substituit fiul legitim, bastardul lordului d'Asburthon şi al ţigăncii Cynthia?
Sir Robert rămase tăcut în semn de aprobare.
— În ochii regelui, în ochii nobilimii, în ochii lumii întregi, eu sunt marchizul Roger, colonelul dragonilor regelui.
— Aşa este, spuse sir Robert Walden.
— Nu trebuie să vă spun, sir Robert, continuă Roger cu un dispreţ mândru, dacă aveţi dreptate sau dacă aţi fost înşelat. Un om ca mine nu se înjoseşte încercând să se disculpe.
— Cu toate acestea, dacă aş avea dovezi...
Roger ridică din umeri:
— Vă provoc să le arătaţi, spuse el. Dar, ascultaţi-mă din nou: o respectaţi pe lady Cecily?
— Da.
— Îl iubiţi pe Lionel ca pe un fiu?
— Oh! desigur şi eu îi voi reîncredinţa moştenirea.
Un zâmbet încreţi buza superioară a lui Roger.
— Ce ciudat! spuse el. Iată un tânăr şi un bătrân, faţă în faţă; şi acest bătrân are un comportament tineresc atunci când tânărul rămâne calm. Prin urmare, tăceţi şi ascultaţi-mă, domnule.
— Fie, vorbiţi! murmură sir Robert Walden, care-şi muşcă buzele.
— Dacă îl iubiţi cu adevărat pe Lionel, spuse marchizul Roger, vă îndemn să nu vă jucaţi cu viitorul său. Eu mi-am împărţit

averea cu el, după cum poate aţi observat.

— Milord, îl întrerupse brusc sir Robert, dacă eraţi fiul legitim...

— Ah! iertare, spuse Roger ai cărui ochi străluceau, eu vă interzic de a emite această îndoială, până în momentul în care veţi putea dovedi Engliterei tot ce îndrăzniţi să pretindeţi.

Aceste cuvinte arogante îl exasperară pe baronet. El duse mâna la sabie şi spuse:

— Eu ştiu cum vă voi forţa...

— Domnule, replică Roger cu răceală, o lovitură de sabie nu dovedeşte mare lucru. De asemenea, dacă ne vom încrucişa săbiile, probabil, vă voi ucide şi îi veţi răpi lui Lionel, în acest fel, pe singurul său protector.

Aceste cuvinte îl calmară pe baronet ca printr-o minune.

Roger continuă:

— Sunt tânăr, mi se spune că sunt curajos, şi loiala Engliteră ar putea reintra în război... cine ştie dacă nu voi fi ucis în prima zi, în fruntea regimentului meu?

— Scuzaţi-mă, spuse bătrânul gentleman, dar nu l-am sfătuit pe Lionel să aştepte această şansă.

— Şi eu, domnule, răspunse Roger, văd că nu mai există niciun motiv să aşteptăm. Vreţi luptă, o veţi avea!

— Ei bine, spuse sir Robert.

— Greşiţi, sir Robert Walden.

— Omul nu greşeşte, spuse baronetul, atunci când se supune conştiinţei sale.

— Deci, este război?

— Da.

— Veţi cere expulzarea ţiganilor în Parlament?

— Da.

— Eu, spuse Roger cu răceală, îi voi apăra!... Adio...

Şi el îl salută cu amabilitate pe sir Robert Walden şi se-ndepărtă. Baronetul îşi încrucişă braţele pe piept şi rămase mult timp gânditor.

„Acest om este înconjurat de mulţi oameni de încredere, murmură el în cele din urmă. Cum să-i forţez să-l trădeze? Trebuie, cu toate acestea, ca adevărul să iasă la lumina zilei! Trebuie ca bastardul să cedeze locul fiului legitim!”

El începu să se plimbe cu pas alert pe aleea pe care venise însoţit de Roger. Dintr-o dată, el tresări văzându-l pe dr. Bolton care era în trecere prin parc.

Bolton mergea cu capul plecat şi părea că nu-l vede pe sir Robert Walden. Baronetul se duse la el:

— Bună ziua, doctore, spuse el.

Bolton îl salută:

— Hei! spuse el, am crezut că sunteţi în Scoţia, dragul meu baronet.

— Am revenit, spuse sir Robert.

— Şi deja sunteţi în preajma anticamerei regale? Ori aţi solicitat în scris să deveniţi un curtean, sir Robert?

— Nu, spuse baronetul, dar eu merg la rege atunci când am nevoie de dreptate.

— Aveţi de recuperat un drept trecut?

— Pentru mine, nu.

— Dar pentru cine, dragă?

— Pentru un bărbat care a trecut mult timp ca fiind mort şi care este pe deplin în viaţă, spuse sir Robert.

— Îmi pare rău, spuse Bolton, dar dacă îi doriţi binele, haideţi s-o scurtăm. Eu ştiu la cine vă referiţi, este căpitanul Lionel, al doilea fiu al marchizului d'Asburthon.

— Şi, unicul moştenitor al acestuia, spuse sir Robert Walden, de la moartea marchizului Roger, cel adevărat.

Bolton îl privi cu uimire pe bătrânul gentilom.

— Dragul meu baronet, spuse el, mă scuzaţi dacă nu am observat în abordarea d-voastră, adevărata stare a facultăţilor voastre mentale. Aţi uitat că eu sunt medic psihiatru.

Sir Robert îl prinse de braţ pe Bolton şi-l zgudui violent:

— Oh! spuse el, ştiţi mai bine decât oricine că nu sunt nebun.

— Hei, hei! Nu pot să vă dau dreptate; mai ales dacă îmi veţi repeta în continuare aceste prostii. Marchizul Roger mort! Atunci cum se face că tocmai m-am întâlnit cu el lângă White-Hall.

— Nu e adevăratul marchiz.

— Bah!

— Acesta este fiul natural al lordului d'Asburthon şi al ţigăncii Cynthia.

Bolton ridică din umeri.

— Ah, asta-i! spuse el, doar nu credeţi calomniile răspândite de această micuţă Topsy pe care aţi făcut-o nepoata d-voastră?

Sir Robert Walden îl privi pe Bolton şi se întrebă dacă acest om era sincer, atât de calmă îi era privirea şi atât de liniştită înfăţişarea.

— Trebuie totuşi să ştiţi adevărul, spuse el, d-voastră care aţi fost medicul răposatului lord Asburthon.

— Desigur, că-l ştiu.

— Atunci, vorbeşte!

— Vrei?

— Dacă vreau! strigă baronetul care îi prinse mâna lui Bolton şi o scutură.

— Ei bine! Dragul meu baronet, spuse medicul, adevărul este că sunteţi pe panta nebuniei şi că ar fi mai bine să vă duceţi acasă şi să vă vindecaţi boala colindând pe continent. Călătoria este un remediu excelent pentru monomanie[25].

Şi Bolton salută pe baronetul uimit şi plecă.

— Oh! Toţi aceşti oamenii sunt de partea lui, strigă sir Robert Walden cu furie.

Capitolul XI

Îndrăzneaţa ţigancă a profitat de timp. Trăsura îi conduse pe cei doi tineri în afara Londrei, la Hartford. Zorii zilei se iviră imediat ce intrară în oraş. În timpul călătoriei, ţiganca îl convinse pe credulul Lionel că Roger şi sir Robert Walden conspirau împotriva lor, că-l invidiau şi unul, şi celălalt, şi că primul jură, în mândria lui, că o va face marchiză d'Asburthon. În cele din urmă, îl făcu pe Lionel să înţeleagă necesitatea de a se ascunde în timpul zilei şi de a călători numai pe timp de noapte.

— Unde mergem? o întrebă Lionel.

Ţiganca îşi făcuse următorul raţionament:

„Unchiul meu, Roger şi toţi ţiganii vor scotoci toată Englitera pentru a ne găsi. Singurul loc unde, în mod cert, ei nu se vor gândi să ne caute este acest colţ din Scoţia în care doamna Cecilia avea o casă albă, înconjurată de o pajişte. Aşa că acolo trebuie să mergem."

Şi ea îi spuse lui Lionel:

— Ne vom întoarce la casa albă.

— Ai dreptate, iubita mea, răspunse îndrăgostitul căpitan. Reverendul Kilworth, care slujeşte în parohia vecină, ne va căsători fără dificultate.

Cu toate acestea, Lionel oftă.

— La ce te gândeşti? îl întrebă miss Ellen.

— Mă gândesc la biata mea mamă, spuse Lionel.

— Oh! O vom reîntâlni în curând, spuse ea: de îndată ce-l vom pune pe Dumnezeu între noi şi ambiţia nesăţioasă a unchiului meu, pe care o cunoşti, care are o influenţă deplorabilă asupra

---

[25] monomanie – stare patologică în care bolnavul este obsedat de un singur gând; idee fixă.

mamei tale.

Ei petrecură a doua zi ascunşi într-un hotel din Hertfort. Seara, Lionel ceru un cal de poştă. A doua zi, în zori, berlina[26] lor de călătorie opri la intrarea într-un sat mic aflat la o distanţă de Londra de aproape patruzeci de mile. Cârciumarul care ţinea poşta, era pe pragul casei.

— Hei! Caii! strigă postilionul[27].

Atunci, cârciumarul păşi înainte, îşi scoase boneta sa de lână şi, adresându-se lui Lionel, care îşi scoase capul prin portieră, spuse:

— Onoare Voastră să mă scuze, dar nu pot să vă furnizez caii decât după două ore.

— De ce?

— Pentru că nu mai am niciun cal în grajd, dar aştept un poştalion din Reven. Un lord, care călătoreşte în Scoţia, a trecut în urmă cu o oră şi mi-a luat toţi caii pe care-i aveam.

Lionel şi miss Ellen au fost, astfel, constrânşi să petreacă două ore lungi în acest han. Tânărul căpitan cobora din trăsură din când în când pe drum pentru a vedea caii venind. Între timp, închisă în camera ei, atenţia lui miss Ellen îi fu atrasă de o discuţie din curte între oamenii hanului.

— Hei! Snob, spunea unul dintre ei. Ai văzut vreodată un lord atât de închis la culoare?

— Ce să-ţi spun, Betsy? răspunse Snob. Acest lord cred că este mai degrabă un spaniol decât un englez. El are părul negru ca un corb şi are pielea brună ca o măslină din Franţa.

Aceste cuvinte o uimiră pe miss Ellen. Dintr-o dată ea se gândi la Jean de Franţa şi o nelinişte vagă o cuprinse. Dar, Lionel reveni imediat şi spuse cu bucurie:

— Avem caii, să mergem!

Miss Ellen urcă înapoi în trăsura sa şi-şi continuă drumul, fără să-i împărtăşească lui Lionel îngrijorarea sa. De fapt, de ce-ar fi vorbit despre Jean de Franţa? Şi trăsura îşi continuă plimbarea spre iad. Lionel promisese aur pentru a ajunge mai repede. A doua zi, în zori, lanţul munţilor Cheviot se contura în linii vaporoase la orizont. Câteva ore mai târziu, cei doi tineri ajunseră la casa albă, unde fuseseră întâmpinaţi de cei doi bătrâni servitori lăsaţi de lady Cecilia care i-au salutat cu

---

[26] berlină – trăsură mare închisă, asemănătoare cu un cupeu, cu două banchete aşezate faţă în faţă.

[27] postilion – surugiu care conducea un poştalion.

bucurie.

— Bravul meu Glin, spuse atunci Lionel adresându-se unuia dintre ei, urcă-te pe cal, aleargă în sat şi adu-l la noi pe reverendul Kilworth.

Glin încălecă, fără să spună vreun cuvânt, pe un ponei de munte şi se repezi în galop pe drumul spre parohie. O oră mai târziu, reverendul Kilworth veni la casa albă. El era un bătrân încă „verde”, cu ochii albaştri plini de dulceaţă, cu părul alb ca zăpada. O dezamăgire din dragoste îl aruncase în braţele religiei, şi el trebuia să fie cel mai indulgent decât toţi ceilalţi cu cei care se iubeau. Lionel şi miss Ellen îl luară drept duhovnic, ea, minţind cu neruşinare, preotul, crezând tot ce ea îi povestise.

Bătrânul preot, care-şi aminti că-l văzuse pe sir Robert Walden dând mereu din cap atunci când i se vorbea de dragostea lui Lionel, crezu cu uşurinţă versiunea lui miss Ellen. Sir Robert Walden deveni în ochii săi un individ ambiţios care a dorit să facă pe nepoata lui să devină marchiză şi care se îngrijea prea puţin de fericirea ei. El nu cedă de la început rugăminţilor celor doi tineri; dar îi văzu atât de hotărâţi, încât, sfârşi prin a se lăsa convins.

— Ei bine! spuse el, eu vă voi căsători, dar nu mâine, copiii mei, pentru că mâine este vineri, ziua în care Hristos a murit pe cruce, ci sâmbătă.

Şi, cum ei dădură un strigăt de bucurie, reverendul adăugă:

— Sâmbătă, la apusul soarelui, prezentaţi-vă la poarta templului.

— Vom fi acolo, i-au răspuns ei, strângând mâinile ridate ale bătrânului preot.

Sâmbătă, într-adevăr, în timp ce soarele apunea aruncând prin vitralii ultimele sale raze, biserica micului sat, împodobită cu multe flori, era în aşteptarea viitorilor soţi.

Preotul îşi puse hainele preoţeşti şi muncitori din împrejurimi s-au grăbit să participe la această ceremonie. La scurt timp, înainte de sosirea tinerilor căsătoriţi, un grup de străini intră în biserică. Aceşti străini erau în număr de opt, patru erau îmbrăcaţi ca nişte negustori care călătoresc pentru afacerile lor, ceilalţi patru erau înfăşuraţi în paltoane lungi care ascundeau parţial uniformele armatei regale.

Paracliserul se îndreptă spre ei şi îi întrebă:

— Doriţi ceva?

Unul dintre ei răspunse:

— Noi vrem să ne rugăm lui Dumnezeu.

Reverendul Kilworth dădu acest răspuns, cu voce tare:

— Casa lui Dumnezeu este deschisă tuturor copiilor săi.

Străinii se aşezară în cel mai întunecat colţ al templului şi, acolo, îngenunchează cu evlavie. Curând după aceea, Lionel şi miss Ellen ajunseră, escortaţi de servitorii casei albe; cei doi tineri nu remarcară pe acei străini care stăteau îngenuncheaţi în faţa altarului. Miss Ellen era veselă; mai erau câteva minute şi ambiţioasa tânără îşi va vedea visul realizat, acela de a fi soţia lui Lionel, viitorul marchiz d’Asburthon, pair al Engliterei. Reverendul coborî din altar şi se-ndreptă către viitorii soţi pronunţând formulele consacrate:

— Voi continua cu căsătoria lui Lionel d’Asburthon cu miss Ellen Walden. E cineva aici care se opune acestei căsătorii?

— Eu! spuse o voce.

Atunci, Lionel şi miss Ellen, tremurând, văzură un bărbat care se ridică şi înaintă spre mijlocul bisericii.

Era ţiganul Nathaniel.

— Tu?... spuse pastorul uimit, în timp ce miss Ellen îşi înăbuşi un strigăt când recunoscu pe omul-nevăstuică, tu?

— Da, părinte.

— Cine eşti?

— Eu sunt tatăl acestei fete şi acestea sunt persoanele care pot confirma.

În acel moment ceilalţi trei călători, îmbrăcaţi în haine burgheze, înaintară încet şi miss Ellen, îngrozită, recunoscu pe Jean de Franţa, Samson şi marchizul Roger.

— Acest om a spus adevărul, confirmară cei trei împreună.

— Roger! strigă Lionel, care deveni palid de furie.

— Aceşti oameni mint! exclamă miss Ellen cu o voce sufocată de uimire.

Dar, apoi, acela dintre soldaţi care părea să-i comande pe ceilalţi, avansă la rândul său.

— În numele regelui! spuse el, mă opun acestei căsătorii şi am ordin ca Topsy ţiganca să-l urmeze pe tatăl său, bijutierul Nathaniel.

Miss Ellen scăpă un strigăt teribil şi leşină.

— Duceţi-o de aici! ordonă ofiţerul regelui, în timp ce tumultul era în creştere.

— Ticălosule! strigă Lionel repezindu-se la Roger.

Dar, colonelul dragonilor, calm şi liniştit, puse mâna pe braţul lui şi spuse pur şi simplu, arătându-l pe Nathaniel:

— Este fiica ţiganului Nathaniel.

Şi Lionel, doborât de această privire şi de aceste cuvinte şocante, înclină capul.

Partea a treia

Capitolul I

O lună trecu de la ultimele evenimente pe care tocmai vi le-am povestit.

Căldurile toride ce cuprinseră Londra la sfârşitul verii, au fost urmate de vânturile nordice şi de ceţile toamnei. Era una din acele nopţi cu ceaţă deasă în care mersul trăsurilor era imposibil şi felinarele lor deveneau inutile.

Puţinii trecători care se întorceau la casele lor, avansau pe dibuite de-a lungul zidurilor, cu ochii fixaţi pe felinarele stradale a căror lumină nu era mai mare decât un punct roşiatic căruia îţi era imposibil să-i stabileşti depărtarea. Cu toate acestea, doi bărbaţi înfăşuraţi în mantourile lor, cu pălăriile trase peste ochi, ieşiră cu îndrăzneală pe una din porţile palatului St. James şi începură să meargă repede, pierzându-se pe străzile din Londra ca nişte oameni pentru care ceaţa nu are mistere.

— Monseniore, spuse unul dintre ei, cred că putem risca în această seară.

— Cred la fel, bunul meu Delton, răspunse celălalt; diavolul să mă sugrume, dacă creditorii mei se mai gândesc la mine în seara asta... dar, te rog, să fim precauţi, să nu mai foloseşti titlurile „Alteţă" şi „Monseniore", să mă numeşti doar „George".

Cel care fusese numit Delton îl prinse familiar de braţ pe însoţitorul său.

— Vezi tu, sărmanul meu Delton, Parlamentul va emite fraze pompoase şi documentele publice vor slăvi gloria nobilei Englitere, ceea ce nu va evita ca aceasta să devină cea mai plictisitoare, cea mai posomorâtă ţară din lume.

— Într-adevăr, murmură Delton, climatul lasă mult de dorit.

— Şi legile, de asemenea! Ah! făcu înaltul personaj cu amărăciune, am găsit mereu cea mai amară ironie în spatele acestor formule de respect servil pe care le utilizează poporul englez vis-à-vis de aceşti nefericiţi sclavi pe care el are fericirea de a-i numi *suveranii* lui. Drăguţi suverani, crede-mă! Regele nu poate părăsi regatul fără acordul Parlamentului şi fiul său, din momentul în care pune piciorul în afara palatului St. James, redevine un simplu cetăţean, taxabil şi controlat la întâmplare sau, mai degrabă supus justiţiei unei duzini de mizerabili şi de

caraghioşi care au tupeul de a se intitula creditorii săi.

— Recunosc, şopti Delton, că toate acestea sunt intolerabile şi complet nedemne pentru monarhia engleză.

— Ah! oftă înaltul demnitar, regele Franţei este cel care tolerează această situaţie, dar tatăl meu este atât de neînsemnat! Imaginează-ţi, bunul meu Delton, că de fiecare dată când el se va pronunţa într-o dispută dintre un gentleman şi câţiva negustori bogaţi ai oraşului, el nu va ezita vreodată să-l condamne pe primul. Acesta este rezultatul ideilor sale liberale, aşa cum le numeşte el. El susţine că strămoşii noştri, atunci când erau acolo în Olanda, au fost obligaţi să se supună legilor înaintea tuturor supuşilor lor.

— Ce vreţi, Monseniore, remediul pentru toate aceste rele este răbdarea; o sfătuiesc pe Alteţa Voastră să se resemneze. Când Alteţa Voastră va domni...

— Dar taci, odată, imprudentule; vrei cumva să mă vezi dormind la *Queen's-Bench*?

Cel care rosti aceste ultime cuvinte nu era altul decât S.A.R.[28] prinţul de Wales, moştenitorul prezumtiv al coroanei.

O scurtă digresiune este necesară pentru a explica strania conversaţie pe care a avut-o cu colonelul Delton, consilierul şi confidentul său, tovarăşul obişnuit al escapadelor sale. Prinţul de Wales trecea, în opinia publică, drept cel mai sărac locuitor al Londrei. Jucător prost, libertin, pierdut în datorii, el împinse foarte departe excesele sale de orice natură şi, astfel, multe plângeri au ajuns la regele George. Într-o zi, un membru al Casei Comunelor avu curajul de a pune pe masa preşedintelui un manuscris voluminos, care nu era altceva decât o plângere colectivă a două sau trei duzini de furnizorii cărora Alteţa Sa Regală le-a alungat reprezentanţii, ori de câte ori solicitară o audienţă pentru a-şi recupera banii. Parlamentul a reacţionat oarecum la acest protest şi a adresat o petiţie respectuoasă regelui. Apoi, regele a ordonat Parlamentului să declare, printr-un proiect de lege, că prinţul de Wales putea fi considerat de către creditorii săi, un simplu om ce putea fi arestat şi condus la închisoare de primul poliţist căruia i s-ar fi solicitat să aplice legea.

După ce regele i-a plătit toate datoriile, Parlamentul i s-a adresat tânărului prinţ:

„Acum, Monseniore, amintiţi-vă: sunteţi membru al Camerei

[28] S.A.R. (*Son Altesse royale*) – Alteţa Sa Regală (lb. engleză, n. tr.)

Lorzilor şi moştenitorul prezumtiv al coroanei. Dacă faceţi noi datorii, creditorii d-voastră nu vă pot urmări nici în St. James, nici în incinta Parlamentului; dar, oriunde în altă parte, au dreptul de a vă aresta.”

Tânărul prinţ a promis să fie rezonabil şi să nu depăşească bugetul său, dar a promite şi a respecta promisiunea sunt două lucruri diferite; după trei ani, prinţul era înglodat în datorii mai mult decât oricând. De data aceasta, regele refuză să-i plătească datoriile şi ordonă ca proiectul de lege făcut de Parlament să intre în vigoare şi să-şi producă efectul. Prin urmare, prinţul nu mai ieşea din St. James decât în secret, folosind cele mai mari precauţiuni, deghizându-se cât mai ingenios. Când mergea la Parlament, folosea o trăsură de la curtea regală escortată de către un pichet de cavalerie. Înţelegem acum de ce o vreme ceţoasă, care le producea guturai şi-i făcea să tuşească pe bunii cetăţeni ai oraşului, îi plăcea prinţului de Wales mai mult decât lumina soarelui.

— Brrr! spuse Delton, este îngrozitor de frig în seara asta.

— Şi, spuse prinţul, creditorii mei sper că sunt în paturile lor.

— Este destul de probabil.

— Ce crezi, bunul meu Delton? Ne-a văzut cineva când am ieşit?

— Zona din jurul palatului era pustie, Monseniore.

— M-ai liniştit.

— Dar, spuse Delton, îmi permiteţi să vă pun o întrebare?

— Vorbeşte.

— Este pur şi simplu dorinţa de a lua aer cea care o determină pe Alteţa Voastră să iasă pe o asemenea vreme?

— Nu.

— Ah!

Aceste două monosilabe păreau importante, una plină de mister, alta de curiozitate.

— Sunt îndrăgostit, spuse prinţul.

— Acest lucru vi se întâmplă des, Monseniore.

— Ah! Dar iubesc cum nu am mai iubit vreodată.

— Aşadar, vom cânta o serenadă sub balcon?

— *Ea* nu are balcon.

— Bah! spuse Delton, toate hotelurile din Londra au balcoane.

— Ea nu locuieşte la hotel.

— Este, prin urmare, o burgheză, vreo soţie drăguţă a unui comerciant înspăimântător?

— Mai mult decât atât.

— Oh, oh! Monseniore.

— Eu îi invidiez pe cei care fac parte din gloată, Delton, prietene.

— Dar, în sfârşit, Monseniore...

— Vrei să ţi-o descriu?

— Desigur.

— Ea este blondă, cu ochii mari şi negri; are optsprezece ani sau mai mult, este îmbrăcată ca o fiică din popor: rochie şi şosete de lână, părul prins într-o plasă albastră, un mic mantou gri sub pliurile căruia poţi ghici o talie suplă şi delicată care-ar face-o pe orice ducesă să fie geloasă.

— Dar e un portret minunat, credeţi-mă!

— Găseşti?

— Este o adevărată doamnă. Şi unde a întâlnit-o Alteţa Voastră pe această minune?

— Ah! Aceasta este tot o poveste.

— Pot s-o ascult?

— Desigur. Cu trei zile în urmă, în drumul meu spre Parlament, am trecut pe-aici... unde suntem acum. Ştii că, atunci când mă duc la Parlament, eu mă distrez pe seama creditorilor mei. Deci, am scos capul prin portieră şi am zâmbit mulţimii cu cea mai mare graţie din lume. Dintr-o dată am văzut această tânără, care se oprise şi se uita din curiozitate la trăsură şi la escorta mea.

— Şi la frumoasa înfăţişare a Alteţei Voastre.

— Poate... spuse prinţul, cu un strop de vanitate. M-am oprit, i-am trimis un sărut şi un zâmbet. Ea a roşit şi a dispărut. Dar unul din oamenii mei, un valet foarte inteligent, care se numeşte Fox, nu a pierdut-o din vedere; şi, în această dimineaţă, în timp ce mă îmbrăcam, m-a informat despre casa ei, despre obiceiurile şi anturajul frumoasei mele necunoscute.

— Unde locuieşte?

— Oh! Într-un cartier, spuse prinţul râzând, unde niciodată n-aş fi presupus că sunt capabil să mă aventurez: în Wapping.

— Într-adevăr, Monseniore, dacă vreţi să-i ocoliţi pe creditorii d-voastră, ei nu-şi vor imagina vreodată că moştenitorul prezumtiv la tron rătăceşte, aproape de mijlocul nopţii, prin cea mai noroioasă şi cea mai infectă mahala a Londrei.

— Ei bine! Să mărim paşii, spuse prinţul, sunt nerăbdător să-mi văd minunea.

Delton tuşi ca un om destul de jenat.

— Să înţeleg că eşti reticent în a merge în Wapping? întrebă

prinţul râzând.

— Nu chiar; dar cred că nu este prea prudent. Este un cartier plin de hoţi, bântuit de marinari beţi.

— Aceasta te sperie, nu?

— Şi apoi, continuă Delton, această fată are, fără îndoială, un tată, un frate, probabil un iubit...

— Nimic din toate acestea. Ea locuieşte într-o căsuţă cu sora ei, care este bolnavă la pat, şi o bătrână care este mătuşa ei, se pare. Cel puţin asta e ceea ce a aflat Fox. Mai mult decât atât, adăugă prinţul, zâmbind, avem săbii bune sub hainele noastre şi cred că ştim cum să le folosim.

— Psst! spuse colonelul.

— Ce este? întrebă prinţul îngrijorat.

— Cred că suntem urmăriţi.

— Pe naiba!

— De câteva minute aud paşi în urma noastră ai unor oamenii care par să-şi potrivească mersul lor după al nostru.

Prinţul de Wales îşi petrecu mâna pe sub haină prinzând mânerul săbiei sale. Apoi trase cu urechea. Două voci murmurau în ceaţă, la o mică depărtare.

— Sunt nişte burghezi care vorbesc despre afacerile lor, spuse prinţul cu nepăsare, să ne ocupăm de treburile noastre.

Delton îl urmă pe prinţ care intră hotărât în Wapping. Paşii continuau să se facă auziţi.

— Bunul meu prieten, zise prinţul de Wales oprindu-se brusc, aceşti oameni au început să mă enerveze!

Prinţul se opri şi imediat paşii se opriră. Atunci Prinţul de Wales se hotărî să se întoarcă şi se duse direct la aceşti oameni pe care nu-i văzuse, dar cărora le auzise paşii şi vocea. Deodată două siluete negre se conturară prin ceaţă.

— Hei! strigă Delton, dacă sunteţi hoţi de buzunar, nu v-aţi gândit bine, prietenii mei. Noi avem diavolul adăpostit în buzunarele noastre şi la centură, avem două spade lungi de trei picioare[29] lungime.

Un râs batjocoritor a fost singurul răspuns pe care-l obţinu această apostrofare. În acelaşi timp apărură alte două siluete, plus altele două încă estompate în ceaţă. Delton se întoarse: alţii trei veniră din direcţia opusă ca să-i taie retragerea.

— În gardă! spuse el încet, suntem încercuiţi!

---

[29] picior – unitate de măsură pentru lungime din sistemul anglo-american, egală cu 30,48 cm.

Prinţul avea deja sabia scoasă din teacă.

— Faceţi loc, ţăranilor, spuse el.

O a doua izbucnire în râs a fost singurul răspuns. Apoi, se auzi un fluierat. Urmă un alt semnal convenit dinainte, fără îndoială, deoarece cercul de siluete începu să se strângă.

— Faceţi loc! repeta prinţul.

— Monseniore, spuse o voce batjocoritoare, v-am recunoscut, şi cel mai prudent ar fi să faceţi un gest frumos.

Prinţul se repezi cu sabia în mână spre omul care-i vorbise astfel.

— Faceţi loc! Faceţi loc! repeta el.

Siluetele se despărţiră şi plecară înapoi.

— Aceste canalii au vrut să ne fure! îi spuse prinţul lui Delton.

Siluetele au luat-o la fugă. Prinţul începu să-i urmărească; dar după ce făcu trei paşi, piciorul se lovi de un obstacol invizibil. Se împiedică şi căzu, lăsând să-i scape sabia.

În acel moment, două braţe puternice îl înlănţuiră, iar Delton fusese în acelaşi fel reţinut fiind în imposibilitatea de a-i veni în ajutor prinţului. Obstacolul care l-a împiedicat pe prinţ şi pe consilierul său era o mică frânghie întinsă la o înălţime de peste un picior, care traversa strada. Apoi siluetele s-au apropiat din nou; se distingeau mai clar în ceaţă, şi prinţul de Wales se trezi înconjurat de o duzină de bărbaţi bine înarmaţi. Apoi, din nou, vocea batjocoritoare se făcu auzită; părea a fi vocea unui ofiţer din poliţia comercială, un fel de agent special însărcinat cu prinderea debitorilor şi cu încarcerarea lor.

— Nenorociţii! spuse prinţul de Wales, exasperat, veţi plăti cu capul această insolenţă.

— Capul meu stă bine acolo unde este pe umerii mei, Monseniore, râse ofiţerul de poliţie în batjocură, la fel de bine cât de adevărat este că sunteţi S.A.R. prinţul de Wales.

— Cum! Caraghiosule! strigă prinţul, mă cunoşti şi îndrăzneşti...?

— Nu eu, Monseniore, ci Parlamentul. Doamne fereşte, ca Jonathan Sunter, care este un fidel slujitor al Majestăţii Sale, să se fi gândit vreodată să facă un asemenea proiect de lege. Să-l arestezi pe prinţul de Wales, urmaşul tronului, pfui! Monseniore.

Viitorul rege al Engliterei îşi imagină că agentul de la poliţia comercială nu era incoruptibil şi îi întinse punga:

— Ia-o, spuse el.

Agentul scutură punga, ca şi cum ar fi vrut să afle numărul de monede de aur pe care-l conţinea, apoi i-o dădu înapoi.

— Cred, spuse el, că Alteţa Voastră se înşeală.

— Ce spui, ticălosule?

— Punga Alteţei Voastre conţine douăzeci de guinee, nu şase mii de livre, suma care este valoarea creanţei pentru care am misiunea dureroasă de a o aresta pe Alteţa Voastră, fiind pe urmele Voastre de la ieşirea din palat.

— Ah, trădătorule!

— Ştiam că Alteţa Voastră urma să iasă şi am luat măsurile de precauţie în consecinţă.

— Banditule! Vei fi spânzurat.

— Frânghia care-mi va strânge gâtul, Monseniore, nu este încă toarsă.

— Când voi fi rege.

— Regele George al III-lea se poartă de minune şi este mai tânăr decât mine. Când Alteţa Voastră va urca pe tron, eu voi fi mort! Haideţi, Monseniore, continuă agentul, voi face o observaţie umilă Alteţei Voastre: s-a făcut frig, ceaţa este umedă şi nesănătoasă şi aţi face bine să vă întoarceţi.

— Condu-mă la St. James, în acest caz.

— Nu, Monseniore.

— Şi unde îndrăzneşti deci să mă conduci?

— La *Queen's-Bench*, Monseniore.

Prinţul avu un uşor frison.

Executorul judecătoresc continuă:

— Cum eram destul de sigur de capturarea Alteţei Voastre, am prevenit directorul şi gardienii. Apartament Vostru este pregătit, monseniore.

— Ah! Banditule, canalie nenorocită! strigă prinţul, tu nu m-ai închis încă.

Şi el încercă să lupte şi să scape din mâinile de fier care-l imobilizau. Colonelul Delton îl imită şi reuşi pentru că era înzestrat cu o putere herculeană, să inverseze rolul cu acel agent care-l luase de gât.

În acel moment, un pas ritmat, deşi rapid, se auzi de la o oarecare distanţă.

— La mine! Ajutor! strigă prinţul, care crezu că recunoaşte o cadenţă militară.

Pasul deveni mai rapid şi un bărbat apăru.

— Cine a strigat după ajutor? întrebă o voce clară şi sonoră.

— Eu, răspunse prinţul, eu, George al Engliterei, prinţul de Wales, pe care unul a îndrăznit să pună mâna.

Omul se apropie şi, la vederea sa, executorul judecătoresc

lăsă să-i scape un gest de surpriză. Era un om înalt, purtând o jachetă de marinar care părea că se deghizase, pentru că nobleţea de pe faţa lui trăda un om prea educat pentru a fi luat drept un adevărat marinar. El îşi dădu jos gluga pelerinei şi se-nclină cu respect în faţa prinţului. Apoi, se uită cu răceală la garda de poliţie.

— Cum! Caraghiosule, spuse el, îţi permiţi să pui mâna pe Alteţa Sa?

„Maurul, murmură agentul cu o voce scăzută.”

Apoi, se bâlbâi cu voce tare:

— Scuzaţi-mă, dar am ascultat de ordinele primite.

— Tu n-ai ordine de primit decât de la mine, răspunse omul în jachetă, şi îţi poruncesc să cazi în genunchi în faţa Alteţei Sale, care, la rugămintea mea ar putea dori să te ierte, poate.

Prinţul era uimit. Ofiţerul de poliţie îşi îndoi un genunchi şi, tremurând tot, îngăimă câteva cuvinte de scuze.

— Du-te şi ia-ţi şi valeţii, porunci omul în jachetă.

Agentul de poliţie nu aşteptă să i se repete. El făcu un semn oamenilor săi, salută şi se depărtă repede. În două minute, toţi aceşti oameni dispărură ca un fum în adierea vântului; prinţul şi aghiotantul său rămaseră singuri în prezenţa acestui străin care avea o mare influenţă asupra agenţilor de la poliţia comercială. Atunci, acest om se-nclină din nou în faţa prinţul de Wales şi-i spuse:

— Vă rog să mă iertaţi, Monseniore, că nu m-am prezentat suficient de devreme pentru a-i împiedica pe aceşti nenorociţi.

— Pe coarnele diavolului! îl întrerupse prinţul care începea să-şi revină din uimire şi se uită la salvatorul lui cu o mare curiozitate. Atunci, cine sunteţi, domnule, d-voastră care aveţi puterea să faceţi să dea înapoi pe singurul om care nu dă înapoi niciodată, un agent de la poliţia comercială?

— Am făcut unele servicii acestui om, răspunse cu modestie necunoscutul; şi acesta îmi era dator.

— Domnule, şopti Delton, i-aţi vorbit cu autoritatea unui stăpân.

— Am fost puţin... pentru el.

— Oh! spuse prinţul, eu nu vă voi lăsa să plecaţi, domnule, fără să ştiu numele d-voastră; vreau, mâine, să depuneţi mărturie în public...

— Ssst! Monseniore, să nu vorbim de aceste lucruri. Alteţa Voastră îmi va permite, cred, să-l însoţesc la palatul St. James?

Prinţul de Wales, a cărei emoţie se calmă treptat, îşi aminti

apoi de scopul iniţial al expediţiei sale nocturne.

— Dar, spuse el, eu nu vreau să mă reîntorc la St. James.

— Alteţa Voastră s-a răzgândit, poate.

— Pentru că sunt îndrăgostit.

— Ştiu acest lucru...

Şi omul în jachetă zâmbi; apoi, cum uimirea prinţului crescu, el adăugă:

— Alteţa Voastră a sesizat, acum două zile, o fată blondă, voalată, cu părul prins într-o plasă albastră.

— Este perfect adevărat.

— Aceasta este sora femeii pe care o iubesc, spuse cu răceală omul în jachetă. Dar, dacă Alteţa Voastră are puţin respect pentru un om care vine să-l salveze de a fi închis la *Queen's-Bench*…

Prinţul de Wales nu-l lăsă să termine:

— Este suficient, spuse el, şi oricât m-ar costa, eu nu voi mai întreprinde călătorii aventuroase. Sunt îndatorat; dar, fiţi liniştit, prietene, eu sunt de rasă nobilă şi de sânge regal: vă dau cuvântul meu de gentilom că nu voi încerca să seduc o tânără fată.

— Mulţumesc, prinţe.

— Acum, adăugă fiul regelui George, deoarece cursa mea nocturnă nici nu a început, voi utiliza serviciile d-voastră; conduceţi-mă la St. James. Mergeţi în faţă astfel încât gărzile de poliţie să se retragă.

— Sunt la ordinele Alteţei Voastre.

Toţi trei porniră.

— Ştiţi, spuse prinţul, că aveţi o putere de invidiat, prietene… În timp ce fiul unui rege nu poate face nimic...

— Eu pot face totul, nu-i aşa? răspuns străinul zâmbitor.

— Da, cu siguranţă.

— Ţin ca Alteţa Voastră să aibă încredere în mine şi, de acum înainte, puteţi merge oriunde şi la orice oră din zi sau din noapte.

— Ah! De exemplu!

— Am onoarea de a o asigura pe Alteţa Voastră.

— Cum! Creditorii mă vor lăsa în pace?

— Da, prinţe.

— Ah! Sunteţi cumva magician? spuse Delton.

— Poate.

— Ei bine! Vindeţi-mi procedeul vostru, prietene, şi, credeţi-mă că nu veţi avea de-a face cu un nerecunoscător.

— Alteţa Voastră are încredere în mine?

Vorbind astfel, necunoscutul îl învălui pe prinţ cu o privire zâmbitoare.

— Da, spuse Alteţa Regală.

— Atunci, veniţi cu mine.

În timp ce vorbeau astfel, lăsară în urmă podul Londrei, întorcându-se în cartierele frumoase ale marelui oraş. Străinul mergea înainte cu un pas grăbit. Prinţul şi colonelul Delton îl urmară timp de cincisprezece minute, toţi trei oprindu-se la uşa unei case mici cu un aspect modest şi onest.

— Aici este, spuse necunoscutul.

Şi el sună.

Casa era liniştită şi părea pustie. Cu toate acestea, la sunetul soneriei, o bătrână veni să o deschidă şi, văzând bărbatul în negru, ea se înclină cu respect.

„Este un gentilom deghizat”, gândi prinţul.

Şi intră în casă, în urma necunoscutului. Acesta traversă un coridor, urcă o scară, împinse o uşă din faţa lui şi intră într-o cameră destul de mare, al cărei mobilier şi disponibilitate dădeau de înţeles că se aflau în cabinetul unei firme de afaceri a unui comerciant. Străinul împinse un scaun prinţului şi rămase respectuos în picioare.

— Dar, spuse acesta din urmă râzând, dacă sunteţi un vrăjitor, laboratorul vostru nu are nimic înfricoşător, într-adevăr.

Necunoscut ceru o lampă cu abajur, pe care bătrâna o puse pe un birou mare de stejar, apoi îi spuse prinţului:

— Modalitatea pe care o voi indica Alteţei Voastre este foarte simplă.

— O vom afla? spuse prinţul.

— Creditorul este un câine feroce care se linişteşte dacă-i dai să mănânce.

— Pe legea mea! spuse prinţul, dacă este aşa, procedeul vostru este simplu, dar greu de pus în aplicare: eu nu pot să-mi plătesc datoriile.

Străinul deschise un sertar şi scoase un teanc de documente.

— Monseniore, spuse el, acestea sunt chitanţele creanţelor voastre...

Prinţul de Wales sări brusc din scaun.

— Acestea sunt achitate, adăugă liniştit omul în jachetă.

— Scuzaţi-mă, dar...

— Şi iată-le, încheie străinul care le întinse respectuos prinţului.

Acesta din urmă credea că visează:

— Ah, deci aşa, spuse el în sfârşit, îmi veţi explica ce se întâmplă, domnule?

— E simplu, Monseniore. Au fost plătite toate datoriile Voastre acelor creditori, cu excepţia aceleia pentru care aţi fost urmărit în seara aceasta şi care va fi plătită mâine dimineaţă.

— Şi cine a plătit datoriile mele? strigă prinţul cu o suspiciune plină de mândrie.

— Oameni care vă sunt devotaţi.

— D-voastră, poate...

— Da, eu.

— Cine sunteţi, de fapt?

Şi privirea prinţului părea că vrea să pătrundă în adâncul sufletului acestui om.

— Numele meu nu este important, Monseniore.

— Vreau să-l ştiu.

Necunoscutul făcu o plecăciune.

— Osmany este numele meu, spuse el.

Osmany se înşela: prinţul auzise despre el.

— Sunteţi nababul pe care moşierul MacGregor l-a numit moştenitorul său?

— Da, Monseniore.

— Şi veţi plăti datoriile mele?

Osmany făcu o plecăciune.

Prinţul îl privea stupefiat.

— Sunteţi atât de bogat? spuse el în cele din urmă.

— Nu eu, Monseniore.

— Dar cine?

— O asociaţie pe care o reprezint, o companie.

— Ce puteţi să-mi spuneţi despre această companie?

— Monseniore, spuse Osmany, în această privinţă îmi este imposibil de a satisface curiozitatea Alteţei Voastre.

— Cu toate acestea...

— Nu este secretul meu, Monseniore.

— Dar, spuse prinţul, care trecea de la o surpriză la alta, ştiţi că am o datorie de şase mii de livre?

— Alteţa Voastră nu mai are această datorie.

Prinţul se ridică:

— Domnule, spuse el, dacă Parlamentul mi-ar fi plătit datoriile, aş fi găsit că este un gest delicat; dar ca o asociaţie, care doreşte să rămână necunoscută... vorbiţi, explicaţi-vă, ce înseamnă asta?

— Monseniore, răspunse Osmany, dacă mă voi prezenta într-o

zi la palatul Saint James şi voi cere să vorbesc Alteţei Voastre, mă veţi primi?

— Dacă te voi primi!

— Ei bine! Într-o zi – când? Nu ştiu – mă voi prezenta la St. James şi voi solicita Alteţei Voastre preţul serviciului neînsemnat pe care vi l-am făcut astăzi.

Şi, cum prinţul se încruntă, Osmany adăugă:

— Alteţa Voastră să fie liniştit, serviciul pe care i-l voi solicita nu-i va pune în pericol nici onoarea şi nici obligaţiile.

— Domnule, răspunse prinţul, păziţi aceste registre; vreau să rămân debitorul vostru până în ziua în care voi respecta promisiunea pe care urmează să v-o fac astăzi.

Osmany făcu o plecăciune.

— Am doar o favoare să îi cer Alteţei Voastre.

— Vorbiţi!

— Să păstraţi tăcerea în legătură cu întâlnirea noastră.

— Pe cuvânt de gentilom, eu voi tăcea; ai înţeles, Delton? spuse prinţul, care se-ntoarse către colonel – martor tăcut şi uimit la scena ce se petrecuse.

Colonelul dădu din cap în semn de aprobare.

— Şi acum, Monseniore, spuse Osmany, Alteţa Voastră doreşte să se întoarcă la St. James?

— Da, într-adevăr! răspunse prinţul.

Osmany lovi un clopot; la acel sunet, o uşă se deschise şi un om intră: era un uriaş. Osmany i-l arătă prinţului:

— Iată, spuse el, un om care mă însoţeşte pe străzile din Londra; cu el, Alteţa Voastră poate merge oriunde.

Prinţul de Wales, revenind la palatul St. James, scoase un strigăt de uimire găsind un pachet de documente pe noptiera din dormitorul său, gândindu-se că nu se oprise pe traseu, ci venise direct de la casa lui Osmany la palatul St. James. Cu toate acestea, pachetul de documente era acolo înainte de sosirea lui; erau registrele furnizorilor săi şi chitanţele tuturor creanţelor plătite.

„Acest om este cumva un vrăjitor?” se întrebă el.

Prinţul merse la culcare, dar nu reuşi să adoarmă toată noaptea; până dimineaţa, el îşi puse această întrebare chiar dacă nu putea afla răspunsul:

„Ce aşteaptă de la mine acest om care mi-a făcut un cadou de şase mii de livre?”

Când veni ziua, el luă o pană şi scrise aceste rânduri:

Prinţul de Wales, către mogulul Osmany.

„Domnule,

M-aţi scăpat de creditorii mei, dar eu rămân totuşi debitorul vostru, şi vă rog să înţelegeţi aceste ultime cuvinte în sensul lor cel mai larg.”

Apoi îl chemă pe Delton căruia îi ordonă să ducă biletul la acea casă mică în care fuseseră cu o zi înainte, însoţiţi de Osmany; în acelaşi timp, el trase un inel de pe deget, un inel cu sigiliu care avea gravate însemnele casei de Nassau.

— Îi vei da acest inel ca amintire din partea mea, spuse el.

Delton plecă, dar reveni după o oră, aducând inelul şi scrisoarea:

— Alteţa Voastră este destul de sigur că nu a visat noaptea trecută?

— Dar tu? spuse prinţul.

— Eu nu mai sunt atât de sigur.

— Cum aşa?

— În zadar am căutat strada, casa şi pe nabab, toate acestea au dispărut.

— Un om dispare, răspunse prinţul, dar... o stradă.

— Cel puţin, încheie Delton, nu am recunoscut-o.

— Lasă că o voi găsi, spuse prinţul.

Şi plecă, braţ la braţ cu Delton, ziua în amiaza mare, lucru care nu i se mai întâmplase de o lungă perioadă de timp. Dar prinţul în zadar rătăci prin Londra, în zadar parcurse toate străzile din cartierul în care îi conduse Osmany; ca şi Delton, nici el nu găsi casa misteriosului său salvator.

— Vedeţi, Monseniore, spuse Delton râzând, am visat.

— Aş vrea să te cred, răspunse prinţul de Wales, dar îmi este imposibil, întrucât deja m-am întâlnit astăzi cu o duzină de creditori de-ai mei; caraghioşii m-au salutat cu respect, prin urmare, aceştia şi-au primit banii.

Delton cedă în faţa acestui argument incontestabil.

Prinţul reveni la St. James; curiozitatea sa rămase crescută pentru câteva zile, apoi se diminuă; el îşi reluă viaţa plină de plăceri şi risipă, iar, opt zile mai târziu, el uită aproape complet de Osmany.

Alte opt zile mai trecură. Într-o seară, regele George al III-lea îl chemă pe fiul său şi-i spuse:

— Se pare, domnule, că sfaturile mele înţelepte au sfârşit prin

a vă converti.

Prinţul salută.

— Ce vrea să spună Majestatea Voastră?.

— Am aflat că v-aţi plătit datoriile.

— Da, Sire.

Regele, care-l evitase mult timp pe moştenitorul său prezumtiv, îi întinse mâna:

— Dacă este aşa, spuse el, vă ofer prietenia mea.

— Ah! Sire...

— Şi v-am mărit pensia la patru mii de livre pe an.

Prinţul salută din nou întrebându-se dacă vrăjitorul Osmany nu-l vrăjise pe regele George.

Acesta din urmă continuă:

— Din moment ce aţi devenit rezonabil, vă voi permite să reveniţi în Consiliul privat din care v-am exclus.

— Majestatea Voastră mă copleşeşte cu atâta bucurie, răspunse prinţul, deoarece îmi permite astfel să recunosc bunătatea sa lăsându-mă să mă ocup de afacerile regatului.

— Asta e! spuse regele, à propos despre afaceri, uite una. Îl cunoaşteţi pe excentricul baronet numit sir Robert Walden, care are un loc în Parlament?

— Da, Sire.

— Citiţi, spuse regele.

Şi regele îi dădu prinţului de Wales o petiţie abia sosită, semnată de către sir Robert Walden.

Prinţul citi:

„Sire,

O implor pe Majestatea Voastră de a-mi acorda o audienţă în prezenţa prinţului de Wales şi a doi gentilomi dintre cei mai de seamă. Trebuie să relatez Majestăţii Voastre fapte de o înaltă gravitate şi care afectează onoarea întregii nobilimi.”

— Ce ar putea să ne spună? zise regele, atunci când prinţul luă la cunoştinţă de conţinutul petiţiei.

Prinţul răspunse:

— Sir Robert Walden este cel mai original gentilom din cele trei regate şi consider că este mult mai puţin implicat în politică decât în vânătoarea de tigri sau în călătoriile în lumea nouă. Cu toate acestea, din moment ce Majestatea Voastră a făcut o lege ca niciodată să nu fie refuzată o audienţă...

— Prinţe, trimiteţi-i un mesaj, spuse regele, şi spuneţi-i că-l

vom primi mâine, la ora nouă seara, în cabinetul nostru, în prezenţa a doi gentilomi apropiaţi nouă.
Prinţul luă un toc şi scrise:

„Regele George al III-lea binevoieşte să primească pe sir Robert Walden mâine, vineri, la ora nouă seara. Sir Robert se va prezenta la micile apartamente.
George, prinţ de Wales”

Scrierea acestei scrisori prilejui prinţului ocazia de a mai sta câteva momente cu regele, care-l invită la cină. Apoi, el porni spre apartamente sale private, exigenţa etichetei de la curte cerând ca nimeni să nu se aşeze la masa regală decât în uniforma completă a unui general de cavalerie.
În timp ce valeţii săi de cameră îl parfumau şi-i aduceau baia, prinţul văzu un bilet sigilat pe o masă. Îl luă şi îl deschise:

„Prinţul de Wales este rugat să treacă prin cabinetul său de lucru după ce-şi va termina toaleta.”

Prinţul aruncă biletul în foc, termină să se îmbrace, intră în cabinetul său şi dădu un strigăt de uimire. Nababul Osmany stătea aşezat în linişte lângă cămin.

Capitolul II

A doua zi, vineri, cu puţin înainte de ora şapte, trăsura baronetului sir Robert Walden se opri în faţa casei în care locuia doamna Cecilia. Mama lui Lionel nu îşi recâştigase încă titlul de marchiză d’Asburthon. Baronetul era îmbrăcat în haine de curte şi o mică sabie cu mânerul împodobit cu diamante îi lovea gambele. Valeţii doamnei Cecilia îl salutară pe baronet cu uimire, deoarece trecuse o lungă perioadă de timp de când sir Robert Walden nu mai pusese piciorul acasă la ea.
— Cum se simte Lionel? întrebă sir Robert Walden.
— Puţin mai bine, răspunse un bătrân servitor; dar tânărul nostru stăpân a fost foarte bolnav, Onoarea Voastră.
— Ştiu.
— S-a aflat într-o stare de nebunie pentru mai multe zile şi vorbea despre sinucidere.
— Săracul Lionel! murmură sir Robert Walden care ceru să fie

anunţată prezenţa sa doamnei Cecilia.

Lady Cecily stătea la căpătâiul patului lângă fiului său. Lionel dormea; frumosul său chip, palid şi vlăguit, se odihnea pe pernă, înclinat spre umăr şi mama lui, aplecată asupra sa, părea să se îmbete cu respiraţia lui care devenise calmă şi regulată.

— Ssst! spuse ea încet, cu un deget pe buze şi întinzând cealaltă mână baronetului; iată, este prima dată că doarme liniştit...

— Înseamnă că a fost foarte bolnav, Dumnezeule! spuse sir Robert Walden uimit de paloarea şi de lipsa de vlagă a lui Lionel.

— Ah! Prietene, spuse lady Cecily, am crezut că va muri... dacă aţi şti cum a iubit-o pe miss Ellen...

— Ştiu, milady.

— Ştiţi că, spuse săraca mamă, a delirat timp de trei săptămâni?

— Bietul copil!

— El a vrut să o revadă pe această femeie... el a vrut să o revadă din nou cu orice preţ... Într-o zi, Roger, care vine aici dimineaţa şi seara, a sosit la timp pentru a-l opri să se arunce pe fereastră şi să-şi spargă capul de pavajul străzii.

La numele lui Roger, sir Robert Walden se încruntă.

— Doamnă, spuse el încet, am venit să vă vorbesc tocmai despre marchizul Roger.

— De fiul meu?

— De marchizul Roger, repetă sir Robert Walden.

— Ei bine! spuse lady Cecily cu nelinişte, vă ascult...

— Nu, nu, aici. Lionel doarme; să mergem, vă rog, într-o cameră alăturată. Ceea ce am să vă spun este de cea mai mare importanţă.

Lady Cecily se ridică şi-i arătă lui sir Robert Walden un mic dormitor învecinat camerei în care de dormea Lionel.

— Vorbiţi, spuse ea.

— Eu nu am avut onoarea să vă revăd, milady, de când v-aţi mutat la hotelul d'Asburthon.

— Ah! e-adevărat, spuse lady Cecily. Dar aţi aflat...

— Am aflat că marchizul Roger dorea să-l recunoască public pe Lionel ca fiind fratele său mai mic şi să împartă cu el averea sa.

— Oh! spuse lady Cecily, vă mai îndoiţi în prezenţa unui gest atât de nobil?

— Din păcate, doamnă! răspunse sir Robert Walden, îndoiala nu îmi este permisă.

— Oh! Este fiul meu, nu-i aşa?

— Nu este fiul d-voastră, răspunse sir Robert cu un calm înspăimântător. Am acum o dovadă incontestabilă.

Accentul lui sir Robert Walden avea o astfel de autoritate încât lady Cecily îşi înclină capul.

— Dumnezeule! spuse ea, dar dacă aţi şti cât este de nobil şi de bun, dacă aţi şti cum mă iubeşte!... Cât îl iubeşte Lionel!...

— El a vrut să rămână marchiz, spuse baronetul cu calmul unui sceptic.

— Dar, în cele din urmă, spuse lady Cecily, spuneţi că nu este fiul meu şi pretindeţi că aveţi o dovadă?

— Da, doamnă.

— Care este această dovadă?

— Am găsit un bătrân servitor al răposatului lord, marchizul d'Asburthon, un negru care-l legăna pe micuţul Roger, fiul vostru adevărat.

— Şi... omul acesta...

— Acest om spune că nefericitul copil a fost găsit într-o seară, seara zilei în care l-am ucis pe infamul sir Jack, mort în leagănul său, din care ieşise un şarpe veninos, o viperă neagră.

— Şi copilul era mort, într-adevăr? întrebă lady Cecily cu un glas tremurat.

— Da, doamnă.

— O, Dumnezeule! Acest om minte, probabil.

— El spune adevărul.

Sir Robert Walden vorbi cu un ton atât de convingător că lady Cecily nu-şi putu reţine lacrimile.

— Dar, în cele din urmă, spuse ea, dacă Roger nu este... fiul meu...

— Da, nu este.

— Ce aveţi de gând?

— Am de gând să cer regelui ca marchizul Lionel d'Asburthon să îşi recapete locul.

— Şi, Roger, ce se va întâmpla cu el?

— Ce se întâmplă cu cei din rasa lui. El îşi va căuta norocul departe de Englitera.

— Oh! Nu, niciodată! exclamă lady Cecily, deoarece chiar dacă nu este fiul meu, eu îl iubesc deja ca şi cum ar fi. Ah! Nu ştiţi tot, văd, din moment ce sunteţi atât de nemilos... nu ştiţi că avea de gând să-l omoare pe Lionel şi că vocea mea l-a făcut să-şi arunce sabia. Credeţi că o mamă poate uita aşa ceva, Dumnezeule!

— Doamnă, răspunse grav sir Robert, aveţi grijă! În felul acesta, nu-i veţi reda fiului vostru averea şi titlul său.

— Lionel nu va fi de acord să jefuiască pe acela pe care-l numeşte fratele său.

— Dar din moment ce acest om este un impostor!

— Nu contează! spuse lady Cecily, el va fi în continuare fiul lordului Asburthon.

Sir Robert Walden o privi cu durere pe lady Cecily.

„Sunt, prin urmare, murmură el, singurul care va avea curajul de a face dreptate.”

Şi el se ridică:

— Adio, doamnă, spuse el. Văd că trebuie să acţionez singur.

— Dumnezeule! Ce vreţi să faceţi?

— Să-mi fac datoria aşa cum mi-am făcut-o întotdeauna, chiar impunând tăcere inimii mele.

Şi el o salută pe lady Cecily rămasă fără cuvinte şi se retrase fără ca biata femeie să aibă puterea de a-şi depăşi emoţiile şi să-l reţină.

*

* *

Baronetul urcă în trăsură; dar el îi spuse vizitiului să nu meargă direct la palatul Saint James. El merse în *Oxford Street* şi îşi opri echipajul la câţiva paşi de un magazin de patiserie în care intră după ce-şi ascunse cât mai mult posibil broderiile ţinutei sale de curte sub faldurile ample ale mantoului său.

Pe firma magazinului scria: *To Negro*![30] Denumirea era justificată de prezenţa la ghişeu a unui negru magnific, al cărui cap era acoperit de o pădure de păr alb. Acest om putea să aibă şaizeci de ani. Era unul din cei doi negri care, altădată, stăteau aplecaţi peste parapetul terasei pentru a admira jongleriile indianului, abandonând astfel pentru scurt timp hamacul în care dormea micuţul marchiz Roger.

Sir Robert Walden se sprijini de ghişeu şi îi spuse:

— Eşti gata?

— Da, Onoarea Voastră.

— Vei repeta povestea ta şi în faţa regelui.

— Da, Onoarea Voastră.

— Aşadar, eşti sigur că adevăratul marchiz a murit?

— La fel de sigur ca de existenţa mea.

---

[30] La negru! (lb. eng. n.tr.)

— Cum s-au petrecut evenimentele despre care vorbeşti?

— Iată, spuse negru, Antonio şi cu mine am supravegheat leagănul până la lăsarea serii. Apoi, când noaptea a venit, am dus leagănul înapoi în apartament. Eu am ridicat perdelele de muselină albă care-l acopereau şi, văzând copilul nemişcat, am presupus că el dormea. Am înfăşurat leagănul cu o plasă de ţânţari, Antonio s-a dus la culcare şi am rămas singur cu copilul. Somnul nu a întârziat să mă cuprindă. De-atunci cât am adormit? Îmi este imposibil de a preciza. Dar am fost trezit brusc de o lumină strălucitoare. În acelaşi timp, am auzit un strigăt şi, deschizând ochii, i-am văzut pe marchizul d’Asburthon şi pe medicul său, dr. Bolton. Marchizul era aplecat deasupra leagănului şi, dintr-o dată, a rostit un strigăt. Copilul era rece. Dr. Bolton l-a luat în braţe şi l-a dus în camera de alături. „Este mort”, a spuse el. Acest cuvânt a ajuns la urechea mea. Îngheţat de frică, m-am prefăcut că dorm. Zece minute mai târziu, medicul a venit şi m-a zgâlţâit. „Vino cu mine”, mi-a spus el. M-am ridicat. Am înhămat caii noştri şi am plecat la Calcuta. Când am ajuns în junglă, medicul s-a întors brusc în şa, s-a uitat spre mine şi, armându-şi un pistol, mi-a spus: „Am ordin să te omor. Dar nu-mi place să ucid un nevinovat. Vrei să trăieşti?” Am descălecat şi am început să mă rog în genunchi. „Ţine, mi-a spus medicul, aici ai o pungă. Pleacă la Singapore şi niciodată să nu te mai întorci la Calcuta.”

Sir Robert Walden ascultă povestea negrului:

— Vei repeta asta şi regelui, nu-i aşa? spuse el.

— Da, Onoarea Voastră.

— Eşti creştin?

— Da.

— Juri pe mântuirea sufletului tău că marchizul Roger este mort?

— Da, Onoarea Voastră.

— Vino cu mine, spuse sir Robert Walden.

Negrul îşi dezbrăcă jacheta sa de patiser, îşi luă o îmbrăcăminte adecvată şi-l urmă pe sir Robert Walden care-i spuse să urce lângă vizitiu, căruia sir Robert îi spuse:

— La palatul St. James.

O jumătate de oră mai târziu, sir Robert Walden intra în palat. Deşi era aproape nouă seara, o adevărată agitaţie tulbura reşedinţa regală.

Ofiţerii veneau şi plecau, valeţii îşi încrucişau drumurile. Fiecare faţă avea un aer plin de consternare. Baronetul, puţin

surprins, ajunse la micile apartamente. Un paznic scoţian era la uşă:

— Nu se intră! spuse el.

— Pardon, spuse sir Robert Walden, am o scrisoare de audienţă.

— Din partea cui?

— Din partea regelui.

Garda răspunse:

— Onoarea Voastră, probabil, nu ştie ce s-a întâmplat.

— Cum? întrebă baronet.

— Pe rege l-a cuprins o criză de nebunie şi aici se află prinţul de Wales, care este regentul regatului.

După ce paznicul îi răspunse lui sir Robert Walden, care rămase stupefiat, un ofiţer se apropie:

— Sunteţi sir Robert Walden? îl întrebă pe baronet.

— Da.

— Veniţi... prinţul de Wales vă va primi în audienţă.

Sir Robert Walden ezită.

— Veniţi, insistă ofiţerul, Alteţa Sa Regală mi-a ordonat să vă prezint.

Sir Robert Walden se încruntă, dar îl urmă pe ofiţer.

Capitolul III

Sir Robert Walden se simţea penibil aflând că se va prezenta prinţului de Wales, şi nu regelui. Ar fi fost bucuros să se întoarcă din drum, dar era prea târziu deoarece ofiţerul de serviciu îl luă de mână. Prinţul îl aştepta pe baronet în cabinetul său. El era îmbrăcat în măreaţa sa uniformă de general. Doi dragoni, plasaţi ca santinele la uşă, aşteptau ordinele sale.

Sir Robert Walden făcu un semn negrului să rămână în anticameră, apoi intră singur în cabinetul prinţului. Acesta îl întâmpină cu un zâmbet binevoitor.

— Milord, îi spuse el, aţi cerut regelui favoarea unei audienţe. Regele este bolnav şi m-a însărcinat să vă primesc. În plus, v-aţi arătat dorinţa de a fi audiat în prezenţa a doi gentilomi. I-am ales pe cei mai buni aflaţi la curtea noastră.

Prinţul lovi un clopoţel. Colonelul Delton intră.

— Iată-l, în primul rând, spuse prinţul, pe lordul Archibald Delton, conte d'Epsom, consilierul meu. Unul dintre strămoşii săi a fost ucis alături de William Cuceritorul.

Sir Robert Walden se înclină şi-l salută pe Delton. Prinţul lovi clopoţelul a doua oară.

— Iată, acum, spuse el, un gentilom de casă bună căruia nu-i puteţi contesta, cu siguranţă, nici curajul, nici meritele.

În timp ce prinţul vorbea astfel, o uşă se deschise şi marchizul Roger d'Asburthon, purtând uniforma grandioasă a colonelului dragonilor regelui, apăru în prag.

Sir Robert Walden se retrase ca şi cum o prăpastie s-ar fi căscat sub picioarele lui. Roger îl salută şi se aşeză la dreapta prinţului de Wales.

— Vorbiţi, milord, spuse prinţul. Vă ascultăm.

— Monseniore, spuse atunci baronetul, care se stăpâni cu greu să rămână calm, de aproape douăzeci de ani, o rasă care a apărut în Englitera, ameninţă să invadeze toate locurile de muncă, să ia cu asalt orice poziţie.

— Vă rog să fiţi mai clar, milord, şi spuneţi-ne cine sunt aceşti oameni.

— Ţiganii, monseniore.

— Credeam, răspunse prinţul râzând, că ţiganii se mulţumesc să facă trucuri pe străzi, să danseze pe frânghie, să practice contorsionismul şi să trăiască o continuă aventură.

— Nicidecum, monseniore. Unul dintre ei a ajuns unul dintre cei mai mari bijutieri din Londra.

— Bine! spuse prinţul.

— Altul este bancher.

— Apoi.

— Un al treilea este judecător în districtul său.

— Până acum, spuse prinţul, nu văd unde este răul.

— Altul, în cele din urmă, spuse sir Robert Walden, ocupă un loc în Parlament.

— Oh! spuse prinţul, acest lucru este prea mult. V-aţi pierdut minţile, milord?

— Vă spun adevărul, monseniore.

— Ei bine! Sunt curios să vă văd cum veţi dovedi ce aţi spus, milord.

— E simplu, Monseniore.

— Deci, credeţi că un ţigan ocupă un loc în Parlament?

Sir Robert dădu afirmativ din cap. Prinţul îşi încrucişă braţele. Delton şi Roger rămaseră impasibili.

— Domnule, spuse prinţul de Wales, n-ar fi putut ocupa un loc în această cameră înaltă, dacă n-ar fi fost lord.

— Alteţa Voastră are dreptate, spuse sir Robert Walden dar

poate fi un impostor care şi-a luat numele de lord.

— Acest lucru ar fi grav, domnule.

— Fiul bastard al unui lord ar fi putut înlocui pe fiul său legitim.

— Ah, ah!

— Şi acel bastard ar putea fi fiul unei ţigănci.

— Domnule, spuse prinţul cu răceală, vă jur că dacă îmi veţi dovedi toate acestea, voi alunga toţi ţiganii din regat.

— Pentru acest lucru am venit la Alteţa Voastră.

— Dar, în primul rând, trebuie să mi-l arătaţi pe acest lord impostor şi apoi să-mi dovediţi acea substituire a copilului.

— Monseniore, spuse sir Robert Walden cu o voce serioasă şi plină de siguranţă, acest lord impostor, acest bastard care a înlocuit fiul legitim, se numeşte Roger d'Asburthon, iată-l!

Vorbind astfel, curajosul baronet întinse mâna spre Roger.

Colonelul dragonilor regelui se încruntă.

— Monseniore, spuse el, cred ca şi Alteţa Voastră, că sir Robert Walden şi-a pierdut minţile. Cu toate acestea, dacă poate dovedi punctul său de vedere şi, dacă voi fi recunoscut ca fiind ţigan, sunt de acord să fiu expulzat din regat.

— Milord, răspunse prinţul adresându-se lui Roger, sir Robert Walden a auzit poate vorbindu-se de acea ţigancă, pe nume Cynthia, care a înnebunit în urma unei emoţii puternice pe care a trăit-o în ziua reîntoarcerii dragonilor la Londra, care repetă într-una, de atunci, că este mama d-voastră.

— Această femeie spune adevărul, afirmă sir Robert Walden.

— Dovediţi-o! spuse Roger.

— Monseniore, continuă sir Robert Walden pe care calmul lui Roger nu-l derută, permiteţi să fac auzită Alteţei Voastre mărturia unui om care a fost în serviciul lordului d'Asburthon, în India, şi care vă va spune că adevăratul Roger, fiul legitim, a murit în leagăn.

— Unde este acest bărbat?

— În anticamera Alteţei Voastre.

Prinţul dădu ordine pentru a-l aduce pe negru, dar în timp ce dădu să intre, o uşă din faţă se deschise un moment, şi un bărbat îmbrăcat în uniformă de dragon al regelui apăru şi, uitându-se la negru, puse un deget pe buze. Negrul tresări şi pielea sa neagră se albi într-un minut. Apoi, uşa întredeschisă, se închise. Prinţul îl privi pe acest om care aducea dovezi că un pair de Englitera ce administra trei regate nu era decât un ţigan.

— Cum vă numiţi? întrebă prinţul.

— Iago, răspunse negrul.
— Aţi fost în slujba lordului Asburthon?
— Da, monseniore.
— Lordul Asburthon a avut un fiu?
— Da, monseniore.
— Şi acest fiu este mort?
— Nu ştiu, spuse negrul.

Sir Robert Walden făcu un pas la acest răspuns neaşteptat.

— Dar, nenorocitule! strigă el, nu mi-ai spus...

— I-am spus Onoarei Voastre, spuse negrul încet, că fiul lordului Asburthon a fost muşcat de o viperă şi a căzut bolnav.

— Mi-ai spus că era mort!

— Scuzaţi-mă, Onoarea Voastră; dacă el a murit, nu ştiu, pentru că am fost concediat în aceeaşi zi.

Sir Robert scoase un strigăt, devenind livid, şi-şi puse ambele mâini pe frunte.

— Haide! spuse prinţul de Wales zâmbind, liniştiţi-vă, domnul marchiz Roger d'Asburthon are acum dovada că sir Robert Walden este nebun.

*
* *

În ceea ce priveşte negrul, el plecă, mormăind:

„Am minţit, dar omul care mi-a făcut semn să tac m-a smuls, cu cincisprezece ani în urmă, din mâinile unor ucigaşi din India, şi trebuia să mă supun lui!"

Capitolul IV

Cincisprezece zile mai târziu, marchizul Roger d'Asburthon era bolnav la pat, aproape pe moarte. Cu o noapte înainte, la clubul *Frumoşilor*, frumosul colonel al dragonilor regelui fusese luat prin surprindere de o ameţeală bruscă, în timpul unei partide *Pharaon*. Nababul Osmany, care era partenerul său, n-avu timp decât pentru a striga după ajutor şi de a-l susţine în braţe. Îl transportă pe marchiz la casa lui şi, în mare grabă, trimise după dr. Bolton. Întrucât, cu opt zile în urmă, Parlamentul acceptase, la solicitarea prinţului de Wales, să-l recunoască pe Lionel ca fratele mai mic al marchizului şi autorizase partajarea averii între cei doi fraţi, lady Cecily îşi recâştigă rangul şi se stabili împreună cu al doilea fiu, la hotelul d'Asburthon. Dr. Bolton, se grăbi la faţa

locului, spuse că marchizul suferea de meningită, ale cărei simptome le mai văzuse în India şi, cu toată speranţa de a-l salva, el nu le ascunse doamnei Cecily şi lui Lionel, gravitatea situaţiei. Toată Londra fusese impresionată de acest eveniment, pentru că aventurile recente ale marchizului Roger puteau să-l excludă din rândul celor care reprezentau moda. Se vorbea peste tot de acuzaţiile lui sir Robert Walden cum că marchizul d'Asburthon era, de fapt, un ţigan. Aceste acuzaţii păreau atât de ridicole, că cele trei regate izbucniră în hohote de râs. Sărmanul baronet se refugie pe una din moşiile sale şi îşi caută liniştea şi solitudinea.

Până la urmă, în acea seară, marchizul adormi. Boala sa se manifesta, încă din ajun, cu un fel de somnolenţă, rareori întreruptă de o clipă de luciditate şi de o privire tristă. Dr. Bolton, lady Cecily şi Lionel stăteau la căpătâiul bolnavului. Dintr-o dată, Roger îşi deschise ochii şi se întoarse spre ei. Lady Cecily se repezi spre el şi îi luă mâna.

— Copilul meu, spuse ea, copilul meu drag, îţi revii... nu mă cunoşti?

— Şi pe mine, spuse Lionel, care depuse un sărut pe fruntea palidă a lui Roger, nu sunt eu fratele tău?

Roger părea să-şi recapete prezenţa sa de spirit; ochii îi străluceau, buzele se întredeschiseră, dar capul lui se înclină imediat pe pernă şi el recăzu în această oribilă somnolenţă care părea a fi precursoarea morţii.

— O, Dumnezeule! Dumnezeule! murmură lady Cecily, salvaţi-l!

— Fratele meu! spuse Lionel, scuturând mâna muribundului şi vărsând lacrimi de disperare.

Bolton îi privi cu gravitate şi, meditând, spuse cu un glas scăzut doamnei Cecily:

— Doamnă, marchizul Roger este grav bolnav.

— Dar îl veţi salva, nu-i aşa?

— Din păcate! Nu pot să vă confirm.

Lady Cecily plângea.

— Ascultaţi, spuse Bolton, la această oră solemnă, trebuie să vă spun tot adevărul, doamnă.

— Dumnezeule! Ce vreţi să-mi spuneţi?

— Marchizul Roger d'Asburthon nu este fiul d-voastră, spuse brusc Bolton.

El se aştepta la un strigăt, la un semn de exclamaţie. Lady Cecily, pur şi simplu, ridică ochii spre cer şi răspunse:

— Ştiu; dar eu îl iubesc ca şi cum ar fi sângele meu, pentru că este nobil şi bun.

Şi ea se aşeză în genunchi şi murmură cu fervoarea unei sfinte:

— Oh, Dumnezeule! Ia-mi viaţa, dar salveaz-o pe-a acestui copil curajos şi nobil care are pentru mine sensibilitatea şi respectul unui fiu.

Lionel se aşeză în genunchi lângă mama sa şi spuse:

— Frate, nu ştiu dacă suntem de aceeaşi parte a baricadei; nu ştiu dacă eu sunt fiul legitim şi tu un bastard, dar ştiu că avem acelaşi tată, că eşti mult mai frumos, mult mai curajos, mult mai nobil decât mine, mult mai demn de a fi capul familiei noastre.

— Astfel, spuse Bolton prinzând mâinile tânărului, dacă Roger va trăi, veţi renunţa la titlul de marchiz, pentru a fi doar căpitanul Lionel, cadetul d'Asburthon?

— Ah! strigă Lionel, salvaţi-l, doctore, şi vă jur că niciodată un cuvânt care ar putea să-l afecteze, presupunând că ştiu adevărul, nu va ieşi de pe buzele mele.

— Salvaţi-l! spuse lady Cecily cu nerăbdare, şi voi fi mama lui!

La aceste cuvinte, muribundul întredeschise din nou ochii şi întinse mâinile spre lady Cecily, care i le luă şi i le acoperi cu sărutări.

— Ascultaţi, spuse Bolton cu o voce agitată, în timp ce Roger recăzu în stare sa de somnolenţă, voi face un ultim efort suprem să-l salvez. Lăsaţi-mă singur cu el, pentru că am nevoie de toată prezenţa mea de spirit, de tot curajul.

El le vorbi cu acel accent de autoritate pe care ţi-l dă ştiinţa şi le arătă uşa unei camere vecine. Lady Cecily veni să-şi pună buzele fierbinţi pe fruntea palidă a lui Roger şi îi aruncă lui Bolton o privire afectuoasă.

— Dacă-l salvaţi, spuse ea, mă voi ruga la Dumnezeu zi şi noapte pentru d-ta, doctore.

— Şi eu, spuse Lionel, am reînnoit jurământul, doctore, că voi fi întotdeauna fratele supus şi respectuos al fiului cel mare al tatălui meu.

Apoi, ambii ieşiră încet, cu faţa scăldată în lacrimi. Atunci, Bolton merse să închidă uşa cu precauţia cu neîncrederea unui hoţ care nu vrea să fie deranjat. Apoi se întoarse la pat. Marchizul se ridică în şezut, el îşi deschise ochii şi privirea sa îşi recăpătă toată claritatea, toată inteligenţa.

— Ei bine! spuse Bolton, aţi auzit.

— Da, spuse Roger, m-am convins acum că amândoi sunt

demni de jertfa mea.

Privirea lui căzu pe blazonul vechii case d'Asburthon, care era fixat pe cămin, după care privi portretele de familie care acopereau pereţii. Apoi, adresându-se acestor picturi tăcute, spuse:

— Sunt un nefericit bastard, fiul unei ţigănci. Iertaţi-mă pentru că am ocupat un timp locul stăpânului legitim, pentru că am trăit în această locuinţă care nu era a mea, pentru că am purtat un titlul şi un nume pe care l-aţi transmis tatălui meu. În epoci eroice, deseori, au existat bastarzi ai marilor familii de neam care au salvat onoarea aflată în pericol a strămoşii lor; de multe ori, fiul amorului şi-a asumat datoria restaurării blazonului, ale cărui culori ameninţau să se şteargă. Iertaţi-mă, prin urmare, o, voi Asburthonilor dispăruţi de-a lungul secolelor, strămoşi al căror nume nu este al meu, dar al căror sânge curge prin venele mele. Voi repune în mâinile legitime această uriaşă avere şi vechea sabie a familiei noastre care a fost întotdeauna folosită cu multă nobleţe.

Roger vorbi cu emoţie, dar ferm, şi Bolton plângea.

— Bătrânul meu prieten, spuse el, acum, pentru că mi-am făcut datoria, dă-mi băutura ta, o voi bea fără să-mi fie teamă.

Medicul merse să ia de pe o măsuţă o cupă din argint în care vărsă conţinutul unui mic flacon pe care-l scoase din buzunar şi aduse cupa tânărului. Roger o luă. Mâna lui nu tremura, zâmbetul nu-i părăsi faţa şi privirea îi rămase calmă şi mândră. Îşi apropie cupa de buze şi o goli dintr-o înghiţitură:

— Iată sfârşitul, spuse el. Doamne, protejează-l pe marchizul Lionel d'Asburthon!

Apoi, deodată căzu pe pernă, ochii i se închiseră, faţa căpătă o paloare lividă, mâinile erau de gheaţă. Bolton merse să deschidă uşa camerei în care Lionel şi mama sa aşteptau cu nerăbdare şi spuse cu o voce seacă:

— Dumnezeu, fără îndoială, avea planuri secrete. Căpitane Lionel, sunteţi de acum înainte marchizul d'Asburthon şi veţi avea un loc în Camera Lorzilor.

Capitolul V

La patruzeci şi opt de ore după ultimele evenimente, multe echipaje pe cai înveşmântaţi în negru ocupau împrejurimile vechiului hotel d'Asburthon. Nobilii Engliterei plângeau pe cel

mai tânăr, cel mai nobil şi cel mai eroic dintre pairii săi: colonelul dragonilor regelui, eroul de la fortul St. George, Roger, marchiz d'Asburthon, care murise. În timpul priveghiului, expus pe patul său de moarte în sala de onoare a hotelului transformată într-o capelă, cadavrul tânărului marchiz fusese vizitat de către toate marile personalităţi ale regatului.

Lady Cecily fusese scoasă din hotel şi dusă într-un oraş aproape de Londra, pentru a o smulge din chinuitoarele emoţii ale funeraliilor. Un linţoliu era pe patul mortului; doi bărbaţi se aflau aproape de el. Lionel, copleşit de o disperare profundă, şi nababul Osmany, delegat al clubului *Frumoşilor*, care se simţise obligat să acorde această supremă şi ultimă onoare aceluia dintre membrii săi care era de şase luni conducătorul a trei regate.

Pe parcursul zilei, capela a fost vizitată de toată aristocraţia engleză; prinţul de Wales însuşi veni cu mare fast, cu ofiţerii casei lui, şi fusese auzit spunând la plecare, cu o emoţie profundă:

— Regele a pierdut un soldat curajos, nobilii un gentilom demn şi eu am pierdut un prieten!

O lacrimă a prinţului servi ca peroraţie acestui simplu şi elocvent elogiu. În spatele alaiului prinţului, uşile hotelului d'Asburthon se închiseră. Alteţa Sa Regală fusese ultimul vizitator admis. Expunerea solemnă se terminase, ora de rugăciune venise în cele din urmă.

— Domnule marchiz, spuse atunci nababul lui Lionel, trebuie să vă retrageţi.

— Să abandonez trupul fratelui meu! strigă tânărul, oh! Nu...

— Este necesar, spuse Osmany, se apropie momentul punerii trupului în sicriu şi uzanţa engleză nu permite ca rudele să participe la această ceremonie dureroasă.

Lionel se aruncă pe trupul fratelui său şi îl ţinu mult timp îmbrăţişat. Dar Osmany îl rupse din acea îmbrăţişare şi-l conduse la uşă.

— Plecaţi! replică el.

Lionel ieşi, încercând să-şi oprească suspinele.

Osmany se întoarse la preot şi făcu spre el un semn. Preotul plecă fără să spună un cuvânt şi Osmany rămase singur, grav, contemplându-l pe Roger.

— Am visat pentru tine, copile nobil, murmură el, un destin mare!...

Şi, cum Osmany spuse acest lucru cu voce înceată, o uşă se

deschise şi doctorul Bolton intră. În spatele lui veneau doi bărbaţi care purtau un sicriu pe umerii lor: unul era Samson, celălalt era Rhamô, groparul cimitirului Saint-Gilles.

Osmany puse un deget pe buze pentru a-i recomanda lui Bolton să vorbească încet.

— Este totul pregătit? întrebă el.

— Totul, spuse Bolton; înmormântarea va avea loc la asfinţit, sicriul va fi depus în cavoul familiei şi paznicii cimitirului sunt toţi ai noştri.

— Sunteţi sigur de efectul licorii pe care aţi preparat-o?

— Da, răspunse doctorul, dar nimeni altul decât mine nu o poate utiliza.

— Şi, dacă, întâmplător, spuse Osmany, veţi muri în această seară...

— Marchizul Roger ar fi mort de-a binelea.

Osmany se cutremură.

— Dar fiţi liniştit, spuse Bolton, nu voi muri înainte de miezul nopţii, şi uşile cavoului care îl vor închide pe marchizul Roger d’Asburthon se vor redeschide din întuneric înaintea lui Amri, regele ţiganilor.

— Atunci! oftă Osmany, faceţi-vă treaba, în acest caz. Amintiţi-vă că răspundeţi cu capul pentru viaţa lui.

— Da, spuse Bolton.

Osmany părăsi capela. Apoi, cei doi ţigani se apropiară de catafalc. Sicriul era construit din cedru căptuşit cu satin alb, şi o pernă pe care era brodat în argint blazonul familiei d’Asburthon, aştepta pentru a primi capul mortului ilustru. Cei doi ţigani luară trupul cu respect, îl ridicară cu infinită grijă şi îl plasară în sicriul pe care-l închiseră cu trei încuietori.

— Acum, spuse Bolton celor doi ţigani; duceţi-vă şi părăsiţi cimitirul, amintiţi-vă...

— Ne vom aminti, răspunse credinciosul Samson.

Bolton rămase singur în camera mortuară. Atunci el scoase din buzunar un flacon mic de argint şi spuse cu emoţie:

— Când te gândeşti, murmură el, că viaţa unui om se află în această sticluţă, dacă eu aş muri...

El nici nu-şi termină acest gând că o sudoare rece îi umezi fruntea: o privire austeră se reflecta într-o oglindă din apropiere.

Un bărbat intră în camera mortuară.

— De unde?... spuse Bolton, vizibil jenat, în timp ce omul care mergea direct spre chirurg îl întrerupse:

— Aţi greşit doctore că aţi luat atâtea precauţii, îndepărtându-i

pe servitori şi pe rudele mortului şi separându-vă de prietenul vostru, Jean de Franţa.

— Sir Robert Walden! murmură Bolton care intui un mare pericol.

— Eu, într-adevăr, spuse baronetul, cu un calm sinistru.

— Aţi luat toate măsurile de precauţie, continuă el, dar aţi uitat să încuiaţi această uşă.

Bolton puse mâna pe garda săbiei sale. Baronetul o scoase cu încetineală pe a sa.

— Acum, reluă el, îmi daţi flaconul sau vă iau viaţa, pentru că nu vreau ca falsul marchiz Roger d'Asburthon să învie în această noapte.

Şi el fandă cu sabia goală spre Bolton, care abia avu timp pentru a se pune în gardă. Apoi se duse o luptă acerbă, înfricoşătoare, o luptă mută, tăcută şi care nu făcea alt zgomot decât al celor două respiraţii apăsate şi al scrâşnetului celor două lame care scoteau uneori scântei.

„Dacă mă omoară, gândea Bolton, al cărui păr se zbârlise, dacă mă omoară, Roger este de asemenea mort."

Şi acest gând teribil îi dublă forţele şi curajul; dar sir Robert Walden era unul dintre cei mai formidabili scrimeri din cele trei regate; el jurase să-l ucidă pe Bolton şi să spargă flaconul.

Deodată, Bolton scoase un strigăt, un strigăt teribil, un strigăt de supremă disperare. Sabia sa se rupse în două bucăţi şi cea a lui sir Robert Walden i se propti în piept.

— Eu nu sunt un criminal, spuse sir Robert Walden; dar, cum sunt un gentilom, dacă nu-mi daţi acel flacon, eu voi uza de dreptul meu: vă voi ucide!

— Oh! O sabie! O sabie! urla Bolton care, sărind înapoi îşi făcu scut dintr-un scaun fiind încolţit într-un colţ ca o fiară sălbatică. Dumnezeule! fă o minune şi nu permite ca el să moară!

Deodată, uşa prin care intră baronetul se deschise brusc şi ţiganca Topsy, gâfâind şi cu părul despletit, se năpusti în cameră. Ea ţinea o sabie pe care i-o întinse lui Bolton, strigând:

— Nici eu nu vreau ca el să moară! El, care m-a salvat, el, care a vrut să fiu în continuare frumoasă, el, pe care-l iubesc!...

Bolton luă sabia şi lupta reîncepu, mult mai teribilă şi mai acerbă ca oricând.

Capitolul VI

Înmormântarea marelui şi puternicului marchiz Roger d'Asburthon, membru al Camerei Lorzilor, avu loc la lumina torţelor, la ora opt seara, în cimitirul St. Gilles, unde nobilii familiei d'Asburthon aveau cavoul. Procesiunea era impozantă; sicriul, aflat într-un car tras de şase cai înveşmântaţi în negru, era escortat de toată nobilimea din Londra. În spatele carului funebru, doi bărbaţi mergeau cu capul descoperit: Lionel, noul marchiz d'Asburthon şi, la dreapta lui, cea mai mare personalitate a Engliterei, după rege, S.A.R. prinţul de Wales, regentul regatului. Printre membrii clubului *Frumoşilor*, se putea vedea mogulul Osmany, trist şi gânditor. La sfârşit, chirurgul Bolton îi urma cu modestie de la distanţă. Dar în zadar ai fi căutat, printre cei prezenţi, pe baronetul sir Robert Walden.

Depuseră sicriul la intrarea cavoului; preoţii citiră ultimele rugăciuni, apoi fiecare dintre cei prezenţi veni să se încline în faţa mortului. Când fu rândul lui Bolton, el se apropie şi şopti:

— Sir Robert Walden, Dumnezeu să-ţi odihnească sufletul.

*

* *

Un om mascat, înfăşurat într-o mantie mare şi ascuns în spatele unui chiparos, nu pierdu niciun detaliu de la înmormântare. Acest om văzu în treacăt pe Lionel care plângea, pe Osmany cu fruntea plecată şi, în cele din urmă, pe S.A.R. prinţul de Wales, în spatele căruia mergea un curtezan tânăr, tânărul Duce de Sommerset.

— Alteţa Voastră, spuse tânărul duce, nu a dat crezare acelui zvon care spunea că marchizul Roger d'Asburthon este un ţigan?

Prinţul de Wales îi răspunse:

— Nu ştiu dacă nobilul marchiz Roger d'Asburthon era ţigan, dar ceea ce ştiu, este că dacă ţiganii au această nobleţe, această frumuseţe şi acest curaj, îi voi face pe toţi nobili atunci când voi fi rege!

„Eh! spuse omul mascat în şoaptă, iată un discurs, Monseniore, care-i va aduce fericirea regelui George al IV-lea; şi din acea zi, îmi voi da tot sângele pentru libertatea Engliterei.”

*

* *

Când omul mascat plecă, cimitirul era pustiu. Dar, la poartă,

doi cavaleri ţineau cu mâna frâul unuia dintre acei armăsari arabi nărăvaşi, care nu putea fi domesticit şi călărit decât de către un călăreţ în venele căruia-i curgea sângele fiilor deşertului. Acest cal negru ca noaptea, avea pe frunte o stea albă, semn al măreţiei.

Cei doi bărbaţi se-nclinară cu respect, prezentându-i armăsarul omului mascat şi spunându-i:

— Rege, supuşii vă aşteaptă ordinele.

Epilog

Marea se agita la poalele falezei. Pe plajă, umbre mişcătoare înconjurau un foc imens. Bricul *The Fowler*, pregătit de cursă şi prins în ancorele sale, îşi contura silueta sa neagră pe cerul înstelat şi pe valurile înspumate. Într-o oră, nava va transporta în alte locuri pe ţiganii care aşteptau pe plajă semnalul de pornire.

În mijlocul acestei populaţii în costume diverse, indicând diferite profesii, un om îmbrăcat cu o mantie roşie, ce purta o tocă scoţiană cu o pană de şoim regal, îşi plimba de jur împrejur privirea liniştită şi mândră; era privirea şefului în faţa căruia se plecau toate capetele. Era Amri, regele ţiganilor. Jean de Franţa şi Samson stăteau de o parte şi de alta a acestuia. Regele făcu un semn şi, la acest semn, se făcu tăcere, copiii se opriră din jocurile lor, femeile tăcură de asemenea, şi toţi ochii urmăreau cu nerăbdare pe tânărul şef.

— Fraţilor, spuse el, v-am convocat aici, pentru că ora de plecare se apropie şi nava pe care regele vostru, ce deţine scrisori semnate în numele căpitanului Black, o va comanda, va ridica ancora imediat ce vom fi toţi la bord.

— Fraţilor, continuă regele cu o voce vibrantă şi sonoră care domina mugetul mării, fraţilor, Dumnezeul căruia ne închinăm şi care este Dumnezeul tuturor ne pune pe fiecare la locul lui; i-a dat fiecărui bărbat o casă şi o patrie; el i-a spus vulturului: vei zbura, vei despica aerul cu aripile tale puternice, văzduhul va fi împărăţia ta. El i-a spus omului: vei străbate oraşele şi vei făuri imperii! Dar el i-a spus ţiganului: eşti fiul deşertului, iar vântul libertăţii a suflat atât de tare în ziua în care te-ai născut încât a smuls ţăruşii care fixau cortul şi a stârnit o mare de nisip în care au dispărut oraşe şi sate. Ţi-am dăruit privirea vulturului şi viteza calului arab şi curajul îndărătnic al leului. Asemenea unei fregate, această pasăre de mare care face o leghe dintr-o batere de aripă, vreau să fii pelerinul veşnic care se plimbă calm şi mândru, de la un capăt la altul al universului. Vei fi fiul cerului, pentru care pământul este prea mic; patria ta va fi lumea întreagă, iar această ţară nu va avea alte limite decât orizonturile de azur pe care ţi le-am dăruit. Las oamenilor obişnuiţi sarcina de a făuri oraşe şi de a delimita frontierele şi

umbletul! Tu vei avea vigoare, viteză, gândire liberă, vei merge întotdeauna şi fără oprire; ţiganii vor fi regii nomazi ai universului!

Poporul lui Amri, regele ţiganilor, îl asculta tremurând de entuziasm.

— Fraţilor, spuse în continuare tânărul rege, dacă printre voi este cineva care regretă bătrâna Engliteră, dacă e cineva care a pierdut sentimentul de vagabond al rasei noastre, să se ridice! Nu-l voi obliga să ne urmeze!...

Dar nimeni nu se ridică şi un strigăt, un singur strigăt unanim răsună:

— Trăiască Amri! Trăiască regele nostru!

— Ei bine, fraţilor, spuse Amri, atunci să plecăm!

El luă o torţă din mâinile lui Samson şi o flutură un moment deasupra capului.

Acesta era semnalul aşteptat cu nerăbdare la bordul *The Fowler*, deoarece imediat bricul răspunse cu zece lovituri de tun şi lansă bărcile pe mare.

Dar, în acelaşi timp, se auzi răsunând de la distanţă galopul unui cal, un galop nebun, ce părea al calului-fantomă, acel erou al independenţei americane. Şi, după câteva minute, o amazoană apăru în centrul cercului de lumină descris de foc. Ea sări de pe calul său care spumega şi zise:

— Şi eu sunt ţigancă, aşa că plec cu voi!

— Topsy? exclamară în acelaşi timp Jean de Franţa, Samson şi tânărul rege al ţiganilor.

Ţiganca merse direct spre acesta din urmă şi zise:

— Da, doresc să plec, şi dacă ţi s-a spus despre sabia pe care i-am adus-o lui Bolton, nu-mi vei refuza locul la care am dreptul în trib.

— Nu, în mod sigur! spuse Amri cu o voce care stinse toate murmurele.

Dar, în acelaşi timp, o femeie înaintă în mijlocul cercului de lumină şi spuse:

— Dar eu, nu sunt de acord!

Era o tânără fată, încă palidă şi bolnavă, dar ai cărei ochi aruncau scântei şi a cărei atitudine mândră stârni un murmur de admiraţie printre ţigani. Ea avea un pumnal în mână, iar părul său negru şi des îi flutura peste umerii goi. Era o ţigancă adevărată, fiică a Indiei, crescută ca o plantă luxuriantă plină de sevă, bine înfiptă în pământ în soarele fierbinte.

— Amri! spuse ea, din moment ce eşti regele nostru, trebuie

să faci dreptate în faţa tuturor.
— Într-adevăr, o voi face, spuse Amri.
— Numele meu e Elspy, spuse ţiganca, şi această femeie pe care o vedeţi aici este duşmanul meu de moarte. Ea m-a atacat mişeleşte. Încă mai am la umăr rana slab vindecată de la glonţul ei. Vreau ca ea să fie expulzată din trib sau să se lupte cu mine.
Miss Ellen făcu un pas spre ţigancă:
— Sunt de acord cu lupta, spuse ea.
Jean de Franţa îşi înăbuşi un murmur.
— Eu nu vreau, îngăimă el.
Dar Amri le impuse tăcere şi îi spuse lui Topsy:
— Dacă această femeie are a se plânge de tine, are dreptul de a cere expulzarea ta din trib, cu excepţia cazului în care consimţi să-i dai satisfacţia pe care a cerut-o.
Topsy, de asemenea, avea un pumnal pe care-l scoase de la centură.
— Da, repeta ea cu bucurie, da, eu accept lupta, dar cu o condiţie.
Şi ochii săi aruncară flăcări.
— Vorbeşte, spuse Amri.
— Ne vom lupta până la moarte, fără armistiţiu sau graţiere şi nici unul dintre voi nu va interveni.
— Nu, nu, e imposibil! strigă Jean de Franţa. Elspy este, încă, prea slăbită.
— Este posibil, dacă regele vrea, spuse Samson.
Jean de Franţa plecă capul şi tăcu. Amri se uită îndelung de la una la alta, la aceste două femei tinere şi atât de frumoase, atât de animate de ură. În timp ce le contempla, toţi ţiganii erau cu ochii pe el şi păreau că aşteaptă răspunsul cu sufletul la gură.
În cele din urmă Amri rosti aceste cuvinte:
— Autorizez lupta până la moarte între Elspy şi Topsy.
Cele două femei scoaseră un strigăt de bucurie.
— Amri! strigă Jean de Franţa gâfâind de emoţie.
— Haide! murmură Samson, de ce tremuri acum? Elspy este cea care a provocat-o.
Jean de Franţa tăcu.
— Începeţi! spuse Amri care dădu astfel semnalul de începere a luptei.
Aceste două leoaice furioase săreau una la alta pe nisipul roşiatic al deşertului, cele două ţigănci se precipitau ţinând fiecare pumnalul în mână.

Fiecare dintre ele avea braţul său stâng înfăşurat în tartan[31], ca toreadorii.

Ele nu se repeziră una la cealaltă de la început, aşa cum s-ar fi putut crede. Precum spadasinii pricepuţi, ele îşi studiară mişcările şi gesturile „ochi în ochi”, cu braţul stâng înainte şi cu cel drept gata să lovească. Şi, ca eroii lui Homer, ele se apostrofau pe rând:

— Te urăsc, vezi tu, spuse Elspy, pentru că ai vrut să-l omori pe iubitul meu, Jean de Franţa.

— Eu, spuse miss Ellen, eu nu te urăsc, te dispreţuiesc! Dar am nevoie de trupul tău însângerat pentru a-mi face un piedestal.

Apoi se auziră două ţipete, două strigăte răguşite, două strigăte de moarte, şi cele două duşmance înverşunate formară un grup mai compact, se răsuceau şi se agitau. Lamele se ciocneau, respiraţiile se confundau iar, la un moment dat, braţele atacară reciproc şi, brusc, se trântiră la pământ.

— Dumnezeule! Dumnezeule! strigă Jean de Franţa, care se grăbi să sară în ajutorul lui Elspy.

Dar o mână de fier îl imobiliză.

— Nu! Nu! spuse vocea aspră a lui Samson, nu poţi interveni, Jean, nu poţi face asta! Ar fi nedrept.

Şi uriaşul îl ţinu nemişcat pe Jean de Franţa la marginea cercului, în timp ce un strigăt de durere şi de groază se auzi din rândul ţiganilor.

Miss Ellen îşi învinse duşmanca şi-şi odihnea un genunchi pe pieptul ei; cu braţul ridicat, ea avea de gând să înfigă pumnalul în inima inamicei.

Ţiganii îngheţară de frică.

— Îndurare! Îndurare! îngăimă Jean de Franţa, care întinse mâinile în semn de rugăciune către Amri.

— Ah! spuse Topsy, ceri îndurare pentru ea? Ei, bine! Uite care sunt condiţiile mele...

Cu pumnalul încă ridicat şi cu genunchiul apăsând pe pieptul ţigăncii, Topsy se uită la Amri, regele tribului său.

— Ascultă, spuse ea, tu care eşti şeful nostru. Am fost ambiţioasă, am fost răzbunătoare, dar legile noastre nu cumva apără ambiţia, apără răzbunarea? Dacă am făcut greşeli, nu le-am reparat?

---

[31] tartan – ţesătură specială din lână sau din bumbac, cu carouri mari, divers colorate, folosită în Scoţia.

— E adevărat, spuse Amri.

— Am dreptul să lovesc; dacă braţul ridicat nu va cădea, dacă o voi ierta pe inamica mea, ce vei face pentru mine?

— Te voi face regina tribului, spuse Amri.

Ţiganca se ridică triumfătoare şi aruncă pumnalul. Amri îi prinse mâna şi spuse:

— Înclinaţi-vă, este regina voastră!

Ea şovăi, în timp ce el o susţinea în braţele sale:

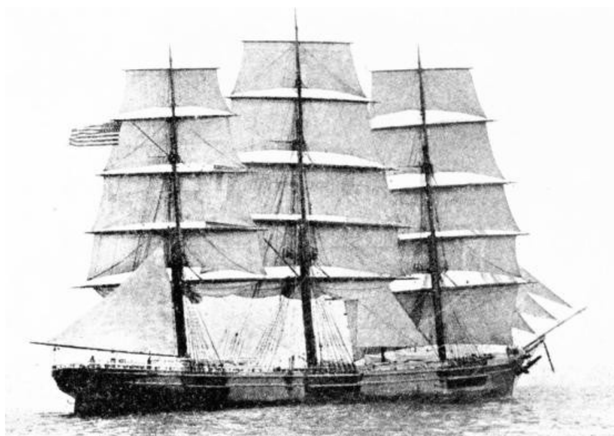
— Ah! spuse ea cu o voce slabă, ai ghicit până la urmă că te iubesc din ziua când tu mi-ai salvat frumuseţea.

*
* *

La ivirea zorilor, *The Fowler* aluneca din plin, cu toate velele întinse, pe apa liniştită transportând ţiganii şi averea lor.

Sfârşit

Cuprins

Partea întâi

Capitolul I........5
Capitolul II........8
Capitolul III........16
Capitolul IV........22
Capitolul V........27
Capitolul VI........39
Capitolul VII........45
Capitolul VIII........51
Capitolul IX........60
Capitolul X........63
Capitolul XI........70
Capitolul XII........76
Capitolul XIII........83
Capitolul XIV........88
Capitolul XV........94
Capitolul XVI........99
Capitolul XVII........107
Capitolul XVIII........111
Capitolul XIX........118
Capitolul XX........123

Partea a doua

Capitolul I....................132
Capitolul II....................137
Capitolul III....................144
Capitolul IV....................153
Capitolul V....................161
Capitolul VI....................164
Capitolul VII....................170
Capitolul VIII....................182
Capitolul IX....................186
Capitolul X....................190
Capitolul XI....................202

Partea a treia

Capitolul I....................206
Capitolul II....................220
Capitolul III....................225
Capitolul IV....................229
Capitolul V....................232
Capitolul VI....................235

Epilog....................237

